

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

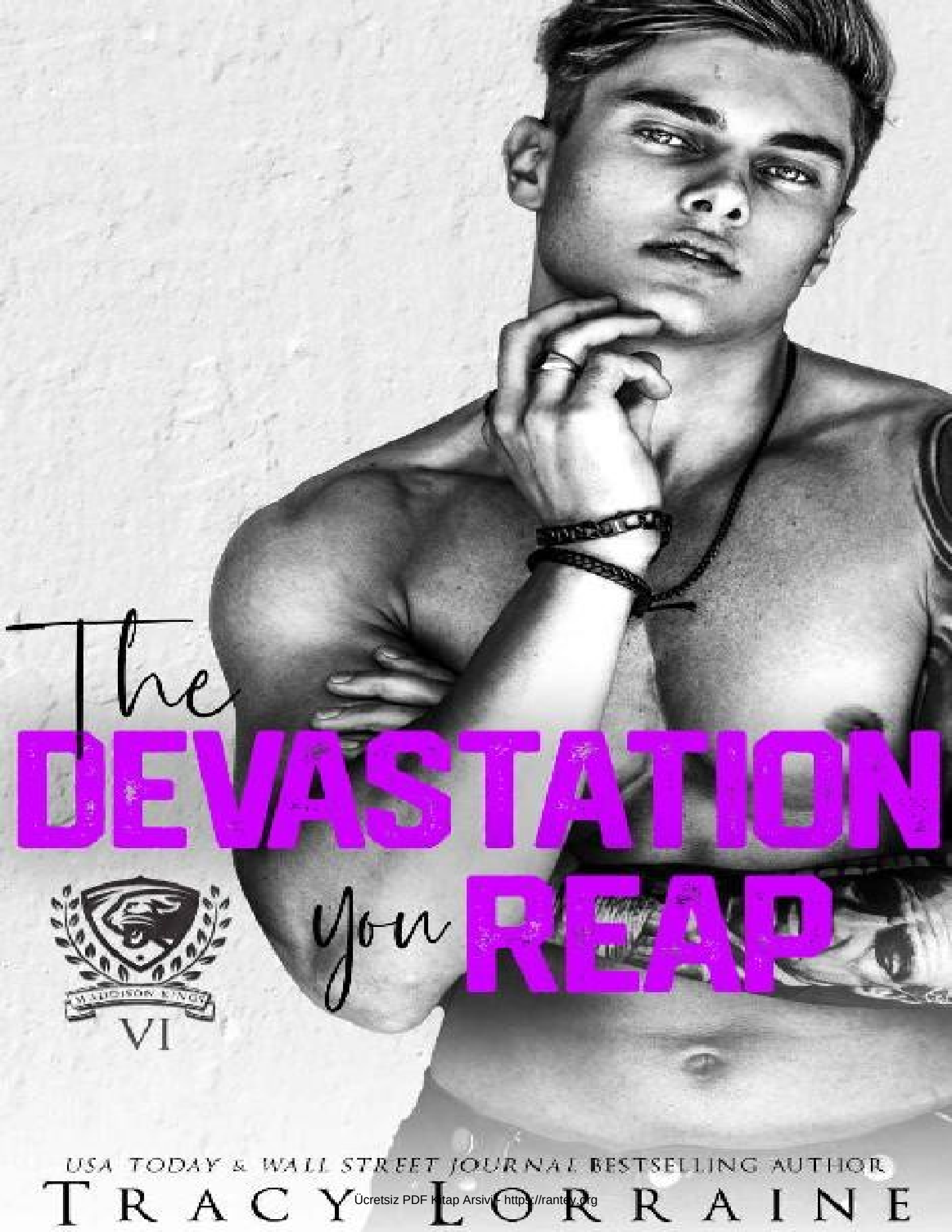
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
DEVASTATION
you **REAP**

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BIÇTIĞIN YIKIM

MADDISON KINGS ÜNİVERSİTESİ #6

TRACY LORRAINE

TRACY
LORRAINE
believes in happily ever after...eventually...

Copyright © 2021 by Tracy Lorraine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme ve Düzeltme Sisters Get Lit(erary) Yazar Hizmetleri

Fotoğraf Michelle Lancaster

Model Anthony Patamisi

İÇİNDEKİLER

1. [Macie](#)
 2. [Leon](#)
 3. [Macie](#)
 4. [Leon](#)
 5. [Macie](#)
 6. [Leon](#)
 7. [Macie](#)
 8. [Leon](#)
 9. [Macie](#)
 10. [Macie](#)
 11. [Leon](#)
 12. [Macie](#)
 13. [Leon](#)
 14. [Macie](#)
 15. [Leon](#)
 16. [Macie](#)
 17. [Leon](#)
 18. [Macie](#)
 19. [Leon](#)
 20. [Macie](#)
 21. [Leon](#)
 22. [Macie](#)
 23. [Leon](#)
 24. [Macie](#)
- [THORN](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Tracy Lorraine](#)

MACIE

"W "Oda arkadaşımın birlikte olduğu adam odadan fırlayıp kapıyı çarparak çıkarken ben de başlıyorum.

Burada bir erkekle olduğunu bilseydim asla içeri girmezdim. Ama çılgınlıklarının zevkten değil korkudan olduğuna ikna olmuşum.

"Oh, pfft," diye alay ediyor Charlie yatağından cırılçıplak fırlayıp üstünü örtmek için bornozunu alırken. "Şu yargılayıcı bakışı suratından çek, Mace."

"Bu mu?" Solgun yüzüm olduğunu tahmin ettiğim şeyi işaret ederek soruyorum. "Bu yargılama değil. Bu bir şok," diyorum içeri girdiğim görüntüyü hatırlayarak.

Hiç kimse oda arkadaşını dört ayak üzerinde... tarafından şaplaklanırken görmek istemez.

"O da kimdi?"

"Leon Dunn," diyor, sanki tüm bunlar önemli bir şey değilmiş gibi.

Adını biliyorum, elbette biliyorum ama futbol takımından mümkün olduğunca uzak durma arayışım nedeniyle sevgili krallarımızın yüzlerini pek incelememiştim.

"Bir futbolcuyla ilgilendiğini düşünmemiştim," diyorum. Geçen yıl MKÜ'ye başladığımızdan ve kendimizi oda arkadaşı olarak bulduğumuzdan beri, şimdiye kadar üzerinde anlaştığımız şeylerden biri de buydu.

"Biliyorum ama oradaydı ve açıkça buna hazırdı, bu yüzden neden tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu öğrenmeyeyim diye düşündüm. Anlıyor musun?"

Hayır, bilmiyorum. Ama bunu ona söylemedim.

Onlardan mümkün olduğunca uzak durma ihtiyacım, kiminle vakit geçirdiğimle ilgili tek temel kuralımı çiğnemeyi hiç düşünmediğim anlamına geliyor

ile.

"Buna değmezdi," diyor bitişikteki banyoya girerken. "Kaldıramadığına bile eminim."

Onun sözleriyle midem altüst oluyor, çünkü vücudunu benimkine bastırduğında ve partiye katılmamı pek de kurnazca önermediğinde böyle bir sorun yaşamadığını hatırlıyorum.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve Charlie'nin yatağına düşüyorum. Ta ki buruşmuş çarşafıya bakana ve birkaç dakika önce orada neler olduğunu -ya da neler olmadığını- düşünürken sanki yanıyormuş gibi ayağa fırlayana kadar.

Charlie bana gülerek ortaya çıktığında hâlâ onun yatağına bakıyordum.

"Çok namuslusun, Mace. Teklifini kabul etmeliydin.

Seni biraz kirletmeye yardımcı olabilirdi."

"Ben iffetli biri değilim." Ona dönerken kollarımı kavuşturuyorum ve bana kaldırdığı kaşlarından hemen rahatsız oluyorum. "Ne? Değilim."

"Tabii, tabii. Son sınıftan önceki yaz birini öptüğünü unutmuşum."

Erkeklerle olan deneyimsizliğimi itiraf ettiğim için pişmanlık duyarken yanaklarım utançtan yanıyor. Bu tamamen benim hatam değil. Üniversitedeki zamanıma kadar sadece kız okullarına gittim, bu da zamanımın çoğunun söz konusu kızlarla geçtiği anlamına geliyor ve gerçekten etrafımda olan tek erkekler, bir sopayla dokunamayacağım futbol oyuncularıydı.

"Doğru adamı bekliyorum. Bunda yanlış bir şey yok."

"Katılıyorum. Öyle bir şey yok. Ama biraz gevşemelisin. Prensini bulmadan önce birkaç kurbağa öp."

Saçını tararken ona bakıyorum. Muhtemelen hâlâ o pislik gibi kokuyor ve onu yıkamaya bile tenezzül etmiyor.

"Eğer kurbağalar da onun gibiyse, ben almayayım, teşekkürler." "Sen kaybedersin.

Cehennem gibi sapıktı."

"Evet, duydum," diye mırıldanarak kapıya doğru geri çekildim.

"Biliyorsun," diye mırıldanıyor, gözlerimi aynasında tutarak. "Sessiz olanlar her zaman en kirli olanlardır. Bahse girerim sürekli giydiğin hırkanın altında küçük, sapık bir ucube vardır, Mace."

"Her neyse, ben yatağıma dönüyorum."

Kapısını arkamdan kapatarak yan odama doğru ilerliyorum, keşke Nathan ve Jace'in sahip olduğu gibi odalarımız arasında iki banyo olan yurdun diğer tarafında olsaydım diyorum -ve bu ilk kez olmuyor.

"Hâlâ hayatta mı?" Kapısının önünden geçerken Nathan odasından sesleniyor.

Kafamı kaldırdığımda onu yatağına uzanmış, üzerinde sadece bir şortla kitap okurken buluyorum.

Karma yurda ilk başladığımda, bir erkek göğsü görmek beni seks dükkanındaki rahibeler gibi kızartırdı ama birkaç ay sonra hem Nathan hem de Jace tarafından neredeyse duyarsızlaştırıldım. Neredeyse.

Ama onları gömleksiz görmek ve birkaç dakika önce bana bastırması tamamen farklı iki şey.

Boğazımı ne kadar sert kavradığını ve katı vücudunun her santiminin bana nasıl baskı yaptığını hatırladığımda içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kitabını göğsüne indirerek. "Ha, ne?"

Gözleri boynuma inene kadar parmaklarımın bana dokunduğu teni hafifçe okşadığını fark ediyorum.

"Evet, özür dilerim. Ben sadece..." Arkamdan Charlie'nin kapısına bakıyorum, başım dönüyor, damarlarımda pompalanan kan aniden çok sıcak geliyor.

"Tanrım, ne gördün?" "Oh... um... hi-hiçbir şey."

"Tabii, şey... eğer bu konuda konuşmak istersen-" "Dedikodu mu demek istiyorsun?"

Onu düzeltiyorum.

Leon'un dışarı çıkmak için Nathan'ın odasından geçmesi gerekirdi, bu yüzden sadece oda arkadaşımızın beni kendi yatağımdan sürükleyen kan dondurucu çılgınlıklarının arkasında kimin olduğunu zaten bildiğini varsayabilirim.

"Ben mi?" diye soruyor, toplayabildiği en masum suratı takınarak. "Asla."

"Tamam. Ben yatmaya gidiyorum." "Tabii, sabah görüşürüz."

Başımı sallıyorum ama bedenim hemen hareket etmiyor, kafam hâlâ Charlie'nin odasında ve her şey kafamı karıştırıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Nathan tekrar sorar.

Tekrar başımı kaldırdığımda, yatağında oturduğunu ve yüzüne endişenin kazınmış olduğunu görüyorum.

"Evet, gerçekten. Sadece yorgunum. İyi geceler," diyorum, bacaklarımı

hareket etmeye zorluyorum, böylece orada durup zaten olduğumdan daha tuhaf görünmüyorum.

Oda arkadaşlarım arasında tuhaf biri olduğumu biliyorum. Buraya taşındığım ilk gün bu çok açıldı. Korunaklı bir hayat yaşadığımı biliyordum,

Kendime saklanacak bir yer bulmak yerine kampüste yaşamaya karar vermemin nedenlerinden biri de buydu. Bunu deneyimlemek istedim. Arkadaşlarım olsun, parti yapayım, normal olayım istedim.

Hayatımda ilk kez bir başkası tarafından kontrol edilmiyorum ve bunu kucaklamak istiyorum. Çoğu gün kendimi sudan çıkmış balık gibi hissetmeme neden olsa bile.

İçki, parti, kolay seks.

Belki Charlie haklıdır, belki de ben sadece iffetliyimdir. Ama öyle olduğumu sanmıyorum çünkü... Her şeyi istiyorum.

Onun yaptığı her şeyi deneyimlemek istiyorum. Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Sadece... bunu muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim rastgele bir adamla yapmak istemiyorum. Ya da daha kötüsü, buradan ayrılıp diğer arkadaşlarına masum hazırlık okulu bakiresini nasıl bozduğunu anlatarak övünecek bir futbol takımı üyesiyle.

Kapımı arkamdan kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum, başım tavana doğru eğiliyor, onun nasıl hissettiğini hatırlarken gözlerim kapanıyor. Uzun, sert vücudunun bana nasıl baskı yaptığını. Hınzır sözlerinin beni nasıl derinden sarstığını ve daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirdiğini.

Kendi kendime bunun şoktan, bana bakarken gözlerindeki şeytani parıltının korkusundan kaynaklandığını söylüyorum. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Kapıyı iterek, tüm bu durumu aklımdan çıkarmak için kendimi zorluyorum. En başta bu işe karışmamalıydım. Tüm bunların benim hatam olduğunu biliyorum çünkü Charlie'nin başı gerçekten belada diye paniğe kapılmıştım. Geriye dönüp baktığımda, Nathan ve Jace'in bu konuda bir şey yapma zahmetine girmemiş olmaları bana hiçbir şeyin gerçekten yanlış olmadığını söylemeliydi. Ama ben hiçbir zaman bir şeylerin doğru olmadığına karar verdiğimde arkama yaslanıp düşünen biri olmadım.

Bunu geçmişimden öğrendim. Pişmanlıklarımdan.

Yatağıma uzanıp tavanımdaki gölgelere bakıyorum ve zihnimi, hayatımda benzer bir şey yaptığım ve neredeyse anında pişman olduğum diğer zamanların anılarından uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu gece ne kadar utanç verici olsa da, geçmişte yaşadıklarım milyonlarca kez daha kötüydü. Charlie'nin üzerine yürümeyi haftanın her günü buna tercih ederim.

Bir irkilmeyeyle uyanıyorum ve hemen arşaflları yanan bedenimin üzerinden atıyorum. Tenim bir ter tabakasıyla kaplıydı ve kalbim ortasında olduğum rüyadan dolayı hızla çarpıyordu. Kafamın içinde olmaya hakkı olmayan bir rüya. *Onun kafamın* içinde olmaya hakkı yok.

Gözlerimi sımsıkı yummuş, bir eli boğazımda, diğer eli vücudumdan aşığı kayarken önümde dikildiğı görüntüsünün aklımdan çıkmasını dileyerek uzanıyorum.

Korkudan tüylerim diken diken olurken, tüylerim diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor, doğruluyorum, gözlerim sanki burada biri varmış gibi odamı tarıyor. Sanki İzleniyorum. Ama

boş.

Nefes verirken geri çekiliyorum ve kendime gülüyorum.

Paranoyaklaşmayı bırak, Macie.

Bir iniltiyle her şeyi arkamda bırakıp duşla girdim, bir önceki geceyle ilgili her şeyi unutup yeni haftadaki derslere odaklanmam gerekiyordu.

"Günaydın," diye şarkı söylüyorum, çıktığımda Nathan ve Jace'i mutfağıımızda buluyorum.

"Günaydın," diyor Nathan gülümseyerek, Jace ise bana doğru başını sallayarak biraz daha kötü görünüyor. "Sezon boyunca parti yapmak için yaratıldığını düşünmemiştim."

"Kapa eneni," diye homurdanıyor ve şakaklarını ovuşturuyor.

Nathan, "Canın cehenneme, dostum," diyor. "Koç bizi bekliyor olacak." "Ona hasta olduğumu söyleyemez misin?"

Nathan Jace'e bakıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Hayır. Yapamam. Sana o iğneleri yapmamamı söylemiştim."

"Ugh," diye yakınıyor, ikimizin arasına bakarak. "Siz hazırlık okulu çocukları tam bir baş belasısınız," diye homurdanıyor ve elindeki kahve fincanını lavaboya atıp odasına doğru gözden kayboluyor.

Kahve makinesine doğru giderken Nathan'a, "Dün gece geldiğini bile duymadım," diyorum.

"ünkü daha yeni ortaya ıktı." "Tanrım."

"Artık Kansas'ta değiliz, Mace," diye şaka yapıyor.

Çok farklı hazırlık okullarına gitmiş olabiliriz, ancak yaşadığımız şeyler, yalnızlık, terk edilmişlik, hepsi aynı ve burada birlikte yaşadığımız sadece birkaç günün ardından şunu keşfettik

ilk düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var. Tıpkı Charlie ve Jace'in her günü akşamdan kalmayla mücadele ederek geçirmeleri gibi.

"Pekâlâ, gidelim pislik herif," diyor Jace, hâlâ ölü gibi görünerek mutfağa doğru yürürken.

"Görüşürüz, Mace." Nathan çantasını kapıdan alıp gözden kaybolmadan önce göz kırpmıyor.

Charlie nihayet odasından çıktığında kahvaltımı bitirmek üzereydim ve günün ilk dersinden önce kütüphaneye gitmeye hazırdım.

"Ugh," diye inliyor bana giyinmiş ve güne hazır bir şekilde baktığı anda.

Ben her zaman sabah insanı olmuşumdur, oysa Charlie tam bir gece kuşudur.

Bana doğru ayaklarını sürüyerek geliyor, boyalı kıvılcık saçları dün gece yanından ayrıldığım da tarıyor olmasına rağmen kafasında bir kuş yuvasını andırıyor, makyajı yüzüne bulaşmış ve teninden yayılan alkol kokusunu ta buradan alabiliyorum.

"Ne oldu sana böyle?" "Dışarı çıktım."

Başım şok içinde geriye doğru kalktı.

"Ne?" diye soruyor, kahve makinesine doğru ilerliyor ve çalışmaya başlayana kadar elini üzerine vuruyor. "Dün geceki tüm eğlencemi mahvettin. Gidip biraz daha bulmam gerekti."

"Oh, evet. Tabii ki. Bunun için üzgünüm."

"Hayır," diyerek beni başından savdı. "Olabilecek en iyi şey oldu. Leon Dunn gidip kendini becerebilir. İşini düzgün yapabilecek çok daha iyi bir oyun arkadaşı buldum."

"Harika. Sevindim," diye kestirip atıyorum tabağımı durularken. "Ben çıkıyorum." "Şimdiden, sanki..."

"Sekiz." "Aynen öyle."

"Bir saat sonra dersin var."

"Biliyorum, b i l i y o r u m ." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Orada olacağım,

Anne."

"Güzel. Ama önce duş al. Kimse böyle kokarken yanında oturmak istemeyecektir."

Kitaplarımı almak için odama doğru ilerlerken "Orospu" diye bağıyor. Döndüğümde hâlâ mutfakta bir fincan kahveye sarılıyordu. "Bu akşam bir şeyler içmeye geliyor musun?"

Neden bana sorma zahmetine girdiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Hadi ama Mace. Birinci sınıftasın, ciddi sürekli sıkıcı olamazsın. Bir noktada saçlarını serbest bırakmalısın."

"Var. Sadece Pazartesi gecesi değil. Bu gece gönüllü olduğumu biliyorsun." "Evet, dokuza kadar. Sonra gel."

"Olmaz."

"İyi. Öyle ol. Ama toplum merkezinde çocuklarla takılırken o V plakalarını asla kaybetmeyeceksin."

"İstediğimi kim söyledi?" Yatakhanemizden çıkarken omzumun üzerinden ateş ediyorum. "Küstah."

"Sürtük."

Merdivenlerden koşarak inerken hâlâ gülüyorum.

Charlie ve ben pek olası olmayan arkadaşlar olabiliriz, ama bir şekilde hayatıma girmeyi başardı. Zamanının çoğunu benim onunkine yaptığım gibi, o da benim hayat seçimlerim hakkında bana bok atarak geçiriyor olabilir. Ama bunların hepsi gönülsüzce ve eğer bir şey olursa onu özleyeceğimden eminim.

Lisedeyken uzak durduğum türden bir kızdı. Popüler olan oydu. Amigo kız. Benden en az benim onlardan nefret ettiğim kadar nefret eden. Ama zıt kutuplar birbirini çeker ve şimdi hayatımda ihtiyacım olandan daha fazla drama neden olsa bile onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Sınıfa gitmeden önce kütüphanede bir sonraki ödevim için ihtiyacım olan tüm kitapları bulmak için otuz dakikadan biraz fazla zaman harcıyorum.

İçeri girdiğimde temiz oditoryumun kokusunu içime çekiyorum ve diğer birkaç hevesli öğrenciyle birlikte ön taraftaki yerimi buluyorum, ardından ihtiyacım olan her şeyi çıkarıyorum ve bugünkü derse hazır olmak için son dersimizden notlarımı tekrar okuyorum. Ve nihayet, dün geceye dair düşünceler, bu sabahki rüyam, geleceğime odaklanmak lehine tamamen kayboluyor.

LEON

I bir saniye bile uyuyamıyorum. Bütün gece tavanımda hareket eden gölgelere bakıyorum ve akşam olanları kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Onu buldum.

Bunca yıldan sonra, o tam buradaydı. Burnumun dibinde.

Bunu defalarca diledim. Bir gün ona doğru yürümek için dua ettim.

Kadere inanmak istedim. Karmaya. Evrenin bana bir şekilde işleri yoluna koymam için bir şans vereceğine inanmak istedim. Sabırlı olmaya, doğru zamana kadar beklemeye razıydım ama babamız Brett'in başına gelenlerden sonra sabrım her zamankinden daha hızlı tükenmeye başladı.

Ve içimden bir ses inanmakta haklı olduğumu söylüyor, çünkü bakın evren bana gümüş tepside ne sundu.

O canavarı tam istediğim yere getirmekle kalmadım, Macie'nin hayatına da girdim ve başına geleceklerden haberi yok.

Parmaklarımı çelik uzunluğunun etrafına sararak sikime uzanırken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Dün gece gözlerim onun şok olmuş gözlerine takıldığı andan beri sertleştim.

Yorganı geriye atarak elimi yavaşça hareket ettiriyorum ve zihnimin, hayatımın çoğunu içinde boğulmamaya çalışarak geçirdiğim içimdeki o karanlık yere sürüklenmesine izin veriyorum.

Nasıl hindistan cevizi gibi koktuğunu hatırladıkça ağzım sulanıyor. Boşta kalan elim sanki boğazını tekrar tutuyormuşum gibi kavrarken, onun şok olmuş soluklarının kulaklarımı nasıl doldurduğunu.

Böyle çok güzel görünüyordu.

Kendimi daha hızlı, daha sert

sarsıyorum.

Nabzının parmak uçlarımda hemen altında atması, hayatının ellerimde olması, taşaklarımda çok kısa sürede dolması anlamına geliyor ve karnıma sıcak dölle fıskırtırken onun adını inliyorum.

Yatağın kenarına oturup odama bakıyorum.

Her şey yerli yerinde, her şey düzenli ve nihayet, on yılı aşkın bir süredir ilk kez, hayatım yakında aynı hissedebilir.

Tekrar kendim gibi hissedebilirim. İçimde yaşayan, intikam ihtiyacımı, beni kırmaya çalışanların hayatlarını yok etme ve mahvetme ihtiyacımı besleyen canavardan kurtulabilirim.

Evet, karma diye bir şey var. Ve evren az önce bana bir tepside lanet bir yük verdi.

Şimdi tek yapmam gereken bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermek.

Yanımdaki odadan yüksek sesli bir kadın zevk çılgılığı geliyor ve başımı sallıyorum, yataktan kalkıp çıplak bir şekilde duşa doğru ilerliyorum.

Luc için mutluyum. Mutluyum. Ama her lanet gece ya da sabah onları dinlemek katlanılması zor bir hal almaya başladı.

Düşün sıcak spreyinin altında duruyorum, yapmam gerekenlerin listesi aklımdan geçiyor, uzun zamandır arzuladığım cevapları bulma ihtiyacım kaslarımda bir kez daha gerilmesine neden oluyor.

On dakika geçmeden yatak odamın kapısını açıyorum, giyinmişim ve evden çıkmaya hazırım.

Önümdeki kapı açılıp Luca dışarı çıktığında iki adım atıyorum, dudaklarında rahat ve memnun bir gülümseme belirliyor.

"Yüzündeki o bakışı silebilirsin," diye mırıldanıyorum, gözlerim boynundaki parlak kırmızı morlukların arasında geziniyor.

"Konusmayı seven birisin. Sanki son zamanlarda MKU'nun kızıl saçlı kızlarını becermemişsin gibi," diye takılıyor. "Geriye kimsenin kalmamasına şaşırdım. Yoksa şimdi hepsiyle ikinci raunda çıkmak zorunda mısın?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, beni bu kadar iyi tanımasından nefret ederek. "Bir sürü birinci sınıf öğrencisi var," diyorum ikimiz de merdivenlere doğru ilerlerken.

Bir kahkaha attı. "Onları senin hakkında uyaran bir destek grubu olmamasına şaşırdım. Ah," diye yakınıyor kafasına bir tokat attığımda.

"Bu kadar mutlu olman hoşuma gitmiyor."

"Buna alışman gerekecek, seni sefil herif, çünkü artık bu kadar. Kız arkadaşımı geri aldım. Brett gitti. Her şey yolunda, dostum."

Ona bakıyorum ve gözleri daha hafif ve omuzları uzun zamandır olmadığı kadar rahatlamış olsa da, endişesini ve benimkilere çok benzeyen yeşil gözbebeklerinin derinliklerinde kalan öfkesini hala görebiliyorum.

"Evet, katılıyorum. Her şey yolunda."

Kaşları birbirine çarpıyor. Bir şeyler sakladığımı biliyor. Luc'un kızına saldırdıktan sonra babamızla uğraşmaktan döndüğüm gece ona anlattığım saçmalıklara inanmasını hiç beklemiyordum ama alacağı tek şey buydu.

Luca yumruklarını indirdi ve artık babamızın hayatındaki zorba varlığıyla uğraşmak zorunda değil.

Brett'e bundan sonra ne olacağına ben karar veririm. Acı, ısırap, hepsi benim.

"Yapabileceğini biliyorsun-"

"Öyle söyleme Luc," diye kestirip atıyorum sözünü, bana bir kez daha anlayışlı bir kulak ve ağlayabileceğim bir omuz sunmaya çalışmadan önce.

"Peki," diyor ve kahve makinesine doğru yürürken ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor. "Ben sadece yardım etmek istiyorum, biliyorsun. Peyton da öyle."

"Biliyorum ve minnettarım. Ama ben iyiyim. Gerçekten."

"Boktan bir yalancısın Lee," diyor bana sırtını dönerek.

"Her neyse. Neye istersen ona inan." Buzdolabından bir enerji içeceği aldım ve kapıyı kapattım. "Ben çıkıyorum."

"Nereye gidiyorsun? Bu sabah dersin yok."

"Dikkatli ol Luc. Sapıklık eğilimlerini ortaya çıkardığını düşünmeye başlayacağım."

Be

n. Bak, ben dışarı çıkıyorum. Arkadaşlarla buluşacağım."

Kapının önündeyim, meraklı sevgilimden kaçmaya hazırım.

Kardeşim adımı söylediğinde beynimin talimatı olmadan bedenim durur.

"Öğreneceğim, bunu biliyorsun, değil mi?" Omuz silkiyorum.

"Ve her ne ise, senden gelmesi daha iyi olacak."

"Söyleyecek bir şey yok, dostum."

Bariz yalanımı yüzüme vurmaya fırsat bulamadan kaçtım. Arabama atlayıp motoru çalıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Luc'a yalan söylemekten nefret ediyorum ama uzun zamandır her şey böyle. Neredeyse doğal geliyor.

Geçen her günle birlikte, sıkı fıkı olduğumuz, birbirimiz hakkında kelimenin tam anlamıyla her şeyi bildiğimiz zamanlar biraz daha uzaklaşıyor.

O iki eğlenceyi seven, mutlu küçük çocuğu hatırlıyorum. Babamızın nasıl bir pislik olduğunu, yaşitlarımıza kıyasla ne kadar büyük bir baskı altında olduğumuzu anlayamayacak kadar küçük çocuklardık ve en önemlisi, hayatın ve Brett Dunn'ın çocukları olarak büyümenin getirdiği acıdan tamamen habersizdik.

Hangimizin daha kötü olduğunu hiç anlayamadım. Hatırlayabildiğim kadarıyla Luca'nın onun favorisi olduğunu biliyordum. Luca futbol topunu eline alır almaz, geleceğinin babamızın izinden gitmek olacağı belliydi. Oyun kurucu olmak ona nefes almak kadar doğal geliyordu. Babamın neler olduğunu anladığında gözlerinin parladığını ve Luc'u kollarının arasına alıp ona oğlum diye seslendiğini hatırlıyorum.

Oğlu.

O andan itibaren Brett aslında iki oğlu daha olduğunu unutmuş gibiydi. O günden sonraki her gün, Luca'yı en iyisi olması için daha da zorlarken Shane ve ben gölgelerde yaşadık.

Anladım, Luca onun küçük dahisiydi ama bu Shane ve benim de onun takdirini ve övgüsünü hak eden oyuncular olmadığımız anlamına gelmiyordu. Bugüne kadar Luca'nın sağ koluydum, geniş alıcısıydım, hücum oyuncusuydum. Başarımızın bir parçası da birlikte ne kadar iyi çalışabildiğimiz, sessiz iletişimimiz, diğerinin ne düşündüğünü bilme yeteneğimizdi. Yine de onun lehine bir kenara atıldım.

Ama Brett'in gözdesi olarak seçilmenin Luca için kolay olmadığını biliyorum. Tıpkı unutulmuş kişi olmanın benim için kolay olmadığı gibi. En azından ben hayatımın çoğunu babamızın nefesi ensemden olmadan yaşadım.

Bir hareket gözüme çarpıyor ve başımı kaldırdığımda Luca'nın oturma odasının penceresinde durmuş beni izlediğini görüyorum, yüzü endişeyle gerilmiş.

Endişelenmekte muhtemelen haklı, ancak bunun çok geç olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Onun endişesi şu anda bana yardımcı olmayacak.

Arabamı vitesle takıp gaz pedalına basmadan önce parmak eklemlerimi kırıyorum.

Şimdi bana yardımcı olacak tek bir şey var, yıllardır arzuladığım acıya neden olmak.

Bana haksızlık edenlerden ikisiyle temas mesafemdeyim, tek ihtiyacım olan üçüncüsü ve benim hayatımda yarattıkları yıkımın aynısını onların hayatında da yaratabilirim.

Yanaştığımda ev sessizdi, ama tüm arabaları buradaydı, bu yüzden ihtiyacım olan insanların içeride olduğundan şüphem yok.

Kapıyı beş dakika boyunca sertçe çaldıktan sonra içeriden derin bir ses "Evet, tamamdır," diye gürlüyor. "Bu da ne- oh sensin," diyor Devin ön kapıyı çekip açtığı anda, zar zor açtığı gözleriyle bana iyice bakarken.

"Günaydın."

"Siktir git," diye homurdanıyor, elini dağınık saçlarında gezdirirken. "Kim o, bebeğim?" diye soruyor sahte bir sarışın merdivenlerden aşağı koşarken. Devin biraz doğrulur.

"Bunun seninle ne ilgisi var?" diye bağırarak çenesinin düşmesine neden oluyor. "Dün gece sikimde boğulmuş olabilirsin tatlım, ama ben senin bebeğin değilim. Çık dışarı." Kapıyı geri çekip açıyor ve geçmesi için eliyle işaret ediyor, ama kadın sinirleniyor.

"Ciddi olamazsın." Elleri kalçalarında, kolajen dolu dudakları hayal kırıklığıyla bükülmüş halde duruyor.

"Ölümcül, *bebeğim*. Gömleğimi de geri verebilirsin." Gözleri, kızın giydiği tek şey olduğunu varsaydığım şeye kayıyor.

"Ama ben-"

Elini uzatarak, "Gömlek," diyor.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ama onu savunacağımı sanıyorsa yanlış ağaca havlıyor.

O Devin'in sorunu ve Devin'in ona bir şey demeye hakkı yok.

"Ve eğer iyi bir kız olursan, gitmene ve eşyalarını almana izin verebilirim."

Ofluyor ve çok az endişeyle gömleğini vücudundan sıyrıyor, onu orada doğduğu günkü gibi çıplak bırakıyor.

Devin takdirle ıslık çalıyor.

"Ne düşünüyorsun, kardeşim?"

Devin gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana bakıyor.

"Uh..."

"Eminim sen istersen o da biraz eğlenmeye hazırdır. İyi sakso çek, değil mi bebeğim?"

Sorusuna cevap veremeyecek kadar büyülenmiş bir halde ikisini izliyordum. Ona doğru yaklaşıyor, göğüslerini avuçlarının arasına alıyor ve dudaklarını onunkilere yapıştırıyor.

Geri çekilip adamın suratına öyle sert bir tokat atmadan önce bir fahişe gibi inliyor ki, odanın diğer tarafından gelen darbeyi hissediyorum.

"Oh, bebeğim. Bunun beni ne kadar zorladığını biliyorsun." "Sen lanet bir domuzsun, Devin Harris."

"Biliyorum. Ve buna bayılıyorsun, Mia."

"Ben Maya, seni sık kafalı," diye küstahça konuşuyor, bana doğru dönüyor, dudaklarında geniş, hesaplı bir gülümseme oynuyor.

"O-oh hayır. Ben karışmıyorum," diyorum ellerimi savunmak için havaya kaldırarak.

Göğüsleri açık ya da değil, sahte ve o benim tipim değil. "Git buradan Mia. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Devin ona bir öpücük gönderiyor, omzumun üzerinden işaret ederken yanağı hâlâ kıpkırmızı parlıyor.

"Devam et."

"Uh... tabi. Düzenli müşteriniz mi?"

"Hayır, Ez için geldi ama Ez dün gece eve gelmedi, o yüzden..." Omuz silkiyor. "Hadi ama, bana sen ve altın topların hiç paylaşmadığınızı söyleme."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "İtiraf etmek istediğimden daha fazla."

"Evet, kardeşim." Yumruğunu vurmam için havaya kaldırdı ve ben ona bakakaldım. "Senin bir sorunun var dostum."

"Komik, bunu ilk söyleyen sen değilsin. Kahve?" diye soruyor ve sanki önceki birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi aletin yanına doğru yürüyor.

"Evet, bu harika olur, teşekkürler."

"Ee..." diye soruyor, bardağı bana doğru kaydırarak. "Gecenin bir yarısı seni buraya sürükleyen şey ne?"

Başının üstündeki duvarda asılı saate bakıyorum.

"Dersler başladı, Dev."

"Huh." Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Kim bilebilirdi ki?"

"Belli ki sen değilsin."

"Yani başka bir cesedi taşımak için yardıma falan mı ihtiyacınız var?"

"Hayır, bu sefer olmaz. Birini bulmam gerekiyor. Bunu yapabilecek birini tanıyor olabileceğinizi düşündüm."

"Tabii ki istiyorum."

Cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürmeden önce ekrana dokunuyor.

"Kardeşim, neredesin?"

Diğer uçtaki her kimse, ayak sesleri merdivenleri gürültüyle inmeden önce bir şeyler söylüyor.

"Ve sandığınızdan daha yakın."

"Lee, küçük kardeşim Ellis'le tanış. Sana ihtiyacın olabilecek her şeyi bulacaktır... bir bedel karşılığında."

Ellis ve ben birbirimize başımızı salladık. Daha önce tanışmıştık ama resmi olarak değil ve geçen hafta Brett ve onun küçük sürtüğü Julian'la başa çıkmamıza yardım etme şansını yakalayan Harris'lerden biri değildi. Devin ve Ellis'in ikizi Ezra ve ağabeyleri Reid, Kane destek çağrısı yaptığında bu görev için fazlasıyla hazırdılar.

"Size iyi eğlenceler çocuklar. Ben bu pilici sikimden temizleyeceğim."

Ellis ağabeyine uzaylı bir yaratıkmış gibi bakıyor. Anlıyorum, Devin... eşsiz.

Kahvesini alıp gözden kaybolurken ikimiz de sessiz

kaldık. "O her zaman böyle..."

"Garip mi? Evet. Ona alışacağını söyleyebilirim ama bunun mümkün olduğundan emin değilim."

"Doğru."

"Peki neye ihtiyacın var?"

MACIE

I Pazartesi gecelerini seviyorum. Bire bir ilgiyi ve söyleyecekleri her şeyi dinleyecek birini fazlasıyla hak eden bir grup çocukla vakit geçirmek haftanın en sevdiğim kısmı. I

Bir gencin hayatında en ufak bir fark yarattığımı bilerek her zaman yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayrılıyorum.

Bunun da ötesinde, caddenin aşağısında bulduğum ve tüm eyaletteki en iyi köfte ve ev yapımı kurabiyeleri yapan sandviç dükkanına uğrayabiliyorum.

Beni neyin beklediğini bildiğim için daha dükkâna yaklaşmadan karnım guruldamaya başlıyor.

"Macie," diyor Paulo dükkâna adımımı atar atmaz. "Bu gece geç kaldın, sevgilim."

"Biliyorum, çocuklardan birinin beni bilardoda yenmesine izin vermek zorunda kaldım." Bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

Benim hiç büyükanne ve büyükbabam yok. Baba tarafımdakilerle bebekken tanışmışım ama hatırlayamayacak kadar küçükmüşüm. Ebeveynlerim olduğunu bile zar zor hatırlıyorum. Ama Pazartesi geceleri Paulo'ya yaptığım ziyaretlerin, ne kadar kısa olursa olsun, bir dede ile vakit geçirmeye benzer bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

"Sen iyi bir kızsın Macie," diyor ve sandviçimi hazırlamak için bir çift eldivene uzanıyor. "Her zamankinden mi?"

"Tabii ki."

"Bir gün buraya gelip başka bir şey talep edeceksin."

"Asla," diyorum gülerek, bana tercihlerimle ilgili tek bir soru sormasına gerek kalmadan siparişimi hazırlamasını izlerken. Bu, Paulo'nun köftelerinden çok fazla yediğimin kesin bir işareti ama gerçekten umurumda değil. Hayatta hepimizin birkaç kötü alışkanlığı olabilir, değil mi?

Charlie'ninki seks. Jace'inki votka. Nathan'inki basketbol, ve benimki... sandviç.

Belki Charlie sıkıcı hayatım konusunda haklıdır.

"Şuna bakar mısın?" diyor Paulo, beni iç karartıcı düşüncelerden uzaklaştırarak. "Bu gece iki kurabiyem kaldı."

"Ah, şanslı günümde olmalıyım," diye şaka yapıyorum onları benim için bir çantaya yerleştirirken.

Yemeğimin parasını ödemek için telefonumu tuşladıktan sonra Paulo'ya iyi geceler dileyip topuklarımın üzerinde dönerek kapıya yöneliyorum ama o kadar uzağa gidemiyorum çünkü nereye gittiğime bakmadan tuğla gibi bir duvara çarpıyorum.

Sıcak elleri kollarımın üst kısmına iniyor ve erkeksi kokusu burnumu doldururken vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Bu kokuyu biliyorum. Hatırlıyorum... Başımı kaldırıyorum ve tanıdık bir çift göze kilitleniyorum.

Vay anasını.

Yeşil gözleri eğlenceyle parıldarken endişeyle yutkunuyorum.

"Merhaba," diye ciyaklıyorum, kendimi tilkinin yolundaki minik bir fare gibi hissediyorum.

Dün gece boynuma dolanan parmaklarını hatırladıkça boynumun derisi yanarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Aman Tanrım.

Ama sonra beklenmedik bir şey olur.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce ağzının bir tarafında seğiriyor. Bu herhangi bir gülümseme değil, çoğu kadını ne kadar güzel olduğu konusunda kışından vuracak bir gülümseme.

Midem takla atıyor ve göğsüm kıpkırmızı yanıyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum bir embesil gibi. "Ben-ben-ben bakmıyordum-"

"Sorun yok, Red." Gözleri bir an için benimkilerden dudaklarıma kayıyor ve ben şok olmuş bir şekilde keskin bir nefes alıyorum. "Tamamen benim hatam. Dikkat etmedim."

"Uh..."

Orada durmuş bana bakıyor, çıkışımı engelliyor, ne yapacağımı bekliyor... Hiçbir fikrim yok.

"Özür dilemek için sana bir sandviç ısmarlayabilir miyim?" Bunun tamamen gereksiz olduğunu bilerek soruyorum çünkü ikimiz de bunun bir kaza olduğunu biliyoruz, ama içimdeki garip, kibar kız bunu daha iyi hale getirmek için bir şeyler yapmak için çılgık atıyor.

"Kendim alabilirim. Yine de benimle yemeye ne dersin?" diyerek midemin neredeyse ayaklarımın altına düşmesine neden oluyor.

"Sandviçini benimle yemek ister misin?"

"Evet," diye onaylıyor, sanki anlayamadığı büyülü bir yaratıkmışım gibi bana bakıyor.

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Öyle hissediyorum." "Ama sen bir futbol oyuncususun."

"Ah, birisi ev ödevini yapmış. Dün gece üzerinizde bir etki bıraktığıma sevindim."

"Hayır, ben yapmadım-"

"Hindili sandviç lütfen," diyerek sözümü kesiyor ve şimdi bu tuhaf alışverişi yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle izlediğini fark ettiğim Paulo'ya dönüp bakıyor.

"Elbette. Geçen sezon için üzgünüm. Zor geçmiş olmalı." "Evet, şey. Hepsini kazanamazsın, değil mi?"

"Gelecek sezon için bol şans. Jake Thorn'un takıma katıldığını görüyorum. Kardeşinin işi çok zor olacak."

Orada durup kafamda alarm zilleri çalarak futbol hakkında sohbet etmelerini izliyorum.

Onunla yemek yemeyi kabul etmemeliydim. Sadece bir sandviç olduğunu biliyorum ama yine de. O bir futbolcu ve ben de olabildiğince hızlı ters yöne koşmalıyım. Dün gece neredeyse Charlie'yi sıkmeden önce kışını gördüğümünden bahsetmiyorum bile.

Yaklaşan sezon ve Panthers'a katılacak yeni oyuncularla dikkatlerinin dağılacağını umarak, dükkândan kaçıp köşedeki parkta saklanmak umuduyla Leon'un etrafında bir adım atıyorum.

Ama tam onu geçmek üzereyken kolu dışarı fırlıyor ve ilerlememi durduruyor.

"Kaçmak yok Kızıl," diye o kadar sessiz homurdanır ki Paulo duymaz.

Leon'un gözleri benimkileri tutuyor, zümrüt yeşili gözleri bağlantımız uzadıkça koyulaşıyor.

"Al bakalım süperstar," diyor Paulo ama yine de Leon gözlerini benden kaçırmıyor.

Bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum ama ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

"Teşekkür ederim." Paulo paranın müesseseden olduğunu söyleyene kadar ödemeyi yapmak için yer değiştiriyor. "Minnettarım efendim. Çok teşekkür ederim."

"Her zaman. Antrenmanlarda falan iyi şanslar."

Sonunda Leon gözlerini benimkilerden ayırıp Paulo'ya gülümsüyor. "İyi geceler."

"İyi geceler Macie," diyor Paulo. "Benim yapmayacağım bir şey yapma." Leon'a bir bakış atmadan önce bana göz kırptıyor ve yerin yarılıp beni yutması için dua ederken yanaklarım bir kez daha ısınıyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok Paulo. Futbolcu cazibesi bende işe yaramaz." Ona gülümsüyorum, Leon'un başımın tepesini yakan alaycı bakışlarını görmezden gelerek dükkândan çıkıyorum.

"Oda arkadaşının tam tersisin, ha?" diye mırıldanıyor, uzun bacaklarıyla bir saniyede bana yetişiyor.

"Eğer bununla hemen sırt üstü dönüp bacaklarımı açmadığımı kastediyorsan, evet, biz zıt kutuplarız."

"Ah, şey. Eğer doğru hatırlıyorsam, aslında sırt üstü yatmıyordu."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, o beni sürüklerken içimde utanç çiçekleri açıyordu.

Bir kez daha kafamda olmasını istemediğim bir anı.

Yürümeye devam ediyorum, bir noktada benim onun ilgilendiği türden bir kız olmadığımı fark edip ortadan kaybolacağını umuyorum.

"Ne istiyordun?" Parkın girişine geldiğimizde tersliyorum.

"Sadece yemek yemek istiyorum." Dudaklarında bir kez daha dizlerini titreten bir gülümsemeyle itiraf ediyor.

Lanet olsun ona, gerçekten bir erkek için biraz fazla güzel.

"Ve bu beni de kapsıyor, tam olarak nasıl?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yüzüm kızarıyor. İşte bu yüzden erkeklerle asla konuşmamalıyım.

Gözlerini pervasızca vücudumda gezdirerek, "Tadını alacağından emin olduğum kadar iyi," diyor. Bana baktığı her santimde tenim karıncalanıyor ve keşke jarse elbisemden, taytımdan ve kot ceketimden daha fazlasını giyseydim diyorum. "Bir bankta oturup bunu yemeyi düşünüyordum. Ama başka bir önerin varsa, can kulağıyla dinlerim."

"Eminim öylesindir." Ona gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Bir bank iyi."

Topuklarımın üzerinde dönerek, her zaman oturduğum yere doğru yürüyorum ve aramızda biraz mesafe bırakma umuduyla en uzak uca iniyorum.

Burayı seviyorum. Maddison County'nin tamamını gören bir tepenin üzerindeyiz.

Son senemden önceki yaz kampüsü gezmeye gelene kadar buraya hiç gelmemiştim. Ama geldiğim anda bunun doğru seçim olduğunu anladım.

Buraya annemin mirası için geldim ama buranın hemen benim evim olduğunu hissetmeyi hiç beklemiyordum. Ait olduğum yer. O ana kadar bildiğim tek şey amcamın Miami'sinin evim olmadığı ve beni gönderdiği okulun da en az onun kadar cehennem gibi olduğuydu.

Maddison County benim ilk aidiyet deneyimimdi, kendinizi güvende hissettiğiniz bir yerde olduğunuzda sizi saran o rahatlık. Bunu daha önce hissetmiş olabileceğim bir zamanı hatırlamak için çok gençtim.

Güneş çoktan battı, bizi ayın gümüşü ışığı ve önümüzde uzanan ışıkların parıltısıyla baş başa bıraktı; ben burada başım dönerken ve Leon'un erkek kokusu burnuma dolup sandviçlerden gelen kokuyla karışırken hayat normal seyrinde devam ediyor. Kendi kendime midemi guruldatan ve ağzımı sulandıranın ikincisi olduğunu söylüyorum ama bunun bir kısmının yalan olmasından korkuyorum.

Kendini yanıma bırakıyor. Oturması için bankın neredeyse tamamını ona bıraktığım için tamamen çok yakın ve yine de arkasına yaslandığında, vücudumun sağ tarafının tamamında yakıcı sıcaklığını hissedebiliyorum.

Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama buna bir son vermesi gerekiyor. Ve sadece işe yaramasından korktuğum için değil.

Sessizce oturuyoruz ve o sandviçini kaldırıp açarken ben bakmaktan kendimi alamıyorum.

Elleri çok büyük, sanırım hayatınızı top atıp yakalayarak geçiriyorsanız bu gerekli, ama benim dikkatimi çeken büyüklüğü değil, parmak eklemlerindeki iyileşen deri. Görünüşe göre Leon Dunn ellerini sadece futbol için kullanmıyor. Koçunun bunu öğrendiğinde çok heyecanlanacağını sanmıyorum.

Aklıma bir düşünce geliyor ve hemen omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi yayılıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ve akılsızca onu inceliyorum.

"Ne?" diye sorar, dudaklarında ukala bir sırıtma kıvrılır.

Lanet olsun ona. Yakışıklı olduğunu biliyor ve bunu nasıl kullanacağını bilmiyor.

"Koçun birini dövdüğünü biliyor mu?" Tam olarak düşündüğüm şeyi biraz düşünerek sordum.

Gözleri bir an için benimkilere kaydı ve sonra ukalaca "Kim demiş birisi olduğunu?" dedi.

"Çünkü bir duvara çarpmak her şeyi çok daha iyi hale getiriyor," diyerek gözlerimi deviriyorum.

Sırıltısı daha da genişlerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Endişelenmen çok güzel, Red. Bunu unutmayacağım."

"Hayır, değilim... Ben sadece..." Sinirli bir şekilde içimi çektim ve sıraya yaslandım.

Kıkırdıyor ama ben sandviçimi açıp kocaman bir ısırık alırken başka bir şey söylemiyor. Genelde tadını çıkarmaya çalışırım ama kendimi susturma ihtiyacım, alabileceğim en büyük ısırığı almamı gerektiriyor.

Sessiz ve utangaç biri olarak görülebilirim ama gergin olduğumda ağzımdan her türlü saçmalık çıkabilir. Bu durum okulda başımı bir iki kez belaya bile soktu ve Leon Dunn'la birlikteyken yapmam gereken son şey düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine izin vermek. Onun seksi olduğunu düşündüğümü duymasına gerçekten ihtiyacı yok. Pisliğin teki ama yine de seksi.

Sanki beni duymuş gibi gözleri bana dönüyor ve yanaklarımı yakıyor. "Sadece ye," diyorum bir ağız dolusu yemeğin etrafında.

Beni şaşırtarak dediğimi yapıyor ve hindili sandviçinden kocaman bir ısırık daha alıyor.

Gözlerimi kapatarak kendimi nefes almaya zorluyorum ve karnımda uçuşan kelebeklerin azalmasını istiyorum.

Seksi ve görünüşe göre burada benimle oturmak istiyorsa ne olmuş yani? O da bir futbolcu.

"Adın ne senin?"

Ona bir kez daha hak vermek zorundayım ama sanırım kampüsteki herkes onun kim olduğunu biliyor diye benim hakkımda bir fikri olacağını düşünmek aptalcaydı.

"Macie S-Smith."

Yalanımı yüzüme vurmasını beklerken kalbim öyle hızlı çarpıyor ki başım dönmeye başlıyor.

Senin kim olduğunu bilmiyor, Macie. Kimse senin kim olduğunu bilmiyor.

Hayatımın en uzun sessizliğinden sonra nihayet "Huh," diyor. "Sana yaklaşıyor."

"Şey... teşekkürler, sanırım."

"Pazartesi akşamı burada ne işin var o zaman Macie Smith?"

"Sadece gönüllü bir iş. Peki ya sen?" Konuşmayı benden uzaklaştırmak için hızlıca sordum.

"Pek bir şey yok."

Sandviçinin etrafındaki kâğıdı buruşturarak tüm dikkatini bana yöneltti.

Tüylerim diken diken oluyor ve kanım ısınıyor.

"O atışı yaparsam, benimle tekrar çıkmak zorunda kalırsın."

Gözlerini benden kaçırıyor ve yolun diğer tarafındaki çöp kutusuna doğru başını sallıyor.

"Hayır, değilim-" Kâğıt topu tam içine düşmeden önce kenarda zıplayınca kelimelerim bocalıyor.

Ona dönüp baktığımda yüzünde boktan bir sırıtış olduğunu görüyorum. "Seninle çıkmayacağım."

Zar zor yediğim sandviçimi paketleyip kurabiyelerle birlikte çantaya geri koyuyorum.

"Kaybettin, Red."

"Kabul etmediğim bir bahse," diye itiraz ediyorum.

"Yine de bir bahis." Gözlerinin etrafındaki deri, sanki kazandığını çoktan biliyormuş gibi eğlenerek kırışıyor.

Adil olmak gerekirse, muhtemelen öyledir. Leon Dunn'ın her zaman istediğini elde edemeyeceğini düşünecek kadar saf değilim.

"Ben futbolcularla çıkmam."

Gülüyor, sanki milyonlarca kez duyduğu bir bahaneymiş gibi başını sallıyor.

Kolunu bankın arkasına dayayarak biraz daha yaklaşıyor, zaten kötü olan kokusu, kalçasının sıcaklığı benimkini yaktıkça daha da güçleniyor.

"Öyle mi, nedenmiş o?"

"Çünkü hepiniz kibirli, kendini beğenmiş pisliklersiniz."

"Vay canına, Macie Smith, bana gerçekten ne hissettiğini söyle," diyor, kalbini avucuyla kapatırken incinmiş gibi yapıyor.

"Hepiniz Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olduğunuzu düşünüyor ve herkesin sizin dediklerinizi yapmasını bekliyorsunuz."

"Huh." Sözlerimi düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Peki benimle tekrar çıkmaya ne dersin, ben de sana yanıldığını kanıtlayayım."

"Neden? Neden benimle çıkmak istiyorsun? Dün gece biriyle yatmanı engelleyen bendim. Seni engellediğim için benden nefret etmelisin."

Yeşil derinliklerde bir şey yanıp sönüyor ama deşifre edilemeyecek kadar çabuk kayboluyor.

"Aslında bana bir iyilik yaptığını düşünüyorum," diye itiraf ediyor, eli sırtıma doğru kalkıyor.

Olabildiğince öne eğilerek ona ters ters bakıyorum.

"Gördün mü?" diyorum, hâlâ uzattığı eline bakarak. "İstediğin her şeyi yapabileceğini ve bundan kurtulabileceğini sanıyorsun."

Gözleri gözlerimi tutuyor, gözlerindeki yoğunluk beni etkisiz hale getiriyor ve yapmak istediği şeye devam etmesine izin veriyor.

Yanağımdaki bir tutam saçı süpürüp kulağımın arkasına hafifçe sıkıştırdıktan sonra parmak uçlarının boynumu hafifçe okşamasına izin veriyor.

Onun basit dokunuşuyla vücuduma yayılan his karşısında nefesim kesiliyor ve gözleri parlıyor.

"Dediğim gibi, sanırım bana bir iyilik yaptın. Oda arkadaşın pek benim tipim değildi."

"Easy senin tipin değil mi?" Ağzımdan kaçırdım, yorumum için anında kendimi tekmeledim.

"İyi arkadaşlar, ha?"

"Biz sadece çok farklı insanlarız."

"Bunu görmeye başlıyorum," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kayarken alt dudağını ağzına götürüyor.

İçimde yarattığı hislerden rahatsız olarak ayağa kalkıyorum ve banktan kocaman bir adım uzaklaşıyorum.

Yine de gitmeme izin vermek istemiyor, ayağa kalkıyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyor, gözleri vücudumda gezinirken gevşek telleri alnından geriye doğru itiyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Gitmem gerek." "Futbolcu olduğum için mi?"

"Ve dün gece seni oda arkadaşımınla yatakta yakaladığım için. Ben o tür bir kız değilim Leon."

"Biliyorum. Bu yüzden oda arkadaşınla değil, şu anda buradayım. Oda arkadaşından ayrılmamın nedeni de bu."

"Anlıyorum, ben de kaldıramadığın için olduğunu düşünmüştüm." Dudaklarımdan dökülen kelimeleri duyunca gözlerim açılıyor.

Lanet olsun, bunu az önce söylemedin.

Şaşırtıcı bir şekilde, tek tepkisi gülmek oldu. Başka bir erkek olsa erkekliğini çalışmamakla suçladığım için gücenirdi herhalde.

"Dediğim gibi Red," diyor, bir kez daha aramızdaki mesafeyi kapatarak. "O benim tipim değildi. Ama sanırım ikimiz de o konuda bir sorunum olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Bana o kadar yaklaşıyor ki, onunla göz teması kurmak için başımı kaldırmaktan başka çarem kalmıyor.

Etrafımızdaki hava elektrikle çatırıyor.

Ay ışığında birbirimizin içinde kaybolmuş bir şekilde dururken zaman durmuş gibi görünüyor.

Elini kaldırıp bir kez daha saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında irkiliyorum.

Hafifçe eğildiğinde nefesim kesiliyor, hareket o kadar hafif ki muhtemelen kasıtlı bile değil ama görüyorum ve kalbim boğazıma fırlıyor.

"Arabana kadar sana eşlik edeyim Red."

"I- uh..." Yutkunuyorum, bir kez daha nasıl konuşacağımı hatırlamaya çalışırken kuru dudaklarımı yalıyorum. "Benim arabam yok."

"Tamam, o zaman seni yurduna geri götüreceğim."

Neyse ki bir adım geri çekildi ve ben de bir ciğer dolusu hava çekip kendime gelmeye çalıştım.

"Hayır, sorun değil, yürümeyi seviyorum."

"Hava karanlık. Yalnız yürümene izin vermeyeceğim."

"Bunu iki haftada bir yapıyorum. Henüz kimse bana saldırmadı," diyorum, kelimeler ağzımdan çıktığı anda yüzüm buruşuyor.

"Belki de değil, ama eğer o gece bu geceyse kendimi asla affetmem."

"Huh..." Ona bakarken alt dudağımı ısırıyorum, ne yapacağımı merak ediyorum.

Konu futbolcular olduğunda yargılayıcı bir pislik olup olmadığını ilk kez soruyorum.

"Hadi, sana iyi vakit geçirteceğime söz veriyorum." Ve işte orada.

Hayır. O da tanıdığım diğer futbolcular gibi. Büyük vaatler ve daha da büyük egolarla dolu.

"Charlie öyle demedi."

"Bunu asla unutamayacağım, değil mi?"

Parktan çıkmak için yan yana adım atarken ona bakıyorum.

"Bu senin en iyi anın değildi. Ama merak etme, eminim onun yerini alacak bir sürü kız haremın vardır."

"Ya bir harem istemiyorsam?"

Omuz silkiyorum. "Bundan sonra kimin kışını tokatlayacağın beni ilgilendirmez."

Yanaklarım o kadar sıcak yanıyor ki yemin ederim lanet bir fener gibi parlıyor olmalılar.

"Bu komik çünkü içimden bir ses bunun seni çok ilgilendirmesini istediğini söylüyor," diye mırıldanıyor, sanki duymamam gerekiyormuş gibi, ki ben de tam olarak öyle yapıyorum.

Sessizce yan yana yürüyoruz, aramızdaki gerginlik o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum ama eve dönerken tek yapmam gerekenin acı çekmek olduğunu anlıyorum, sonra biri kaçınılmaz olarak onun dikkatini her neyse ondan uzaklaştıracak ve parktaki bu tuhaf buluşma hiç olmamış gibi hayatlarımıza devam edebileceğiz.

Şık siyah bir BMW'ye yaklaştığımızda "Bu benim," diyor.

"Yürüyerek gidilen yerleri sevmemene şaşmamalı."

LEON

HDudakları kıvrılmış bir şekilde arabama bakarken yaptığı yargılayıcı yorum beni çok kızdırıyor. Beni tanıdığını düşünüyor gibi görünüyor ve eminim ki şu anki bu görüntü yardımcı olmuyor, ama o biliyor

Siktir git.

Bu tam olarak doğru değil. Benim hakkımda neredeyse gezegendeki herkesten daha fazla şey biliyor ama şu anda bunu hatırlamıyor gibi görünüyor ki bu benim için gayet iyi. Aslında bu benim lehime çünkü gerçekte kim olduğumu bilseydi eminim bana ihtiyacım olan bilgiyi asla isteyerek vermezdi. Şu anda benimle hiçbir şey yapmak istememesine rağmen bu yol mükemmel.

Bana karşı durabileceğini düşünebilir, futbolculara hayır kuralına sadık kalabilir. Şimdiye kadar işe yaramış olabilir ama benim gibilerden uzak durma çabası kesinlikle sona erdi çünkü onu bulduğuma göre artık kaçamayacak.

"Arabamla ilgili bir sorunun mu var Red?" Onu arabaya yaslayıp, hindistan cevizi kokusunu bir kez daha içime çekecek kadar eğilerek soruyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Ben yaklaştıkça gözleri büyüyor, yüzü soluyor.

"Hindistan cevizi gibi kokuyorsun," diyorum ona, elim bir kez daha saçlarına gidiyor. Elimde değil, yüzüne her düştüğünde sanki arkasına saklanmaya çalışıyormuş gibi beni çağırıyor.

"Bu benim duş jelim," diye kekeliyor. "Seni sinirlendiriyor muyum, Red?"

"Beni korkutuyorsun," diye ağzından kaçırıyor ve ben de onun diz çökerek verdiği tepkiye gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bu gece onunla otuz dakikadan fazla zaman geçirmedim ama şimdiden onun hakkında çok şey öğrendim. Bunlardan en önemlisi, aklından geçenleri söylemesini istiyorsam, onu konfor alanının dışına itmeme, rahatsız etmem gerektiği.

"Bu hissi bilirim," diye itiraf ediyorum, ciddi olduğumu anlaması için gözlerini tutuyorum.

Kapının koluna uzanarak daha da yaklaşıyorum, göğsüm göğüslerine değiyor. Keskin bir nefes alıyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Biliyorsun," diye fısıldadım kulağına. "Bütün geceyi senden uzaklaştığım için pişmanlık duyarak geçirdim."

"Sen bir yalancısın," diye nefes alıyor. "Bu doğru mu?"

Kollarımı tavana dayayarak ve onun minik bedenini benimle arabanın arasına hapsederek tam boyuma geri dönüyorum.

"Dün gece bana çok kötü davrandın."

"Araya girip kafamı karıştırdın," diye itiraf ediyorum, ona doğrularımdan birkaçını söylemenin bana güvenmesine yardımcı olacağını umuyorum. "Charlie'yle pek ilgilenmiyordum."

"Komik, çünkü sesi çok ilgili geliyordu."

"Güven bana, Red. Onu gerçekten isteseydim, sen aramıza girmeden çok önce sahip olurdum. Ama sana bir kez baktı ve sahip olduğu azıcık çekiciliği de kaybetti."

Bana bakmaya devam ederken göğsü kabarıyor. Söylediklerimin doğru olduğuna kendini ikna etmeye çalışırken kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık çok sevimli.

"Haklıydın, senin deyiminle... ayağa kalkmak için mücadele ediyordum. Ta ki seni görene kadar."

"Tanrım," diye inliyor, minik avuçlarını göğsüme bastırıyor, sanki onu arabaya sıkıştırırken beni itme şansı varmış gibi. "L-Leon."

"Sadece bir noktayı kanıtlıyorum, Red."

"Bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok. Performans gösterip gösteremeyeceğin umurumda değil."

"Yani... sikişmek mi?" Homurdanıyorum.

Gözleri bir an kararıyor, sonra öfkesi onu ele geçiriyor ve dudakları büzülüyor.

"Her neyse. Artık üzerimden kalkar mısın?"

Ona gülümsüyorum, küçük masum bakışının içini görüyorum. Daha fazlası için onun da en az benim kadar hazır olduğunu biliyorum. Ama şimdilik ona ayak uyduracağım.

İhtiyacım olanı elde etmek için bu küçük oyuna devam etmekten çok mutluyum çünkü işimiz bitmeden önce bundan bazı ciddi faydalar elde etmeye tamamen niyetliyim. Ve Macie'nin gözlerindeki o küçük masum pırıltının onunla işim bittiğinde yok olacağını garanti edebilirim.

"Tabii. Ne istersen."

Arabadan iterek yolcu kapısını açtım ve ona binmesi için işaret ettim.

Omuzlarının sert duruşundan içeri girmekten mutlu olmadığını anlayabiliyorum ama sanırım çok az seçeneği olduğunu farkında. Ya kendi isteğiyle içeri girecek ya da onu oraya ben sokacağım.

Başını öne eğiyor, bakışlarını ayaklarının üzerinde tutuyor, tartışmaya ve bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeye karar veriyor ve koltuğa çöküyor.

"Gördün mü, iyi bir adam olmama izin vermek o kadar da zor değil, değil mi?" "Ne kadar iyi olduğun konusunda jüri hala kararını vermedi."

Gülümseyerek arabanın kaputunun etrafında koşuyorum ve onunla birlikte arabaya biniyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda bir hata yapmış olabileceğimi anlıyorum çünkü kokusunu alabildiğim tek şey o.

Parmaklarım direksiyona dolanıyor, eklemlerim bu kadından tam olarak istediğimi alma ihtiyacımla beyaza dönüyor.

Nefesimi sabit tutmaya odaklanarak uzanıp kontağa basıyorum ve bebeğimin altımızda gümbürdeyerek canlanmasına izin veriyorum.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyor Macie, kaldırımın yanındaki park yerimden fırlayıp yola fırladığımda.

"Sana çılgın bir yolculuk sözü verdim, Red. Dayanmanı öneririm."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyor koltuğu sıkıca kavrarken.

"Bunu düzenli olarak

yürüyor musun?" "Her

hafta," diye itiraf ediyor.

"Araban yok mu senin?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Gerçekte kim olduğunu gizliyor olabilir ama bir arabaya sahip olmak için fazlasıyla parası olduğunu biliyorum.

"Evet. Sadece yürümeyi tercih ediyorum." "Doğru."

"Çevreye yardım etmek için üzerime düşeni yapmak istemek bu kadar kötü bir şey mi?" diye çıkışıyor, aniden gelen hayal kırıklığıyla.

"Vay be, var mı dedim?"

Koltuğu bırakarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Hayır. Özür dilerim. İnsanların beni yargılamasına alışkınım."

"Bütün geceyi bana bunu yaparak geçirdiğine göre ironik."

Bana bakıyor, dudakları tartışmak için ayrılıyor ama dayanacak bir ayağı yok ve bunu biliyor.

Çok geçmeden, onun yurt binasının otoparkına giriyorum. Her yer araba dolu ama otoparkın diğer ucunda ona ait olduğunu bildiğim yepyeni, bebek mavisi bir Mini var.

"Bu senin mi?" Yanındaki boşluğa park ederek soruyorum. "Uh..." Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor.

"Öyle, değil mi?"

"Evet, bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece senin kullanacağın türden bir arabaya benziyor. Yepyeni, son model. Gizli milyoner falan mısın?"

"Bu bir hediyeydi," diye yalan söylüyor.

"Annen ve baban seni onunla üniversiteye mi gönderiyor?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanarak emniyet kemerini çözdü ve kapı koluna uzandı.

"Yarın akşam randevumuz için seni alayım mı?"

Sanki sihirli bir şekilde bir yerlerden güç bulacakmış gibi uzun bir nefes veriyor. Bulsa da fark etmez, benimle daha fazla zaman geçirmekten kurtulamayacak.

"Seninle çıkmayacağım Leon. Bu her neyse," diyor aramızda eliyle işaret ederek, sadece aynı havayı paylaştığımız gerçeğinden yüzünde bir tiksinti ifadesiyle. "Senden uzaklaştığım anda biter."

"O zaman sanırım seni eve götürmeliyim."

Nefesi kesiliyor, gözleri benimkilere kayıyor. İnançsızlık bakışlarını dolduruyor ve bu neredeyse arabamı geri vitesle takıp tam olarak söylediğim şeyi yapmam için yeterli.

"Evet, bu olmayacak. İşimiz bitti Leon." Kapıyı itip açıyor ve dışarı çıkıyor.

"Yarın görüşürüz o zaman. Güzel bir şeyler giydiğinden emin ol."

"Sen hep böyle... böyle... çekilmez misin?"

"Bilmiyorum. Sanırım yakında bana söyleyebileceksin."

"Argh," diye yakınıyor ama yurt binasının dışındaki hareket onun hayal kırıklığı iniltisini kısa kesiyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve ana kapının yanında durup endişeyle kaşlarını çatmış bizi izleyen adama doğru yürürken nihayet konuşmamızı kesiyor.

Kadın yaklaştıkça beni işaret ediyor, elini sallayıp beni bir hiçmişim gibi başından savmadan ve bana doğru dönüp bakmadan binanın içinde kaybolmadan önce benimle ne işi olduğunu açıkça soruyor.

"Orospu çocuğu," diye bağıyorum, içimdeki öfke kabarırken elimi direksiyona vuruyorum.

Neden bilgi almam gereken tek kız, yıllardır elime geçirmek için beklediğim tek kız, lanet olası kampüste bana sırtını dönebilen, beni bir saniye bile düşünmeden reddedebilen tek kişi?

Bunun kolay olmayacağını bilmeliydim. Ama sanırım buna değecek hiçbir şey kolay değildir.

Eğlencenin kovalamacada olduğunu söylerler. Sanırım sondaki kaçınılmaz yıkımdan önce yolculuğun tadını çıkarmalıyım.

Sonunda arabamı geri vitese takıp alandan çıktığımda adam hâlâ beni izliyordu.

Kampüsün bizim tarafına geçip evin önünde Luca'nın arabasının yanına yanaşmam sadece birkaç dakikamı alıyor.

Mutfakta ona, Colt'a ve Evan'a katıldığımda Peyton bana iki kez bakıyor.

"Vay canına, nerede yaşadığını hatırladın demek," diye şımarıyor. "Komik. Seni yatağından çıkardığını görmek güzel."

Çocuklar ikimizin arasına bakarken Peyton dilini bana doğru uzatıyor.

"Bira?" Colt soruyor, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan bir şişe fırlatıyor.

"Şerefe."

"Eğer istersen çalışma odasında takılabiliriz."

İkisi de ellerinde altılı paketlerle ortadan kaybolmadan önce onlara başımla selam veriyorum.

"Nasıl gidiyor?" Peyton'ın yanındaki tabureye zıplayarak soruyorum.

"Fena değil. Her şeyden sonra bu hafta sonu kaçmak güzeldi."

Bileğindeki bir mücevher parçası gözüme çarpıyor.

"O zaman sana mı verdi?" Çocukken Luca'yla birlikte on altıncı yaş günü için alışverişe çıktığımızı ve Luca'nın bunu ona verme şansını hiç bulamadığını hatırlayarak soruyorum.

"Evet. Sahilin sonundaki evimizde bir piknik düzenledi, çok tatlıydı."

"Ne amcık ama," diye mırıldandım şakayla. "Ne oldu sana böyle?"

"Bazı arkadaşlarla buluştum, kendimi biraz kaptırdım. Nasıl olduğunu bilirsin. Ayrılmadan önce annemi gördüm, bu yüzden benimle uğraşma."

Peyton savunmak için ellerini kaldırdı. "Ben bir şey söylemiyorum."

"Libby nasıl?" Dün şehre döner dönmez doğruca hastanedeki kız kardeşini görmeye gittiğini bildiğim için soruyorum.

"O iyi. Testler ve her şey umut verici görünüyor. Sol kolunda biraz güçsüzlük var ama her şey düşünüldüğünde çok şanslı."

"Bu gerçekten iyi. Yakında onu rehabilitasyona alacaklar mı?"

"Muhtemelen önümüzdeki hafta. Onu hâlâ yakından izliyorlar."

"Senin adına mutluyum, bunu biliyorsun, değil mi? Luc ve kız kardeşinin iyi olması. İşlerin senin için yolunda gitmesine sevindim."

"Teşekkürler Lee," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Peki ya sen? Yani, sen evdesin, yani en azından bu gece kızılırları dinlendiriyorsun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kardeşimle çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Senin için endişeleniyoruz. Brett'le olan tüm o saçmalıklar ve-" "Ben iyiyim, Peyton. Benim için endişelenmene gerek yok."

Alay ediyor. "Evet, tamam. Bizimle konuşursan, neler olduğunu anlattırsan yardımcı olabilir."

"Anlatacak bir şey yok." Kendimi bir metre boyunda hissetmeme neden olan bir bakışla beni iğneliyor. Yalan söylediğimi biliyor. Luca da yalan söylediğimi biliyor ama boktan bir nedenden ötürü bilgi vermem için beni zorlamıyorlar.

Yine de memnunum, çünkü gerçeği bilselerdi... Brett'e ne yaptığımızı, nerede olduğunu bilselerdi. Muhtemelen beni hapse attırırlardı.

Ama anlamıyorlar. Onlara her şeyi, içimde sakladığım her karanlık ve çarpık gerçeği anlatsam bile, yine de yaptığım şeyi yapma ihtiyacımı anlamayacaklar.

"Eninde sonunda hepsi ortaya çıkacak, bunu biliyorsun, değil mi? Etrafındaki herkese ancak bu kadar uzun süre yalan söyleyebilirsiniz."

O haklı. Tabii ki haklı. Ama bunun gerekleŖeęi düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Bana nasıl bakacaklarını hayal ediyorum. İğrenme, acıma, Ŗefkat gösterme çabası, oysa bunun nasıl bir Ŗey olduğu, her günün kabusları geride bırakıp hayatımı normalmişim gibi yaşamak için nasıl bir mücadele olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

İçimde yaşayan canavarı arzuladığı intikamın bir kısmıyla besleyebilmek için doğrudan evden dışarı çıkma ihtiyacım neredeyse dayanılamayacak kadar artarken, elimdeki Ŗiřeyi sıkıca kavırıyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, taburemi geri itip ayağa kalkıyorum. Ama kaışımda yeterince hızlı değilim ve Peyton'ın sıcak eli n koluma inerek hareketimi durduruyor.

"Buradayım, Lee. Luc da. Letty. Tarafsız birini istiyorsan Fee Teyze. Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

Bronz kolumdaki narin eline bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor, benimkinde ne göreceğinden korktuğum için başımı kaldırıp gözleriyle buluşamıyorum.

"Biliyorum ve minnettarım."

Başka bir Ŗey söylemeden kolumu kurtarıyorum ve odadan ıkıyorum.

"Her Ŗey yolunda mı?" Luca soruyor, ben mutfağa doğru dönerken Kaçış.

Omzunun zerinden Peyton'a bakmadan önce gözleri bir süre benimkileri tutuyor.

"Evet, her Ŗey harika."

Gözleri uyarmak için kısıldı ama buna gerek yoktu. Hayat ne kadar boktan olursa olsun Peyton'la hiçbir Ŗey denemeyeğimi bilmeli. Letty olayından sonra bana hâlâ güvenmiyor. Anlıyorum. Ama artık her Ŗey farklı. Yıllardır arzuladığım her Ŗeyi elde etmenin eşiğindeyim ve artık bunu mahvedecek hiçbir Ŗey yok.

Merdivenlere yönelmeyi unutarak n kapıya dönüyorum ve kardeşimin yanından geçip gidiyorum.

"Senin derdin ne lan?" diye bağırıyor, kenara çekilmekten başka çaresi yok.

n kapıdan geçip arabama doğru hışımla ilerlemeden önce omzumun üzerinden onu tersledim.

Bu gece gitmeyecektim. Bununla savaşacaktım. Ama siktir et. Yeni evcil hayvanımı görmek için kısa bir ziyaretten zarar gelmez.

MACIE

"Uh... Macie?" Sorgusundan kaçmak umuduyla bizim kata doğru koşarken Nathan merdiven boşluğunun dibinden sesleniyor. Bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum.

Leon Dunn'ın arabasından yeni indiğimi düşünüyorum. Milyonlarca sorusu olacak.

Koşmaya devam ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ama anlamsız. Nathan 1.80 boyunda, saf kaslara sahip ve bacakları neredeyse benim tüm vücudumdan daha uzun.

"İyi deneme," diyor bana yurt odamızın kapısında yetiştiğinde, hiç çaba sarf etmemiş gibi görünüyordu, oysa ben nefes nefese kalmış, alışık olmadığım bir eforla ter içinde kalmıştım.

"Söyleyecek bir şey yok," diyorum, yaşam alanımıza doğru ilerliyorum ve diğerlerinin de buna tanık olmaması için dua ediyorum.

"Gerçekten mi? Yani futbol takımıyla aranın açılması senin için normal bir şey, öyle mi? O çocuklardan nefret ediyorsun."

"Biliyorum, Nate. Biliyorum," diyorum, ağabeylik taslamasına sinirlenerek. Buzdolabının kapağını çekip açıyorum ve bir şişe su çıkarıyorum. "Leon Dunn gibi adamlar hakkında ne hissettiğimin farkındayım. İnan bana, hatırlatmana gerek yok."

"Kahretsin, Mace," diyor elini ensesine götürerek. "Öyle demek istemedim-"

"Sorun değil. Özür dilerim, sadece... çılgın bir gece oldu." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum. Gerçekten konuşacak bir şey var mı?

"Az önce Paulo'nun yerinde karşılaştık. Parkta birlikte yemek yememizi istedi.

Bilmiyorum, garipti."

"Dün geceki ilişkisini mahvettikten sonra seninle yemek mi istedi?" Nathan kaşlarını çatarak soruyor.

"Evet, bak... garip. Sonra beni eve bırakmak için ısrar etti ve-" Yarın akşam için randevu talebini ağzımdan kaçırmadan önce dudaklarımı kapatıyorum. Bunu kimseye söylemenin bir anlamı yok çünkü bu apaçık bir şaka... değil mi?

Leon Dunn gibi bir adamın benim gibi bir kızla çıkmak istemesine imkan yok. Ben onun tipinin tam tersiyim.

Utangaç, sessiz, kitap inekleri genellikle futbol takımının -hatta herhangi bir spor takımının- seçtiği kızlar değildir. Hepsi gürültülü olanları, parti kızlarını, onlara iyi vakit geçirecek olanları ister. Belki de böyle olmamın nedenlerinden biri budur. Futbolcularla aramda mümkün olduğunca mesafe koyma ihtiyacım beni onların asla ikinci kez bakmayacağı bir kıza dönüştürdü.

İyi görüldüğüm kesin. Ama gölgelerde saklanmaya çalışmakla meşgul olduğum için çoğu insan beni fark etmiyor bile. Beni öne çıkaran tek şey saçlarım, ama artık üniversitedeyiz, kimse kızıl kızla dalga geçmeyi umursamıyor, bu yüzden gerçekten ortadan kaybolabilirim.

"Ve ne?" Nathan hatamı fark etmemiş gibi soruyor. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Çantam hâlâ omzumda ve elimde açılmamış şişemle odama doğru ilerliyorum.

"Gerçekten üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var."

Koridorda yürürken hiçbir şey söylemiyor ama peşimde olduğunu ve endişelendiğini biliyorum.

Nathan hiç sahip olmadığım kardeşim gibi ve kolay ilişkimizi gerçekten takdir etsem de - bir erkekle yaşadığım ilk ilişki - onun tamamen zorba olmasına gerçekten ihtiyacım yok. Leon Dunn'la başa çıkabilirim. Gerçi denememe bile gerek kalmayacağından ciddi olarak şüpheleniyorum çünkü bu gece arabayla uzaklaştığı anda muhtemelen beni tamamen unutmuştur.

Yatağıma uzanıyorum ve kapımın aralığında dolaştığını bildiğim yere bakıyorum.

"Her şey yolunda, Nate. Sadece bir asansördü. Muhtemelen adımı çoktan unutmuş ve forma avcılarının peşine düşmüştür."

Sanki bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gözlerini bana dikeyor.

"Tamam, peki, ben..." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor ve geri çekilmeye başlıyor.

Gözümün önünden kaybolmadan hemen önce "İyi geceler," diye sesleniyorum. "Sana da."

Ödevim üzerinde gece yarısından çok sonraya kadar çalıştım - durmam gereken saatten çok sonraya kadar - ama iyi ilerleme kaydediyordum ve son yaklaştığında, bitirmek için ertesi gün tekrar almak zorunda kalmaktan pişman olacağımı biliyordum, bu yüzden devam ettim.

Ertesi sabah bitirdiğim için pişman olmayabilirim, ama ikinci alarmım çalmaya başladığında gözlerim açılmayı reddettiğinde, gecenin geç saatlerine kaldığım için pişman olduğumu zaten biliyorum.

Alarmlarımı genellikle hiç duymam, genellikle tamamen gereksizdirler çünkü her zaman onlardan önce uyanırım, ama bugün değil.

İnleyerek dönüyorum ve rahatsız edici şeyi susturmak için düğmeye basıyorum.

Kapımın dışında bir hareketlilik var, muhtemelen çocuklar antrenmana gitmeye hazırlanıyor.

Bütün gün arka arkaya derslerim olduğunu bilerek yataktan kalkacak enerjiyi bulmaya çalışırken, dünü, daha doğrusu dün geceyi düşünmeden edemiyorum.

Leon neden sandviçini benimle yemek istedi?

Her şey çok tuhaftı.

Nate haklıydı, ilişkisini mahvettiğim için bana kızgın olmalıydı. Ama o... garip bir şekilde tatlıydı.

Beni arabasına nasıl bağladığını, benim önerdiğim gibi erkeklik konusunda hiçbir sorunu olmadığını nasıl bu kadar bariz bir şekilde kanıtladığını hatırladıkça vücudum ısınıyor.

Ne demek istediğini bu kadar açık bir şekilde anlatmak istemesi beni dehşete düşürmeliydi. Ama kokusu burnumdayken ve vücudunun sıcaklığı tenimi yakarken, içimde böyle hissetmek için bir neden bulamadım.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Çarşafı atarak yatağımdan fırlıyorum ve onun ve ateşli vücudunun düşüncelerini zihnimden uzaklaştırıyorum, düşüncelerimde yer kaplamayı hak eden başka şeyler var. Leon Dunn kesinlikle onlardan biri değil.

Ben duşumu alıp güne hazırlandıktan sonra dışarı çıktığımda çocuklar gitmiş oluyor.

"Günaydın," diyor Charlie, nihayet kahve içmek için bana katıldığında düne göre çok daha derli toplu görünüyor. "Saçların güzel görünüyor."

Elimi kaldırıp bir kıvrımı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Uh... sadece bir değişiklik istedim."

"Ateşli bir randevun falan mı var, genelde böyle bir çaba göstermez misin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bilmiyorum, bugün kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım vardı, o yüzden..." Şimdi kendimi tamamen gülünç hissediyorum.

Onu tekrar görme ihtimalim yüzünden mi saçıma fazladan zaman harcadım?

Hayır, kesinlikle yapmadım.

Yalancı.

"Makyajını da benim yapmama izin vermelisin. Belki bu şekilde günü bir randevu ihtimaliyle bitirirsin."

"Biriyle çıkmak için makyaja ihtiyacım yok," diye somurtuyorum.

"Senin de saçını yapmana gerek yok ama işte buradayız."

Dudaklarım tartışmak için ayrılıyor ama Charlie kalçasını kaldırıp elini beline koyduğunda, herhangi bir karşılık bulmaya çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını anlıyorum.

"Peki tamam," diyorum, artık bunu önerdiğine göre bundan kurtulamayacağımı biliyordum. "Ama palyaço gibi görünmeden en fazla on dakika içinde buradan ayrılmam gerekiyor."

"Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye soruyor, sözlerim karşısında yüzünde sahte bir acı belirliyor. "Sadece hafif tut... doğal."

"Tamamdır, bebeğim. Hadi, kim olursa olsun güzelliğinle onun kışına tekme basacağız."

"Bir erkek yok."

"Tatlım, her zaman bir erkek vardır."

Dün gece ay ışığının yansımasıyla bana baktığını hatırladığımda yeşil parıldayan gözleri aklımda belirliyor.

Lanet olsun ona.

Charlie'nin hakkını vermek gerekirse, makyaj sekiz dakikadan bir saniye bile fazla sürmedi ve arkamı dönüp aynaya bakmama izin verdiğinde hoş bir sürprizle karşılaştım çünkü beni bir tür drag queen gibi gösterecek parlak kırmızı ruj ya da koyu dumanlı gözler değil, sadece mavi gözlerimi ve yüksek elmacık kemiklerimi vurgulayan ince bir makyaj buldum. Uyguladığı fondöten bile çillerimi kapatmayacak kadar hafifti.

Basitçe söylemek gerekirse, kendimin daha iyi, daha az yorgun bir versiyonu gibi görünüyordum.

"Whoa."

"Bana hiç güvenin yoktu, değil mi?" "Um..."

"Hadi, seksi kışını sınıfa götürelim. Bakalım bir ineğin dikkatini çekebilecek misin?"

"İnek istediğimi kim söyledi?" Masanın üzerine bıraktığım çantamı alıp odasından çıkarken onu takip ederek soruyorum.

"Tatlım, ikimiz de biliyoruz ki çıktığın erkeklerin elleyebildiği tek taşak türü kendi taşakları... ergo... nerd."

"Ergo? Geçen dönem Dwayne'in pantolonuna girmek için aldığın Latince dersi kesinlikle işe yaradı."

"Ne- Kızım, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor göz kırparak, yataktan ayrılıp gün için dışarı çıkarken.

"Hey, bu koltuk dolu mu?" diye soruyor kütüphanede tek başıma oturduğum masanın yanında duran bir adam.

Günün son dersinin profesörü hastaydı, bu yüzden sevinçle gülümseyen ve öğleden sonrayı iş dışında bir şey yaparak geçirmeye giden neredeyse herkesin aksine, hem sınıf ödevini hem de bizim için üniversite portalında yayınlanan ödevi tamamlamak için buraya gitmeye karar verdim.

"U-uh... hayır. Devam et," diyorum ve başımı kaldırdığımda koyu renk saçlı, gözlüklü bir adamın dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

Çok tatlı.

"Teşekkür ederim. Bu arada ben

Micah." "Macie."

"Huh," diyor. "Harika ikizler olurduk," diye mırıldanıyor, sonra açıkça daha iyi düşünüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Evet, harika ikiz isimleri olurdu," diye katılıyorum çünkü bu yorum ne kadar saçma olsa da o haklı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Oh, bir hukuk ödevi.

Senin?" "Bilgisayar

korsanlığı."

"Bilgisayar korsanlığı mı yapıyorsun yoksa bu konuda bir makale mi yazıyorsun?" Gülümseyerek sordum.

En mükemmel beyaz dişlerini sergileyen geniş bir gülümsemeye bana bakıyor. "Kesinlikle gazete. Gerçi," diye fısıldayabilmek için eğildi. "Doğru fiyata, muhtemelen sana ne istersen bulabilirim." Yüzümdeki şaşkın ifadeye bir kahkaha atmadan önce göz kırpmıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Şaka yapıyorsun," diyorum kendi soruma cevap vererek. "Elbette. Tabii ki şaka yapıyorum."

Bir süre ona bakıyorum, gerçekten şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum ama tek yaptığı bana nazıkçe gülümsemek.

"Peki, tamam. Muhtemelen..." Bilgisayarımı gösteriyorum. "Tabii ki. Dikkatini dağıtmama izin verme."

Ancak bunu söylememe rağmen, Word belgeme bakarken ve kendimi yapmam gereken şeye odaklanmaya zorlarken onun dikkatini hala üzerimde hissedebiliyorum.

Görmezden gelemeden önce birkaç sayfa idare ediyorum, tekrar bakıyorum ve onu suçüstü yakalıyorum.

Sonunda yere bakmadan önce gergin bir şekilde gülümsüyor.

Bu daha iyi, diye düşünüyorum kendi kendime. Benim kadar gergin bir adam. Neredeyse oda arkadaşımın içine soktuktan üç saniye sonra erkekliğini karnıma bastırmanın uygun olduğunu düşünen biri değil.

"İyi misin?" diye soruyor ve derin sesi içimde gümbürdeyene kadar akılsızca ona baktığımı fark etmiyorum.

Elimi uzatıp dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Yanaklarım yanarken, "Evet, sanırım işim bitti," diye zorluyorum kendimi.

"O-oh tamam. Sana kahve ya da başka bir şey ısmarlayabilir miyim?" "Uh... Ben de yurda geri dönecektim ama-"

"Seninle yürüyebilirim."

Gülümsüyorum, teklifini takdir ediyorum ve onu biraz daha yakından tanımaya istekliyim. Kesinlikle daha çok benim tipim ve birlikte kahve içmem gereken türden bir adam, bu kesin.

"Evet, kulağa hoş geliyor."

Her şeyi topladı ve ayağa kalktı. Nathan ya da Leon kadar uzun değil ama yine de benden bir baş daha uzun.

"Önden buyur, Macie."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, o yanıma gelirken bir adım öne çıkıyorum.

Kafeye doğru ilerlerken dersler ve üniversite hayatı hakkında rahat bir sohbeta dalıyoruz ve Micah bana tüm ekstralarıyla birlikte sıcak çikolata almakta ısrar ediyor ve çok geçmeden binama doğru yürüyoruz.

"Bunun için teşekkür ederim, çok güzeldi."

"Oooh," diyor yüzünü buruşturarak. Zaman geçtikçe ikimiz de biraz rahatladık ve başlangıçtaki utangaçlığımızı kaybettik.

"Ne?"

Kimsenin yaklaştığını duymuyorum ama kolunu belime dolayıp beni vücuduna çektiğinde onu hissettiğime eminim.

"Kızımı eve bıraktığın için teşekkürler, Micah. Minnettarım."

"Ne oluyor be?" Nefes nefese, kendimi Leon'un yanından çekmeye çalışıyorum ama güçlü tutuşuna karşı sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

"Bir randevumuz var, unutma Red."

"Hayır, yok. Saçmalıyor, değil-"

"Gerçekten gidip çantalarını bırakmalısın. Belki bir gecelik bir tane alırsın."

"Ne?" Sonunda kendimi onun bedeninden ayırarak çılgık atıyorum.

"Micah, hayır.

Lütfen onu dinlemeyin."

Micah ikimizin arasına bakıyor ama Leon'la birbirlerini tanıdıkları çok açık.

"İyi geceler," diyor ve sonunda gözlerini Leon'dan benimkilere diyor. Ayrılmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Görüşürüz, Macie."

Ben bir şey söyleyemedim gitti.

"Ne oluyor be?" Sadece istemediğim bir anda ortaya çıkmasına değil, aynı zamanda gerçekten isteyebileceğim potansiyel bir randevuyu da mahvetmesine sinirlenerek tersliyorum.

"Çantalarını bırakıp üstünü mü değiştiriyorsun yoksa böyle mi geliyorsun?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama randevumuz. Her şeyi planladım." Yeşil gözleri heyecanla parıltıyor ve ben karnımda uçuşmak isteyen kelekleri uzaklaştırıyorum. Micah ile konuşurken hangi cehennemdeydiler ki?

"O zaman git ve etkileyecek bir jersey kovalayıcı bul ve beni rahat bırak." O bir adım öne atıyor, ben kocaman bir adım geri çekiliyorum.

"Forma kovalayanları etkilememe gerek yok Macie. Onlar da yatak odası dışındaki randevularla pek ilgilenmiyorlar."

"Gerçekten mi?" Ben
deadpan. "Benimle dalga
geç. Sadece bir gece."

"Zaten bir tane vardı. Hâlâ etkilenmiş olmaktan çok uzağım."

"Bunun için beni gerçekten uğraştıracaksın, ha?" Aramızdaki boşluğu bir kez daha kapatmaya çalışıyor.

"Uğruna çalışacak bir şey yok. Burada hiçbir şey olmuyor."

Ne olduğunu anlayamadan sırtım binamızın kapısının yanındaki duvara çarpıyor.

"Öyle mi, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Kokusu burnuma doluyor, kollarını kaldırıp beni içine hapsederken bütün gün hatırladığım kokunun aynısı.

"Bunu sadece düşünmüyorum. Biliyorum. Şimdi lütfen beni yalnız bırakır mısın? İlgilenmiyorum."

"Evet, bak... Bence yalan söylüyorsun."

Ona haklı olduğunu kanıtlayacak bir şey vermemek için nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Ben değilim."

Sıcak eli yanağıma değdiğinde nefesim kesildi.

"Göz bebeklerin büyümüş. Alt dudağını ısırıp duruyorsun." Alt dudağımın nerede olduğunu bilmiyorsam diye başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ve göğsün kabarıyor."

Gözlerim onunkilere kayıyor ama ben daha esprili bir yanıt veremedim öne doğru eğiliyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Ve şu anda o dolgulu sütyenin arkasında göğüs uçlarının sertleşmiş olduğuna bahse girerim."

Tuttuğumu bilmediğim nefesim içimden hızla dışarı çıkıyor.

Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı ve bu durum kafamın karışmasına neden oluyor.

"Bunu sana kanıtlamamı ister misin?"

"Ne? Hayır," diye soluyarak kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

"Bir gece, Macie. Sonra benimle daha fazla zaman geçirmek istemezsen seni yalnız bırakırım."

Yalan söylüyor olabileceğine dair bir ipucu aramak için onu inceliyorum.

Neden onun şartlarını değerlendirdiğime dair en ufak bir fikrim yok ama onu geri çevirmek bana yanlış geliyor.

Seninle oynuyor, diye bağırıyor içimden bir ses. Ve bu sese tamamen katılıyor olsam da, hangi oyunu oynadığını öğrenmek de ilgimi çekiyor.

Aslında oynuyorum.

"Bu bir tür bahis falan mı?"

"Ne? Hayır. Hayır. Sen beni nasıl bir adam sanıyorsun?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum. "Evet, istiyorum. Ama şimdi değil."

Eli enseme dolanıyor ve bedenim panik içinde donup kalıyor ama tek yaptığı beni duvardan çekip kapıya doğru döndürmek oluyor.

"Beni hırpalamamanızın bir sakıncası var mı?"

"Pek sayılmaz. Bunu yapamayacak kadar küçük ve tatlısın." Tam arkama geçti, kasıkları kışıma baskı yapıyor. "Seni istediğim şekilde hareket ettirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Ben zayıf değilim Leon. İhtiyaçlarına boyun eğmeyeceğim." "Güven bana Red. İşi çoğundan daha da zorlaştırıyorsun."

"Güzel. İçimden bir ses bu mücadelenin sana iyi geleceğini söylüyor."

Merdivenleri çıkarken, "Meydan okumaya bayılırım," diye itiraf ediyor.

"Ama başka ne var biliyor musun?"

"Sormaya korkuyorum."

Kolu belime dolanıyor, beni sıkıca kendine doğru çekiyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor.

"Ben asla kaybetmem."

"Oh Tanrım," diye inliyorum, sıcaklık damarlarıma hücum ederken. "Hayır, Red. Sadece Leon iyi."

"Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?"

"Elbette. Yolu göster, Red. Odanı görmek için sabırsızlanıyorum." "Oh hayır, değilsin."

"Göreceğiz." Şu anda yüzünde en ukala sırıtışın olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

LEON

T Macie yurda adımını atar atmaz yardım edecek biri var mı diye etrafına bakınır. Çok geçmeden hayal kırıklığına uğramak üzere olduğunu anlayacak çünkü Charlie'yi gördüm.

ve birlikte yaşadığı iki adam kısa bir süre önce ayrıldı.

Sadece ikimiz varız ve ona yardım edecek kimse yok.

Daha az sabırlı bir adam olsaydım, muhtemelen ihtiyacım olan bilgiyi bu gece ondan alabilirdim. Çok cazip ama bu birlikte yaşayacağımız eğlenceyi kaçırmak anlamına gelir. Ve her ne kadar bana karşı koyabileceğini düşünse de, koyamayacağını zaten biliyorum. Bundan emin olacağım.

Öyle ya da böyle Macie Fletcher - Smith değil - ben son elimi oynamadan ve onu kendi isteğiyle kendini teslim ettiği adamlarla tanıştırmadan önce gardını indirecek ve kendini bana açacak.

"Görünüşe göre yalnızız," diye mırıldanıyorum, onu yatakhanesinin derinliklerine kadar takip ederek. "Ne yazık ki planlarımız var, yoksa bunu en iyi şekilde değerlendirebilirdik."

Bana doğru dönüyor, gözleri gözlerimi tutuyor, ama güçlü ve kontrollü görünmeye çalışsa da, zırhındaki tüm çatlakları, korkusunu görebiliyorum ve tek yaptıkları içimdeki karanlığı beslemek, sadece birkaç saatliğine bile olsa uzak durmak istiyorum.

"Kim olduğumu sandığınızı bilmiyorum ama böyle bir şey olmayacak.

Ben o tür bir kız

değilim." "Öyle

demiştin."

"Neden zahmet ettiğini bile anlamıyorum. Benden istediğinizi alamayacaksınız." Doğru şeyi yapma kararlılığı.

benden etkilenmemesi çok eğlenceli. Yanıldığını kanıtladığımda ve aslında onun da diğerleri gibi olduğunu gösterdiğimde daha da iyi olacak.

"Bir şey istediğimi kim söyledi?" Tezgâha yaslanıp bir bacağıma diğerinin üzerine atarak rahat görünmeye çalışıyorum. Bu fırsat için yıllardır beklediğimi, gardını düşürüp tam da ihtiyacım olanı alma ihtimali karşısında uzun zamandır hiç olmadığım kadar heyecanlandığımı bilmesine gerek yok.

"Erkekler her zaman bir şey ister."

"Micah gibi mi?" Binaya yaklaşırken onları birlikte gördüğümde içimi bir tsunami gibi kaplayan kıskançlıkla savaşıyor soruyorum.

"Micah bir şey istemedi, sadece sohbet ediyorduk."

"Seni eve bıraktı, Macie. Adam bir şey istedi." "Bütün erkekler öyle değildir," diye homurdanıyor.

Tezgâhtan kalkıp ona doğru yürüyorum ve gözlerimi pervasızca vücudunda gezdiriyorum. Beyaz bir gömlek üzerine blazer ceket ve koyu renk bir kot pantolon giymişti. Seksi görünüyor. Masum. Bana sorarsanız kirletilmek istiyor.

"Güven bana, Red. Bunu düşünmekten fazlasını yapıyordu. Muhtemelen kıyafetlerinin altına ne tür bir iç çamaşırı giydiğini merak ediyordur." Dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

Yine de devam ediyorum. "Bence masum rolü yapmaya çalışıyorsun, beyaz pamuklu külot giyiyormuşsun gibi bir hava veriyorsun ama aslında dantelli bir kız olduğunu düşünüyorum. Bu alçakgönüllülük katmanı içindeki cadalozu gizliyor."

"İlginç bir teori, Dunn. Aynı zamanda cevabını asla bulamayacağın bir teori için

."

"Bahse girmek ister misin?" "Hayır." Bir kez daha kollarını kavuşturuyor, göğüslerini yukarı itiyor ve sakladığı göğüs dekoltesini bana gösterecek.

"Muhtemelen doğru karar, ne de olsa sonuncusunu kaybettiniz."

Birbirimize bakarken boğazından bir hırıltı yükseliyor. İkimiz de diğerinin geri çekilmesini istiyoruz ama belli ki neredeyse birbirimiz kadar inatçıyız.

"Üstünü değiştirmek ister misin?"

"Beni etkilemeye çalışmak için zenginliğini ve ünlü statünü gösteresin diye lüks bir restorana gitmiyorum."

"O zaman iyi ki böyle bir şey planlamamışım."

Bana bakıyor ve ilk kez gerçekten ne giydiğime dikkat ediyor.

Koyu renk bir kot pantolon ve kolları dirseklere kadar kıvrılmış ve boyundan açık siyah bir gömlek giyerek ondan çok da farklı giyinmedim. Bu ona az önce söylediklerimin doğru olduğunu anlatmaya yeter. Pahalı bir restoranda bizi bekleyen bir masa yok.

"Peki," diyor kollarını havaya kaldırarak. "Ama sadece para göstermeyi içermeyen uygun bir randevu hakkında ne düşündüğünü merak ettiğim için."

"Sana zaten söyledim, Red. Ben sandığın gibi biri değilim."

"Pfft, her neyse." Yatak odalarına doğru yürüyor ve ben de onun arkasından çıkıyorum, kapıyı kapatmaya çalışırken yakalıyorum.

"Sen ne-"

"Bekliyorum," diyorum ve masasının önündeki sandalyeye çöküyorum. "Odanız çok güzelmiş. Yepyeni bir araba, içinde bulunduğum en büyük odalardan biri. Ailen seni gerçekten seviyor olmalı."

Ailesinden bahsettiğimde çenesi açılıyor ve gözleri komodininin üzerindeki fotoğraf çerçevesine kayıyor.

"Oturma odasında bekleyebilir misin?"

Öne doğru oturup dirseklerimi dizlerime dayayarak onun alanını kontrol ediyorum. Tam da beklediğim gibi. Temiz, düzenli ve kitaplarla dolu. Ders çalışmaktan başka bir şey yaptığına dair hiçbir işaret yok. Bu beni ona hayatın farklı bir yönünü göstermeye daha da kararlı kılıyor.

"Hayır. Acele edebilir misin? Tabii planlarımı iptal etmemi ve bütün gece burada takılmamızı istemiyorsan."

Yanakları kızarıyor, gözleri bir an yatağına doğru kayıyor ve aklının doğrudan çukura gittiğini bana bildiriyor.

"Eminim çok eğlenebiliriz. Özellikle de burada çığlıklarını duyacak kimse yokken-"

"Dışarı çıkıyoruz," diyor aceleyle, topuklarının üzerinde dönerek çekmecelerini açıyor ve üzerini değiştirecek bir şeyler bulmak için karıştırıyor.

"Kıpırdama ya da hiçbir şeye dokunma," diyor ve banyoya girmeden önce beni uyaran bir bakışla kısıtıyor.

"Ben de külotun konusunda haklı olup olmadığımı öğreneceğimi düşünüyordum."

Kapı arkasından kapanmadan önce, "Külotum seni ilgilendirmez, Dunn," diye tersliyor.

Sandalyeden kalkıp doğruca komodininin yanına gittiğimde hâlâ gülüyordum.

Anne ve babasının fotoğrafı eski, bunda şaşılacak bir şey yok ama babası futbol oynarken ben küçüktüm, onu hâlâ tanıyorum. Sanırım çoğu oyuncu tanırdı. Hayatı başına yıkılmadan önce oldukça üretkendi.

Yatağının etrafında yürürken, çekmecelerinin önünde duruyorum, gözlerim üstte duran her eşyayı takip ediyor, ama hiçbirisi bana herhangi bir bilgi vermiyor, hepsi rastgele kız eşyaları ve birkaç parça mücevher.

Banyo kapısı tekrar açıldığında ve o odaya girdiğinde parmaklarımı üst çekmecenin kulpuna dolamıştım.

Ben onun seçtiği kıyafete bakarken çenem düşüyor, o ise sadece hareket ettiğimi değil, aynı zamanda kesinlikle bir şeye dokunduğumu fark ettiğinde yüzü öfkeyle kızarıyor.

"Bu da ne-" dedik ikimiz de aynı anda.

İç çamaşırını çekmecesini bulma görevime devam edemeyecek kadar seçtiği kıyafet karşısında şok olmuş bir şekilde şifonyerinden bir adım geri çekiliyorum.

"Ciddi misin lan sen?" Tükürüyorum ama ona bakarken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Sanırım neredeyse gurur duyuyorum.

Macie utangaç ve uysalmış gibi görünebilir ama bunun bir rol olduğundan eminim çünkü bu kızın taşaklı olduğu çok açık.

"Ne? Bana ne giymemem gerektiğini söylemedin." "Lanet bir basketbol forması mı?"

Omuz silkiyor. "Ne? Futbol topu sahibi olmamı beklemiyordun, değil mi?"

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama söyleyecek sözüm yok. Onun yerine, saçlarını omzunun üzerinden atıp kısa süre önce boşalttığım masasındaki sandalyeye otururken dilsiz bir şekilde öylece duruyorum.

Sanki her hareketini izlemiyormuşum, yumruklarım iki yanımda kıvrılmıyormuş ve sikim pantolonumun içine girmiyormuş gibi saçlarını fırçayla hızlıca tarıyor ve dudaklarına bir kat parlaticı sürüyor.

Bu kız.

Bu lanet kız.

"Tamam, ben hazırım." Bana dönüyor ve kollarını iki yana açarak onu kontrol etmeme izin veriyor.

Hala aynı kot pantolonu giyiyor, ancak mor Panthers basketbol formasının altına uzun kollu beyaz bir gömlek giymiş.

"Çok güzel görünüyorsun, ama Tanrı aşkına, sakın bana bunun arkasında bir adamın adı olduğunu söyleme.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor ve dönüp kendi gözlerimle görmeme izin vermeden önce ihtiyacım olan tüm cevabı veriyor.

"Orospu çocuğu."

Ne olduğunu anlayamadan sırtı duvara yaslandı ve elim tekrar boğazına dolandı.

Bu yakın zamanda ona karşı kullanmayı planladığım bir hareket değildi. Pazar gecesi onu duvara yapıştırdığımda gözlerindeki korkuyu hâlâ hatırlıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey onu korkutmak, ama beni bilerek ateşlemeye çalıştığını bilmek, tüm iyi düşünülmüş planlarımın pencereden uçup gitmesine neden oluyor.

Ama bu sefer, açık mavi gözlerinde korku görmüyorum, onun yerine meydan okuma görüyorum ve sikimi onun için ağrıtmazsa lanet olsun.

"Bu oyunu kazanamayacaksın Macie. Artık pes etsen iyi olur."

"Bu doğru mu?" diye küstahça soruyor, nabızı parmak uçlarımda altında gürlüyor. "Rakibinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bilmen gereken bir şey var, Dunn." Ona bakmaya devam ediyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmamak ve dudaklarına gitmesine izin vermemek için büyük bir mücadele veriyorum. "Ben de asla kaybetmem."

İkimiz de orada durup birbirimize bakarken uzun saniyeler geçiyor, göğüslerimiz kabarıyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Yapmak istediğim son şey, beni planlamaya zorladığı randevuya onu götürmek, ama tam da olması gereken bu.

Onu kavrayışımı değiştirerek ensesinden kavırıyorum ve kapıya doğru itiyorum.

"Kendini içinden çıkamayacağın bir durumda bulmadan gidelim."

"Bekle, cüzdanıma ihtiyacım var."

Onu yataktan çıkarmadan önce almasına izin veriyorum ve attığımız her adımda pişman oluyorum.

Arabama doğru ilerlerken hindistan cevizi kokusu burnuma doluyor ve kapalı alana girdiğimiz anda daha da güçleniyor, daha da cazip hale geliyor.

"Beni bu randevuya götürmedin. Peki bundan sonra ne olacak? Leon Dunn istediğini elde etmek için hangi yolu ve oyunları kullanıyor?"

"Çizim yok."

"Yani bir kadına kur yapmak için kişiliğinize ve zekanıza mı güveniyorsunuz?"

"Öncelikle," diyorum, motoru çalıştırıp Mini'nin yanındaki boşluktan geri çekilirken. "Kimseye kur yapmıyorum. Fark etmediysen artık on dokuz-yirmili yaşlarda değiliz. İkincisi, bunların ikisinin de bir kadını elde etmek için yeterince iyi olmadığını ima ediyorsun, oysa ikisine de ihtiyacım yok. Onları benimle vakit geçirmeye ikna etmek için ihtiyacım olan her şey burada," diyorum aletimi avuçlayarak.

"Kimin için daha çok üzülüyorum bilmiyorum, sen ve senin koca kafan mı, yoksa senin saçmalıklarına kanan hayalperest kadınlar mı?"

Ona bakarken, yüzündeki tiksinti dolu ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Düşündüğüm kişi olmadığını kanıtlamaya çalışan biri için gerçekten harika bir iş çıkarıyorsun."

"Bence hoşuna gitti. Ayrıca, kıyafetlerimin altında ne olduğunu en az benim kadar merak ettiğini de biliyorum."

"Daha az umursayamazdım. Ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, eğer bu konuyu bu kadar büyütüyorsanız, muhtemelen telafi etmeye çalışıyorsunuz demektir."

"Çok tecrübelisin, ha?"

"Senden daha az, eminim."

MACIE

He yorumumu ne doğruluyor ne de reddediyor ve Ana Cadde'den şehrin diğer tarafına doğru ilerlerken direksiyonu sıkıca kavradığında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Aramıza sessizlik çöküyor ama garip bir şekilde rahatsız edici değil.

Micah'yı ezdiğinden beri olanları düşünüyorum ve ona karşı koyan bu arsız kadının kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Nathan'ın basketbol formasıyla böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim ama fikir aklıma geldiği anda bunun gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum.

Kırk sekiz saat içinde, bana hırlarken duvarla onun arasına sıkışmış bir aptaldan, onunla kendi oyununda oynamaya çalışırken tahmin ettiğimden daha fazla keyif alan bir kıza dönüştüm.

Keşke oyunun sonunun ne olduğunu bilseydim.

Bunun bir bahis olmadığı konusunda yalan söyleyip söylemediğini merak ederek ona bakıyorum. Öyle olmalı. Leon Dunn'ın, işin ucunda berbat bir futbol takımı iddiası olmasa, birini kovalamak için bu kadar çaba sarf etmesine imkân yok.

Saçları mükemmel şekillendirilmiş, neredeyse fazla mükemmel. Yeşil gözleri dümdüz karşıya odaklanmış ama sanki bana gülmemeye çalışıyormuş gibi yanlarda kırışıklıklar var, bu beni eğlendiriyor mu yoksa kızdırıyor mu emin değilim. Burnu mükemmel bir şekilde düz ve dudakları... çok dolgunlar. Ne hissettiklerini merak ediyorum.

- *Hayır.*

Düşüncelerimin kapılarını çarpıyorum ve gözlerimi ondan ayırıyorum, sanki beni koruyacaklarmış gibi kollarımı kendime sarıyorum... bu her neyse.

"Ne düşünüyorsun Red?" diye soruyor, dikkatimi çektiğini açıkça hissederek.

"Hâlâ oyunu anlamaya çalışıyorum."

"Neden bir oyun olmak zorunda? Neden seninle sadece bir randevu istemiyorum?"

"Çünkü senin gibi erkekler benim gibi kızlarla çıkmaz." "Kim demiş? Kural falan yok."

"Öyle bir şey olsa bile hepsini kıracağından şüpheleniyorum." "Beni zaten çok iyi tanıyorsun, Red."

"Nereye gidiyoruz?" Tüm restoranları, sinemayı ve atari salonunu geçtiğimizi fark ederek soruyorum. Beni başka nereye götürebileceğinden emin değilim.

"Sadece bekleyip görmen gerekecek. Hoşuna gideceğinden oldukça eminim."

"Bu arabaya tekrar bindiğim için pişman olup olmadığımı dair karar hâlâ verilmedi." "Oldukça kibar olduğumu sanıyordum."

"Hmm..."

"O zaman neden MKU, Red?" diye sorarak kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. Kendim ya da geçmişim hakkında konuşmak zorunda kalmayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum.

"Annem burada okudu. Hep onun izinden gitmek istemişimdir."

"Güzel."

"Peki ya sen?"

"Çok açık, değil mi?" "Futbol," diye mırıldandım.

"İkiz kardeşim Luca ve benim tüm hayatımız babamız tarafından planlandı."

"Bu kulağa... kısıtlayıcı geliyor." "İnanamayacağın kadar." "Yine de hoşuna gidiyor mu?"

"Oyun mu? Evet. Tek bildiğim bu. Tüm hayatım futbol ve NFL'e girmek üzerine kurulu. Eğer bu olmasaydı ne yapardım, kim olurdum hiçbir fikrim olmazdı."

"Bu kadar önem verdiğin bir şeyin olması çok güzel," diye

mırıldanıyorum, buna hiç sahip olmadığım için üzüliyorum. En büyük odak noktam her zaman sadece hayatta kalmak oldu.

"Hobilerin var mı?"

"Şey... okumak, sanırım. Hiçbir zaman organize faaliyetlerden hoşlanan bir tip olmadım."

"Böyle söyleyince kulağa eğlenceli geliyor."

"Ben pek takım oyuncusu sayılmam. İşleri tek başıma yapmakta her zaman daha iyiydim."

Bana bakıyor, gözlerinde beklemediğim bir anlayış parlıyor.

"Çok yazık, Red. Başkalarıyla çok eğlenilebilir." "Eminim öyledir.

Cidden, nereye gidiyoruz?" "Cidden, nereye gidiyoruz?

iki tarafı alçak ağaçlarla çevrili karanlık bir toprak yoldan sağa dönün.

"Zamansız bir ölümle karşılaşacağından mı endişeleniyorsun?" diye soruyor sırtarak.

Kalp atışlarım vücudumun her santimetresinde hissedebileceğim kadar hızlanıyor. "Değildim ama artık öyleyim. Ne oluyor Leon?"

"Sadece bekle. Bence hoşuna gidecek."

İlerlemeye devam ediyor, tertemiz BMW'si çamurlu çukurlara giriyor, yol daraldıkça dallar arabanın kenarlarına sürtünüyor.

"Bu gerçekten ürkütücü," diye fısıldıyorum hava gittikçe kararırken, üzerimizdeki ağaç örtüsü ayın ışığını gizliyor.

"Güven bana."

"Pfft, evet, bu olacak."

Ayağını frene vurdu ve dönüp bana baktı. "Ne oluyor lan?"

Yüzümden ne okumaya çalıştığını anlamaya çalışırken kaşlarımı birbirine yaklaştırarak bir süre beni inceliyor.

"Bana güvenebilirsin, Red. Kötü bir şey olmayacak."

Sinirle yutkunuyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum ama sanırım ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. "Buradaki kötü adam ben değilim, Macie."

Başımı sallıyorum, her ne yapıyorsa onunla devam etmesini diliyorum.

İki saniye daha bana bakıyor ve her zamanki ukala maskesini takıp direksiyona dönmeden önce gözlerinde bir parça kırılganlık görmeme izin veriyor.

Önümüzdeki ağaçlar açılıp uçsuz bucaksız bir su kütesini ortaya çıkarmadan önce sadece birkaç metre daha gidiyoruz. Üst kısım ay ışığında dalgalanıyor.

"Oh, çok güzel," diye nefes alıyorum, daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek. "Sadece bekle."

Leon arabayı döndürüyor ve ben karşımdaki manzara karşısında şok içinde soluk soluğa kalıyorum. "Bütün bunları sen mi yaptın? Benim için mi?"

Omuz silkiyor ve nihayet gözlerimi önümüzdeki romantizm festivalinden ayırdığımda dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

"Evet. Beğendin mi?"

Göle bakan bir tür çardağın etrafına sarılmış peri ışıklarına dönüp bakıyorum.

"Bu... pek de futbolcu gibi değilsin." "Sana söyledim, Red. Beni tamamen yanlış anladın."

Hayatımda gördüğüm en romantik piknik noktasından yanımda oturan Leon Dunn'a bakıyorum.

Kim bu adam, gerçekten?

"Dışarı çıkıp tadını çıkarmak ister misin, yoksa bütün gece burada mı oturacağız?" Hâlâ hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

"Tamam, şey... Acıktım, o yüzden ben..." Leon kapıyı iterek açar ve dışarı çıkar.

Kapısı kapandığı anda ona katılmak için çabaladım.

Ben oraya doğru yürümeye başladığımda o çoktan etrafındaki ışıklar parıldarken gölgeliklerin altında duruyordu. Gerçekten çok güzel bir manzara.

Elini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Her zamanki özgüveni ve ukalalığı gitmiş, yerine belki de sinirler gelmişti.

"Bunu gerçekten benim için mi yaptın?" Ona doğru yaklaşıırken soruyorum. "Gerçekten yaptım," diye onaylıyor.

"Ama neden? Beni tanımıyorsun bile."

Omuz silkiyor. "Ama istiyorum ve böyle bir şeyi seveceğini düşündüm." "Evet, bayıldım. Sadece çok..."

"Yani?"

"Beklenmedik."

"Sana söylemiştim," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Elini kaldırıyor ve uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ben senin düşündüğün kişi değilim."

Sözleri ve tüy gibi hafif dokunuşu bana garip şeyler yapıyor. Midem
neredeyse milyonlarca kelebekle patlıyor ve tenim karıncalanıyor, ihtiyacım

Bana dokunmaya devam etmesi neredeyse beni ona ulaşmaya zorlayacak kadar güçlüydü.

"Çok güzel görünüyorsun, Red." Bu sözleri takip eden gülümsemesi o kadar sevecen ki neredeyse her şeyi unutturuyor. Neredeyse.

Bunun yerine, içinde bulunduğumuz duruma biraz gerçeklik katmaya zorluyorum ve bedenimin kendine gelmesini istiyorum.

Bana farklı olduğunu ne kadar kanıtlayacağı önemli değil. Geçmişte hayal kırıklığına uğradığım tüm futbolcuların tam tersi olduğunu. Buna inanmayı, beni onlar gibi incitmeyeceğini kabul etmeyi reddediyorum. Beni onlar gibi hayal kırıklığına uğratmayacağını.

"Daha önce kimse bana güzel dememişti," diye itiraf ediyorum. "O zaman yanlış insanlarla vakit geçiriyorsun."

Neredeyse boğazımdan mizahsız bir kahkaha yükselecek. Lanet olası gerçek bu değil mi?

"Yemek için ne getirdin?" Hayatımdaki insanları ya da eksiklikleri araştırmaya başlamadan önce soruyorum.

Bir saniye sürüyor ama sonunda sorum kafasına dank ediyor ve bir adım geri atıyor.

"Köfte dışında ne sevdiğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz aldım."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Onu takip ediyorum ve kendimi yerdeki battaniyeye bırakıp sepetten her şeyi çıkarmasını bekliyorum.

Yemeği aramıza yerleştirmesini, oradan buradan ısıklıklar çalmasını izlerken her şey bir rüya gibi geliyor, bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Charlie'yle sözünü kestiğim zamanki haline tutunmaya çalışırken kafam kendisiyle savaşıyor. Bana sarılıştaki öfkeyi, haince verdiği sözü.

Şu anda önümde duran Leon'un bu versiyonuyla tamamen çelişiyor.

Peki hangisi gerçek?

"Eğleniyor olman gerekirdi, Red. Stresli görünüyorsun." "Kafamı karıştırıyorsun," diye geveledim.

"O zaman rahatla ve kafanı karıştırmamama izin ver." "Ama-"

Bir havuç çubuğu alıyor ve bir topak humus alıp bana doğru uzatıyor.

"Al bakalım."

"Ben... uh..." Humus dudaklarıma değene kadar yaklaştırıyor. "Aç kapıyı, Red."

Emirlere uymaktan başka bir şey yapamadan ağzım açılıyor ve havucu içeri itiyor.

Bir ısırık alıyorum, sonra çubuğun diğer ucunu ağzına atıp çiğniyor.

Ve lanet olsun ona çünkü çiğnerken bile seksi görünüyor.

Her şeyi çıkarmayı bitiriyor ve sonra tabakların yanına uzanıp yiyecekleri karıştırmaya başlıyor ve beni de aynısını yapmaya teşvik ediyor.

Sessizce yemek yiyoruz, bakışlarım Leon, yemek ve çılgın manzara arasında gidip geliyor.

Bu randevu tam anlamıyla aşk romanlarının konusu. Her kadının hayalini kurduğu türden bir romantizm. Öyleyse neden battaniye her an altımdan çekilecekmiş gibi hissediyorum?

Leon, "Hâlâ stresli görünüyorsun," diye düşündü.

"Özür dilerim. Kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım. Bize içecek bir şeyler getirdin mi?"

"Kahretsin, evet. Özür dilerim."

Ayağa kalkıyor ve sepetin arkasına gizlenmiş bir çantayı karıştırıyor.

"Şampanya, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

"Klişe, biliyorum. Ama bununla birlikte başka ne alabilirim ki?" "Haklısın. Bir şişe Bud pek iyi gitmez."

Mantarı patlatmaya başlamadan önce bana iki bardak uzatıyor. "Ben... uh... pek içmem."

Durup bana bakıyor ama beni benden daha iyi anlamış olmalı ki dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Neden şaşırmadım ki? Sen çok iyisin, Red."

"Bunda yanlış bir şey yok," diye çıkışıyorum, biri hayattaki seçimlerimi eleştirdiğinde her zaman yaptığım gibi.

"Bu kötü bir şey değil. Sadece seni biraz daha kötü hale getirmek istememe neden oluyor."

"Burada bulunarak zaten tüm kurallarımı çiğniyorum. Her seferinde bir şey." "Sadece küçük bir tane mi?" diye soruyor, baloncukları bardağa doldurmaya başlamış bile. "Tabii ki. Sarhoş olursam, beni sarhoş edeceğine söz verdiğin sürece.

tek parça halinde

geri döndü."

"Huh."

"Ne?"

"Sadece sarhoş olursan senden faydalanmam konusunda beni uyaracağını düşünmüştüm. Belki de beni tanımaya başlıyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum, o kadehini alırken ben de kadehimi dudaklarıma götürüyorum ve avantaj elde etmekle ilgili yorumunu görmezden geliyorum, çünkü beni sarhoş etmesine izin vermem mümkün değil. Leon Dunn söz konusu olduğunda tetikte olmam gerekiyor.

Bardağı arkamdaki çimlerin üzerine koymadan önce en küçük yudumu alıyorum. "Peki, bana futbol dışında seninle ilgili başka bir şey söyle," diyorum,

Ağzıma bir zeytin atıp parmak ucumdaki yağı yalıyorum.

Gözleri dudaklarıma odaklanıyor ve daha önce kovmaya çalıştığım karıncalanmalar tüm gücüyle geri dönüyor.

"U-uh..." diye kekeliyor ve gözlerini tekrar benimkilere diyor. Gerçi onlara baktığımda, öncekinden çok daha koyu olduklarını görüyorum. Bu manzara kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Sorduğum sorudan pişmanlık duyarak omuz silkiyorum. Ailem ve bu tür normal şeyler hakkında soru soramıyorum çünkü bunun kendi hayatımla ilgili sorulara davetiye çıkaracağını biliyorum ve bu gece eğlenmemiz gerekirken bu yola girmeyi reddediyorum. "Nerede yaşıyorsun? Arkadaşlar. Partiler. Dersler. Herhangi bir şey, gerçekten."

Bir süre beni inceliyor ve MKU dışındaki hayatı hakkında soru sormadığını fark edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kendime sadece paranoyak olduğumu söylüyorum ve o konuşmaya başlarken yemeye devam ediyorum.

"Kardeşimle ve takımdan birkaç kişiyle birlikte kardeşlik evlerinin yanındaki bir evde yaşıyorum. Partiler? Her hafta sonu. Dersler? Ara sıra gidiyorum," diye şaka yapıyor... sanırım. "Anlatacak pek bir şey yok. Sezon boyunca ya antrenman yapıyorum ya da uyuyorum, sezon dışında ise mümkün olduğunca eğlenmeye çalışıyorum."

"Bu da bizi bir sonraki soruma götürüyor..." Sırada ne olduğunu bildiği için gözleri açılıyor. "Charlie?"

"Peki ya o?"

"O gece... senin olduğun gibi..." Doğrulup göle bakıyorum, onun yoğun bakışlarından bunalmış hissediyorum. "Sen farklıydın."

Yiyeceklerin bir kısmını kenara çekip yanıma otururken sessiz, vücudunun sıcaklığı benimkini ısıtıyor.

Yılın bu zamanı için alışılmadık derecede sıcak bir havaya sahip olabiliriz, ancak kışın geceleri hala dışarıda oturuyoruz.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan çantadan kapüşonlu bir tişört çıkarıp omuzlarıma sarıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, onu etrafıma çekip kokusunu içime çekiyorum.

"Charlie..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken uzun bir nefes üflüyor. "Son zamanlarda hayatım pek de iyi gitmiyor. Bir bara gittim, biraz fazla içtim ve biraz unutmaya ihtiyacım vardı, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, bu kavramı takdir ettiğinden emin olduğumdan daha fazla anlıyorum. Gerçi bunu gerçekleştirmek için içki ve seksi hiç kullanmadım. Ama anlıyorum.

"Ama ihtiyacım olan o değildi, gerçekten." "Çünkü o senin tipin değil."

"Kısmen. Sadece rahatlamak için anlamsız bir şey aradığımı sanıyordum ama ihtiyacım olanın bu olduğunu sanmıyorum."

Seksi ve başka bir insanı bu şekilde kullanabilmesi karşısında hafifçe irkiliyorum ama tepkimi içimde tutmak için mücadele ediyorum çünkü şu anda onu yargılamama gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Ve kabul edelim, onun söz konusu olduğu yerde bunu zaten fazlasıyla yaptım.

"Her şeye sahip olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Kendini Tanrı'nın oyuna ve kadınlara armağanı sanan inatçı bir futbolcu olduğumu. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla öyle davranıyorum. Ama gerçekte öyle biri değilim. Yüzü olmayan forma kovalayıcılarıyla geçirilen anlamsız geceler hiç de öyle sanıldığı gibi değil."

"Hayır mı? Hepinizin bunun için yaşadığını sanıyordum," diye kestirip attım.

"Liseli çocuklar olarak, evet. Ama işler her zaman sanıldığı kadar inanılmaz değildir."

"Peki ne istiyorsun?" Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı onlara sararak soruyorum.

"Daha fazlası." Parmakları kulağıma bir kez daha dokunduğunda keskin bir nefes çekiyorum. "Bir gecedен fazlasını istiyorum, Red. Seksten daha fazlasını istiyorum. "Kardeşim, en iyi arkadaşım. Bulmuşlar. Etrafım bunlarla çevrili.

çiftler ve ben bunu istiyorum. Karşımdakine bakmak ve sadece gözlerimden ne düşündüğümü tam olarak bilmesini istiyorum. Onunla kollarımda uykuya dalmak ve ertesi sabah onun benim olduğunu bilerek aynı şekilde uyanmak istiyorum."

O konuştukça nefesim daralıyor.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye fısıldıyorum, biriyle bu tür bir bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Özellikle de on sekiz yılın büyük bir kısmını bunun sadece filmlerde var olduğuna inanarak geçirdiğimden beri.

"Onu istiyorum."

Parmakları çeneme dokunuyor ve bana başımı çevirip ona bakmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Gözlerine baktığım anda dudaklarım aralanıyor.

"Öyle mi?" diye fısıldıyor ve neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı sallıyorum.

Tükettiğim yarım kadeh şampanyayı suçluyorum.

Eli boynumun kenarına dolanıyor. Dokunuşu, Pazar gecesi ve hatta daha önce beni duvara yapıştırdığı zamanki dokunuşuyla çelişiyor. Ama hafifliğine rağmen, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi, yoğun bir şeyi ateşliyor.

Bana doğru eğilirken gözleri gözlerimi tutuyor.

Zaman durur.

Nefes almayı bıraktım.

Ta ki dudakları dudaklarıma değdiğinde her şey bir anda ortaya çıkana kadar.

"Bana hayır de Red," diye nefes alıyor. Dudakları her kelimedede nazikçe benimkini okşuyor.

"Yapamam," diye o kadar sessiz fısıldıyorum ki duyduğunu sanmıyorum.

Ama sonra bir saniye geçiyor ve anlıyorum çünkü boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve dudakları çok daha az tereddütle dudaklarıma bastırıyor.

Aman Tanrım.

Uzun saniyeler boyunca masumca davranıyor, beni nazikçe öpüyor, alt dudağımla ısıyor ve sonunda kendini tutma mücadelesini kaybediyor çünkü dili gizlice dışarı çıkıyor ve ona açtığım anda ağzıma girmeden önce alt dudağımla okşuyor.

"Macie," diye inliyor, başımı tam istediği gibi eğiyor ve dilini ağzımın içine sokarak benimkini arıyor, o da katılmaya fazlasıyla istekli.

Öpüşmemiz devam ediyor ve kendimi tamamen bu hissin içinde kaybediyorum, boynumu basitçe tutuşundan ve dilinin sadece benimkine sürtünmesinden vücuduma yayılan kıvılcımlara kapılıyorum.

Karnımın alt kısmında daha önce hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden olan sıkı bir arzu yumağı oluşuyor. Bunun daha da ileri gittiğine dair görüntüler aklıma geliyor ve bunun beni korkutmadığını fark etmem biraz zaman alıyor. Bir kısmı

Nasıl tepki vereceğimi görmek için zorlamasını istiyorum. Beni biraz kötü yapma konusunda daha önce haklı olabilirdi. Çünkü şu anda kendimi vahşi hissediyorum ve bunun onun yüzünden olduğunu biliyorum.

Öpüşmeyi sonlandırdığında, bu tamamen çok erkendir.

Dudaklarını çekerek alnını benimkine dayıyor ve birkaç saniye sonra gözlerini açıyor.

Yeşil çok koyu, arzu ve ihtiyaçla örtülü ve midemin güneyindeki her şeyi sıkıyor.

Ben yaptım.

Buna ben sebep oldum.

"Seni geri
götürmeliyim." "Geri
mi?"

"Evet, geç oluyor."

Geri çekiliyor ve boşluk biraz gerçekliğin içeri girmesine izin veriyor. "Evet, sanırım öyle."

Beni izlerken yanaklarım yanıyor ve o beni öperken düşündüğüm her şeyin aklımdan hiç çıkmamasını sağlıyor.

"Ne düşünüyorsun Red?" diye soruyor.

Akılsızca parmaklarımı dudaklarıma
götürüyorum.

"Sen."

Dudaklarının kenarlarında kıvrılan gülümseme, kucığına sürünmek ve beni istediği kadar kötü yapmasına izin vermek istememe neden oluyor. Ama içimdeki vahşi çocuğun başını kaldırmasından iyi bir şey çıkmayacağını bilerek yutkunuyorum.

Yerden kalktı ve beni yukarı çekmek için elini uzattı.

Çok daha küçük olan pençemi onun dev pençesine geçiriyorum ve o da beni kaldırıp doğrudan vücuduna çekiyor.

Onun kolunu ve benimkini arkamdan sararak beni yerimde tutuyor.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Bunu benim söylemem gerekmez mi? Bütün işi sen yaptın."

"Ama sen mükemmel yaptın."

Elimde değil, bayılıyorum. Çok fazla.

"Hadi, yarınki ders için güzellik uykusuna ihtiyacın var."

Her ne kadar isteksiz görünse de beni serbest bırakıyor ve arabasına gitmeden önce birlikte her şeyi toparlıyoruz.

"Peki ya geri kalanı?" Peri ışıkları hâlâ parlarken soruyorum. "Geri geleceğim. Merak etme."

Arabasının bagajından ona gülümsüyorum. "Tamam."

Arabayı sürmeye başladığı anda uzanıp elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıkıca tutuyor. Bunu olması gerekenden çok daha rahatlatıcı buluyorum.

"Nerede büyüdü sen?"

"Pittsburgh," diye yalan söylüyorum, hala bunu yapma ihtiyacı hissettiğim için midem ağrıyor. Bu tamamen bir yalan değil. Pittsburgh, ölmenden önce ailemle birlikte yaşadığım yer. O zamandan beri oraya hiç gitmedim. "Sen mi?"

"Rosewood. Bir sonraki kasaba. Özledin mi?" diye soruyor.

"Hayır. Burası yaşadığım her yerden daha çok evim gibi hissettiriyor." Sözlerimi doğru kabul ederek başını sallıyor.

Suçluluk duygusu mideme oturuyor ama olması gereken de bu. Bu gece bir şekilde bariyerlerimin birkaçını yıkmayı başarmış ve onunla ilgili açıkça yanlış olan varsayımlarımı paramparça etmiş olabilir, ama benden başka bir şey alamayacak. Kimseye hayatımla ilgili gerçeği söylemedim. Oda arkadaşlarım çoğu kişiden daha fazlasını biliyor, ama bu bile beni gerçekten tanıyormuş gibi hissetmeleri için yapabileceğim en az şey.

"Peki ya burada işin bitince? Bundan sonra nerede oynamak istediğine dair bir planın var mı?"

"Elbette bir dilek listem var ama tüm umutlarımı tek bir takıma bağlamıyorum.

Akışına bırakmaktan mutluyum."

"Bu muhtemelen işleri kolaylaştırır." "Sadece umut edebilirim."

Şehri bir kez daha geçerken başka saçma sapan şeyler hakkında sohbet ediyoruz ve çok geçmeden yurt binamın önünde duruyoruz.

Beni yukarı çıkaracakmış gibi emniyet kemerini çözüyor ve ben panikliyorum. "Sorun değil, gerek yok."

Başını çevirip bir süre beni inceledi.

"Benden utanıyor musun, Red?"

"Ne? Hayır."

"Yani bunu oda arkadaşlarından saklamıyorsun."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum Leon. İşime burunlarını sokmalarını istemiyorum."

"Sence onaylamayacaklar mı?"

"Bilmiyorum. Onlar seni tanımıyor. Ben de seni tanımıyorum. Ve sen bir futbol oyuncususun ve ben-"

Beni orta konsolun üzerine çekip dudaklarıma sahipmiş gibi yapıştığında sözlerim kesiliyor.

Az önce ne konuştuğumuzu bir kenara bırakın, neredeyse kendi adımı unutana kadar beni uzun uzun ve sertçe öpüyor.

"Sorun değil," diyor geri çekildiğinde, başparmağını alt dudağıma sürtüyor. "Anlıyorum."

Öyle olduğuna inanarak başımı sallıyorum.

Bu şey, aramızda çatırdayan şey her neyse, eğer benim için olduğu kadar onun için de kafa karıştırıcıysa, o zaman onun da bu konuda yüz bir soru sormak istediğini hayal edemiyorum.

"Bazı arkadaşlarım Cuma akşamı bir parti veriyor. Benimle gelmek ister misin?"

"Uh..." Hayır demek üzere olduğumu anlayınca yüzü biraz düştü. "Ben pek partici değilimdir," diye itiraf ediyorum.

"Biraz yüzümüzü gösterip sonra başka bir şey yapmaya ne dersiniz?"

"Tamam, tabii. Cuma günü görüşürüz o zaman?" "O kadar bekleyebileceğimden emin değilim."

"Dur," diye yalvarıyorum, inanamıyorum.

"Fikrimi değiştirip seni eve götürmeden önce gitmelisin."

"Tamam, gidiyorum."

Beni bırakmadan önce dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve ben de arabadan inebiliyorum.

LEON

M Macie'nin bana kız gibi bir el salladıktan sonra yurt binasında kaybolmasını izlerken yumruklarım kıvrılıyor. Kısa tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve bana ihtiyacım olan acının sadece bir ipucunu veriyor.

Beklediğim gibi biri değil.

Yıllar boyunca kafamda onu kendine güvenen, şeytani, hiçbir şeyi siklemeyen kızıl saçlı biri olarak canlandırmıştım ama onunla tanıştığımda utangaç, hafif alaycı ama son derece sevimli bir genç kadın olduğunu keşfettim.

Bacaklarımı uzatarak pantolonumu çekiyorum ve yarı penisime biraz nefes aldırıyorum.

Öp onu. Sikeyim. Bağımlılık yapıyor.

Bu bana onun ne kadar masum olduğunu gösteriyor ve eğer bu beni çivi gibi sert yapmazsa lanet olsun.

Yıllarca bana yaptıklarının intikamını nasıl alacağımı hayal ettim. Ona bunu ödetmek için milyonlarca yaratıcı yol buldum. Aslında bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim.

Demek istediğim, birkaç peri ışığı ve göl kenarında bir piknik ve onun iyi inşa edilmiş duvarları ayaklarının etrafında parçalanmaya başladı bile.

Yine de bu kadar kolay olacağını düşünmek saflık olur.

Geçmiş, ailesi ya da MKU'dan önceki hayatı hakkında bana söylediği bariz yalanlar hakkında her türlü konuşmadan kaçışını özlemedim. Ondan ihtiyacım olan bilgiyi almak için yarım kadeh şampanya ve romantik bir randevudan daha fazlası gerekecek. Ayrıca bu gece benimle yaklaşmasına izin vererek büyük bir hata yaptığını anlaması için ona Cuma gününe kadar süre vermeyeceğimi de biliyorum.

Macie'nin hiçbir fikri yok ama beni bir an bile unutmasına izin vermeyeceğim çünkü öyle ya da böyle, on bir yaşımdan beri hayalini kurduğum her şey gerçekleşecek.

Ağzım sulanıyor. Biçmem gereken yıkım neredeyse dokunma mesafesinde ve sabırsızlanıyorum.

Elimi saçlarımın arasında gezdirirken koltuğumda bir kez daha kayıyorum ve arabayı şehrin diğer ucuna gitmek üzere hareket ettiriyorum çünkü şu ana kadar geçirdiğim gece benim zevkime göre fazla tatlı ve romantikti. Kim olduğumu ve buradaki amacımın ne olduğunu hatırlamam gerekiyor.

Acı ve intikam.

Maddison County'den Harrow Creek'e doğru sınırı geçene kadar kasabadan geri dönüş yolculuğunu tekrarlıyorum.

Harris kardeşlerin Brett'i götürdüğü depo ıssız bir yerde. Beni oraya götürmeselerdi varlığından asla haberim olmayacaktı ve eminim diğer yerel halkın da varlığından haberi yoktur. Yine de Hawks'ın işlerini yapması için mükemmel bir yer.

Reid ve Devin'in söylediği gibi torpido gözünden anahtarı ve bir çift eldiven almadan önce arka tarafa doğru ilerleyip ağaçların altına park ettiğimde kendimi günün ikinci toprak yolunda buluyorum.

Kanım, birini incitme ihtiyacımla damarlarımda sıcak bir şekilde yanıyor. Biraz gecikmiş tatminle sorunum olmayabilir ama şimdi Macie elimde olduğu için sabrım azalıyor.

Asma kilidi çözüp yere atarak kendimi soğuk ve nemli depoya bıraktığımda metal kapının tıkırtısı sessiz alanda yankılanıyor.

Bu devasa binadaki diğer kapıların ardında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Başka mahkumlar mı? Silahlar? Uyuşturucu mu?

Harris'lerle ilk kez buraya geldiğimde, muhtemelen en iyisinin sormamak olduğunu düşünmüştüm. Yine de her kapının önünden geçip sevgili babamıza doğru ilerlerken merak etmekten kendimi alamıyorum.

İçeri girip kapıyı arkamdan çarptığım anda "Merhaba?" diye hışırdadı. Ben.

Oda sidik gibi kokuyor, sanırım buna şaşırmamak gerek. Küçük bir odaya kapatılmış ve hiçbir imkânı yok.

Reid ve Devin onu benim için hayatta tutacaklarına söz verdiler. Minnettar olduğumu söylemek istiyorum ama bundan tam olarak emin değilim.

"Oğlum?" Brett soruyor, düğmeyi bulup mekânı sert bir elektrik ışıısıyla aydınlatmıştı odanın diğer tarafından bana bakıyor.

Odanın kendisi gri, beton ve inanılmaz derecede soğuk.

Brett, titreyen vücudunun üzerine kirli bir battaniye örtülmüş, birkaç adımdan fazla hareket etmesini engellemek için her iki bacağına da zincir takılmış bir şekilde köşeye büzülmüştür.

Onu görmek içimdeki bir şeyi yatıştırıyor. Yıllar önce beni cehenneme gönderdiği anda büyümeye başlayan o karanlık canavar.

"Ben senin oğlun değilim," diye tükürerek kendimi onun ulaşamayacağı bir sandalyeye bırakıyorum. Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

İlk defa buraya geliyorum ve o uyanık.

Cuma gecesi onu bayıltmak için ne verdiklerini bilmiyorum ama iyi bir şeydi. Dün gece geldiğimde hâlâ baygındı.

Bildiğim kadarıyla bu, kendi etinden ve kanından olanların mevcut durumuyla bir ilgisi olduğuna dair ilk işaret.

"Lütfen. Çıkarın beni buradan. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama... ama çok vahşiler."

Sözleri karşısında boğazımdan bir kahkaha yükseliyor.

"Neden burada olduğunu sanıyorsun? Seni umursadıklarını mı sanıyorsun?"

"Ben-ben-"

"Onlara kalsa çoktan ölmüş ve toprağa girmiş olurdun, seni hasta herif."

"W-wha-"

"Yapma," diye gürledim, sesim etrafımdaki duvarlarda yankılanıyordu. "Bana masum kartını oynamaya çalışma. Senin nasıl bir canavar olduğunu biliyorum. Damarlarında akan kötülüğü biliyorum. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Yutkunuyor, gözlerimi tutuyor ama asla cevap vermiyor.

"Çünkü benim de içimden geçiyor. Herkesin hayatını mahvetme ihtiyacın mı? Evet, bu bana miras kalmış gibi görünüyor. Ve kiminle başlayacağımı biliyor musun?"

Zaten solgun olmasaydı, yüzündeki kanın çekilebileceğini hayal edebiliyorum, ama bu haliyle, sadece bu tepkiyi hayal etmek zorundayım.

"Oğlunun hayatındaki en güzel şeyi mahvetmek için reşit olmayan birinin peşinden gitmenin iyi bir fikir olacağını düşünen hasta pislik. Bunu yapan canavar

Küçük yaşta hamile kalmış. Onu anne olamayacağı bir bağımlılık hayatına sürükledi. Ve aynı kadın kendi gerçekliğiyle baş edemediği için aşırı dozdan öldü. Şaka gibi bir adamın sebep olduğu bir gerçeklik."

"Ne diyorsun sen-"

"Yapma dedim," diye öfkelen dim, şu anda bile, tamamen çaresizken, gerçeği kabul edememesine inanamayacağım kadar sinirlendim. "Biz her şeyi biliyoruz *baba*," diye tükürdüm. "Küçük kardeşimle bile tanıştım."

"Hayır," diye bağı rıyor, dik oturmak için zorluyor ama kollarında bunu yapacak gücü bulamıyor.

Onu bu kadar zayıf, bu kadar işe yaramaz görmek, onca yıllık kontrol ve saçmalık t an sonra içimi büyük bir sevinçle dolduruyor.

"Evet."

"Ve başka ne var biliyor musun?" Yanıt beklemeden soruyorum.

"Buldum... *onu*."

Bana ayak uydurmaya çalışırken kaşları birbirine çarpıyor.

"O mu?" diye fısıldar, sesi sıvı eksikliğinden boğuklaşmıştır.

"Macie Fletcher. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Sana onun ne gördüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Beni doğruca ona götürece k." "Leon, lütfen-"

"Hayır," diye bağı rıyorum, aniden ayağa kalkıyorum ve sandalyeyi arkamdan yere düşürüyorum.

"Çok geç, yaşlı adam. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemenin zamanı çoktan geçti. Normal olduğunu. Sadece lanet bir erkek olmam gerektiğini. Beni inciten o olabilirdi ama sen buna izin verdin. Sana söyledim. Sana söyledim amına koyayım," diye öfkeyle ona doğru yürürken ağzımdan tükürükler saçılıyordu. "Sana her şeyi anlattım ve sen her zaman yaptığın gibi halının altına süpürdün çünkü senin için önemli olan tek şey bizim başarımız ve böylece iyi görünmen. Oğulların bunun altında eziliyorsa kimin umurunda, ha?"

Ne yaptığımı anlayamadan ayakkabım kaburgalarına çarpıyor ve acı içinde bağı rmadan önce odayı acı bir çatırtı dolduruyor.

Dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümsemeyle kalçalarıma doğru eğildim. "Tek yaptığın, yaşlı adam, en az senin kadar hasta ve sapkın bir canavar yaratmak oldu.

Sen. Hayatlarımızı mahvetmeye çalıştıysan da başaramadın çünkü tüm bunlara son verecek kişi ben olacağım.

"Sen," diye tükürdüm. "Macie. *Onu*. Ve bunun her saniyesinden zevk alacağım."

"Leon, hayır. Lütfen," diye ağlayarak odadan çıkarken, daha fazla kalırsam onu öldüreceğimi biliyordu.

Bunun olmasını isteseydim, Cuma gecesi Reid ve Devin'in yapmasına izin verirdim.

Hayır, ölüm çok kolay. Çok hızlı. Bize 21 yıl boyunca acı çektirdi. Bu hızlı olmayacak.

İçeri girmekten vazgeçmem için kendimle konuşurken kapının çarpma sesi uzun saniyeler boyunca mekânda yankılanıyor.

"Siktir. S.KTİR!" diye bağıryorum, avuçlarımı önümdeki duvara vuruyorum ve beni oraya geri dönmekten alıkoyan tek şeyin o olduğunu fark ediyorum.

O ve onun masum gözleri ve tatlı gülümsemesi.

"S.KTİR!" diye bağıryorum. Yumruklarım sıkılıyor ve kaslarım yumruk atmak için geriliyor ama yapamayacağımı biliyorum. Kırık eklemler ona cevap veremeyeceğim sorulara davetiye çıkaracak.

Kendimi o günü düşünmeye zorluyorum. Gözlerimin içine baktığı, neler olduğunu gördüğü, arkasını döndüğü ve beni orada bıraktığı günü. Beni bir canavarın ellerine bıraktı.

Beni kurtarabilirdi. Ama kurtarmadı.

Şimdi, onu kurtarmak için hiçbir nedenim olmadığını hatırlamam gerekiyor.

"Nerelerdeydin?" Peyton evin en üst katına çıktığım anda soruyor.

"Dışarı, tabii ki."

Bana gözlerini deviriyor ama cevap veremiyor çünkü kapı açılıyor ve Luca beliriyor.

"Ah, nerede yaşadığını hatırlıyorsun."

"Siktir git."

"Hadi bebeğim," diye fısıldıyor Peyton'a, boynuna sokularak.

Bu hareket içimde bir kıskançlık dalgası yarattı. Macie'ye daha önce söylediklerim doğrudu. Luca, Peyton, Letty ve Kane'in sahip olduğu şeyleri istiyorum. Yine de muhtemelen asla sahip olamayacağımın farkındayım. Birinin çok yaklaşmasına izin verirsem,

Eğer bir mucize olur da kaçmazlarsa, o zaman öyle ya da böyle her şeyi berbat edeceğimden hiç şüphem yok. Kendi kendimi sabote etmek benim uzmanlık alanımdır, bu yüzden işler iyi gidecek gibi görüldüğü anda aptalca bir şey yapar ve bu süreçte her şeyi mahvederim.

"Bana bir dakika ver," diyor, yanağına bir öpücük konduruyor ve içeri dönmesi için elini göğsüne bastırıyor.

"Konuşmaya ihtiyacım yok, Peyton," diyorum, dudaklarından dökülecek kelimeleri tahmin ederek.

"Kız kim?"

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

"Bu gece çıktığın kız." "Nasıl... Hiç kimse."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bana hafta sonu Luca ile piknik randevumu sormanın sebebi o, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Leon," diye nefes alıyor, sesi öfkeliymiş gibi çıkıyor. "Letty de biliyor." "Siktiğimin Micah'ı," diye mırıldanıyorum.

"Onu suçlayamazsın, çok kızgındı. Ona çıkma teklif etmek istedi."

"O küçük bir sürtük. Daha iyisini yapabilir."

Peyton şok içinde geri çekildi.

"Oh? Onun hiç kimse olmadığını sanıyordum." "Öyle. Siktir. I..."

"Konuş benimle, Lee."

"O hiç kimse değil. Çuvalın içinde yuvarlanmak istediğim bir kızıl saçlı." Odama doğru bir adım atıyorum, kaçışıma.

"Yalan söylüyorsun."

"Ve? Benim işime karışma, Peyton."

"Ne sakladığını bulacağız, Lee."

"Her neyse." Odama giriyorum ve kapımı arkamdan kilitliyorum.

Öğrenmeyecekler çünkü hiçbir Brett'le bu karmaşanın içine girmeyi hak etmediği gibi gerçeği öğrenmek onları öldürür. Ve o amcık yüzünden zaten çok şey yaşamışken bunu onlara yapmayı reddediyorum.

Yatağıma uzanıp uzun bir nefes alıyorum ve elimi cebime atıp Macie'nin telefonunu çıkarıyorum.

Arabamdan inmeden önce ceketinin cebinden çaldığımı bildiğim için duyduğum suçluluk duygusunu görmezden gelerek onu uyandırıyorum ve şu alıntıya bakıyorum

ana ekranını kaplıyor.

İnsanlara hayallerinizi anlatmayın. Onlara gösterin.

Uzun süre onun sözleri üzerinde düşündüm, hayallerinin ne olduğunu merak ettim. Gerçekte kim olduğunu merak ediyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sonunda cep telefonunun kilidini açmaya çalıştığımda, şifre beliriyor.

Ne kullanabileceğini tahmin etmeye çalışırken parmağımı yan tarafa vuruyorum.

İçimden bir ses bunun rastgele olmayacağını söylüyor. Odası düzenliydi, her şey yerli yerindeydi.

Birkaç kombinasyon deniyorum ama sonunda kilitleniyorum.

"Kahretsın."

Komodinin üzerine koyarak duşa giriyorum, kafamda sayı kombinasyonları dönüyor.

Ellis sayesinde Macie'nin tüm MKU kayıt bilgilerini aldım. Eğer orada beni onun hücreesine sokacak bir şey bulamazsam, sanırım Harris'leri tekrar ziyaret edip hücreesine girmesini sağlayacağım.

MACIE

"Y Dün gece nerede olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor arkamdan tanıdık bir ses, ben kampüste yürürken Charlie yanıma geliyor.

Günün son dersinden sonra eve gitmeye

hazırdım. "Ben... uh..."

"Kütüphaneye gittiğini söyleme, gitmediğini biliyoruz."

Sinirli bir nefes üfledim.

"Ne fark eder ki? Dışarıdaydım."

"Hmm..." diye mırıldanıyor, gözleri yüzümün yan tarafına odaklanmış.

"Telefonun falan mı bozuldu? Öğle yemeğinde buluşmak için sana mesaj attım" diyor, neyse ki dün gece hakkında beni sorgulamaktan vazgeçiyor. Bu sabah dersten önce zaten denemişti. Konuşacak bir şey olmadığı mesajını alacağını düşünmüştüm.

"Hayır, sanırım odamda bıraktım," diye yalan söylüyorum. Aslında nerede olduğunu bilmesem de odamda olmadığını biliyorum. Ama en son hatırladığım yer dün gece Leon'la battaniyenin üzerinde oturduğumuz yerd. Düşüp bir yerlerde çimenlerin arasında kaybolduğu düşünceleri kafamı dolduruyor.

Oraya geri dönmenin yolunu bulsam bile, sabahtan beri yağmur yağdığı için muhtemelen her şey mahvolmuştur.

Önemli bir şey değil. İçinde hiçbir şey yok ve konuştuğum insanları bir elin parmakları kadar sayabilirim.

"Benden milyonlarca mesaj aldın."

"Harika, onları dört gözle bekleyeceğim," diye kestirip atıyorum, bir daha bulursam tamamen uygunsuz memlerden oluşan bir akışa sahip olacağımı zaten biliyorum.

"Hey, Charlie," diye sesleniyor bir adam önümüzdeki binadan çıkar çıkmaz. Adam kızı göz ucuyla süzerken gülümsüyor ve kız heyecanla ciyaklıyor.

"Seni sevmekten ve seni terk etmekten nefret ediyorum ama..."

"Git. Git. Ama bunu eve getirme." "Sevdiğini biliyorsun."

"Evet, haftanın en önemli olayı senin Tanrı için çığlık atmanı dinlemek." Adam her kimse ona doğru zıplarken gözlerini deviriyorum.

Aklımı dün geceye götürüyor. Ona.

Gelmiş geçmiş en romantik randevu olarak tanımlanabilecek bu buluşmadan sonra bile bu durum kafamı karıştırmaya devam ediyor.

İçimde sevilme isteyen naif küçük kız, belki de sadece geceyi benimle geçirmek, beni tanımak istediğine inanmak istiyor. Ama mantıklı, daha mantıklı tarafım bunların gerçek olmasının mümkün olmadığını biliyor.

Leon Dunn gibi erkekler benim gibi içine kapanık ineklerle ilgilenmezler. Milyon yıl geçse de olmaz.

Benim hayatım filmlerdeki gibi değil. Sonunda popüler çocuğu elde eden o utangaç inek olacağım gibi bir yanılsama içinde de değilim. Bu gerçek hayat değil.

Geri dönüp yeni bir cep telefonu almam ve acil durumlar için numarayı değiştirip değiştiremeyeceğime bakmam gerektiğini bilerek yataktan çıkıp doğru yürüyorum.

Charlie'nin son yatak arkadaşıyla oyalanması ve çocukların antrenmanda olması nedeniyle ev bomboştur, bu yüzden mutfaktan dev bir paket cips ve bir kutu soda aldıktan sonra, biraz huzur ve sessizlik varken çalışmaya hazır olmak için odama gidiyorum.

Atıştırmalıklarım ve çantalarımıla hokkabazlık yaparak hiçbir şeyi düşürmeden kapıyı açmayı başarıyorum ve tam dönüp her şeyi masama bırakmak üzereyken odamdaki bir figür ödümü koparıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Her şey ayaklarımın etrafında yere çarparken ciyaklıyorum.

"Sürpriz," diyor Leon, dudaklarında geniş bir gülümseme kıvrılıyor.

"Tanrım, beni uyarabilirdin," diyorum, çarpan kalbimi elimle kapatarak.

"Özür dilerim," diyerek yatağımdan kalktı ve bana yardım etmek için yanıma geldi.

Ben de öyle yapmasını bekliyordum ama yanıma geldiğinde etrafımdaki felaketi görmezden geliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Hey," diye ciyakladım.

"Hey, Red." Ben daha ne söyleyeceğimi düşünmeye vakit bulamadan dudakları dudaklarıma yapıştı.

Öpücüğü kısa, neredeyse masum ama daha fazlasını yapma ihtiyacını hissedebiliyorum. Kahretsin, kendi ihtiyacım neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar zor. Dün gece onunla öpüşmenin ne kadar iyi hissettirdiğini çok iyi hatırlıyorum.

"Peki... buraya nasıl girdin?" Geri çekilip sonunda her şeyi toplamama yardım ettiğinde soruyorum.

"İşte bu çok açıklayıcı olurdu," diyor göz kırparak. "Ama bende sana ait olan bir şey var."

Çantalarımı sandalyemin üzerine bırakıyor ve bana dönerek cebinden cep telefonumu çıkarıyor.

"Arabamda

unutmuşsun." "Ah,

teşekkür ederim."

Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için ışığı yakıyorum ama tam da beklediğim gibi tek mesaj uyarısı Charlie'den geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi popüler."

Anlamsız olacaklarını bildiğim için mesajlarını görmezden gelerek onu komodininin üzerine yerleştiriyorum.

"Yani cep telefonumu geri vermek için mi içeri girdin?" "Ve seni görmek için."

Odamın ortasında durmuş, yatağımın kenarında ait olduğu gibi oturan ona bakıyorum ve sessiz, münzevi hayatıma ne olduğunu merak ediyorum.

"Senin antrenman falan yapıyor olman gerekmiyor mu?" "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, Red?"

"Hayır, ben sadece... Bunu beklemiyordum."

"Bu gece için ne planlamıştın?"

Dudaklarım ayrılıyor ama tereddüt ediyorum çünkü planlarım beni kampüsteki en sıkıcı insan gibi gösteriyor.

"Cipslerim ve hukuk ödevimle bir kişilik parti."

"Nasıl parti yapılacağını gerçekten biliyorsun," diyor gülümseyerek.

"Ne zaman bitiyor?" "Ödev mi?"

"Evet."

"Umm... dört hafta içinde."

"Ve bunu bu gece mi yapacaksın?"

"Şey, bugün atandı ve-"

Gülümsemesi daha da genişlediğinde sözlerimi yarıda kesiyorum. "Çok tatlısın."

"Odaklanmıyorum. Odaklanmış durumdayım. Planlarım var ve önde olmak istiyorum."

"Fark ettim." Cep telefonuma ya da daha önemlisi, ekran koruyucum olan okuduğundan emin olduğum alıntıya doğru başını sallıyor.

Çoğu insanın fotoğraflarında genellikle arkadaşlarının ya da ailesinin fotoğrafı olduğunu biliyorum, ancak ben çoğunlukla ikisinden de yoksun olduğum için, neyi başarmaya çalıştığımı hatırlatan bir fotoğraf seçtim.

"Sıkıcı olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama ben-"

"Bilmiyorum," diyor, elime uzanıyor ve beni yatağa, yanına çekiyor.

Beni kucağına oturtup kocaman ellerini kot pantolonlu kalçalarımın üzerine koyduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Sıkıcı olduğunu düşünmüyorum, Red. Bence kendini işine adanmış ve tutkuslusun. Bu hoşuma gitti."

Elleri belime doğru kayıyor, gömleğimin kumaşının altından kayıyor ve çıplak tenimi yakıyor.

"Leon," adı dudaklarımdan bir inilti olarak dökülüyor. Bir yalvarış belki de. "Kendin olduğun için özür dileme, Red."

Sözleriyle birlikte parmakları bana doğru geriliyor ve eriyorum. Öne doğru oturarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Benim de çalışmam gerekiyor," diye itiraf ediyor, "ama hukuk ders kitabından çok daha uygulamalı bir şey planlıyordum."

Şok olmuş bir nefes çekerken dili dudaklarımı delip geçiyor ve vücudum neredeyse sinirden titriyor olmasına rağmen karşılık vermekten başka çarem kalmıyor.

Ben bunu yapmam. Odamda erkek yok.

Ben-

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyorum boynumdan aşağı öpücükler kondurup tüm vücudumun tüylerini diken diken eden o noktayı emdiğinde.

"L-Leon," diye kekeliyorum, kafamı tutmak ve bedenimin bu durumu ele geçirmesine izin vermemek için deli gibi mücadele ediyorum.

Ellerimi göğsüne bastırarak hafifçe itiyorum ve o da geri çekiyor.

Gözleri o kadar koyu ki benimkilere bakarken neredeyse simsiyah, dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş.

"Gidip yemek yemek ister misin?" diye soruyor, bunu biraz yavaşlatma ihtiyacımı açıkça hissediyor.

"Akşam yemeği mi?"

"Evet, bilirsiniz, insanların akşamları yediği yiyecekler."

"Akşam yemeğinin ne olduğunu biliyorum, seni aptal." Göğsüne vurdum. "Ben sadece... benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"Neden tüm bunlara inanmakta bu kadar zorlanıyorsun, Red?" Uzanıp yanağımı okşuyor. "Güzelsin, zekisin, komiksin. Neden seninle yemeğe çıkmak istemeyeyim ki?"

Tüm güvensizliklerim öne çıkıyor ama onları bastırıyorum çünkü o benim bu yönümü görmeye gerçekten ihtiyacı yok. Tüm bunlar yüzünden kafamın karışık olduğunu biliyor, bu konuyu sürekli açmama gerek yok.

"Tamam. Akşam yemeği." Ona gülümsüyorum, bir yanım kabul ettiğim için pişmanlık duyuyor çünkü bu artık yalnız olmayacağımız anlamına geliyor ve sadece ikimizin olduğu bir odada olmanın biraz heyecan verici bir şey olduğunu inkar edemem.

"O zaman üzerimden kalkman gerekecek," diyor göz kırparak.

"Kahretsin, evet. Özür dilerim."

"Kırmızı." Ses tonundaki baskınlık kaçışımı hemen durdurmamı sağlıyor. "Üste çıkmak istediğin için asla özür dileme."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kafamın içine yerleştirdiği görüntüyle yanıyor. Isı vücudumda dalgalanıyor, alt tarafım ihtiyaçla sıkılıyor. "Sadece birkaç dakika sürecektir..." Banyoya doğru ilerlerken sözümü kesiyorum ama kapıya geldiğimde bir şey dönüp omzumun üzerinden bakmama neden oluyor.

Onu kendini yeniden düzenlerken bulduğumda neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Benim yüzümden kendini yeniden düzenlerken.

Aptal değilim, Charlie'nin ya da etrafında büyüdüğüm kızların çekiciliğine sahip olmadığımı biliyorum, ama onu bu şekilde etkilediğimi bilmek bir gurur dalgasının üzerimden geçmesine neden oluyor.

Belki de her zaman olmak için çok çabaladığım utangaç inek kızdan daha fazlasıyım. Sanki ilgimi hissetmiş gibi kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Çok güzel görünüyor. Onun da bunu biliyor olması beni kızdırmalı ama umursayacak bir şey bulamıyorum kendimde.

"Ne?" Onu yakaladığımı umursamadan bana gülümsüyor.

"Sipariş verebiliriz," diye teklif ettim.

Gülümsemesi daha da genişliyor, bir tarafında bir gamze beliriyor ve ben sadece bir hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum.

Benden ne istediği çok açık. Ama onu tanıdıktan iki gün sonra, bana ne kadar dünyadaki tek kadınmışım gibi baksa da bu olmayacak.

Leon Dunn başımı döndürebilir, ama benden başka bir şey almak için hıznır bir gülümsemeden ve birkaç ateşli öpücükten daha fazlası gerekecek.

Her şeyi bir hevesle vermek için bu kadar beklemedim. Ve kesinlikle bir futbolcuya değil.

"Ben kolayım."

Elimde değil, bir kahkaha attım.

"Evet, kampüsün çoğu bunun farkında, Dunn."

Sahte acı yüzünü kaplarken dudakları aralanıyor.

"Lütfen alıngan görünmeye çalışma. Tüm partilere gitmiyor ve seni iş başında görmüyor olabilirim ama herkes kadar senin itibarını biliyorum."

"Buraya takılmak için gelmedim, Red. Takılmaya, seni daha yakından tanımaya geldim."

"Cep telefonumu geri getirmeye geldiğini sanıyordum." "Evet, bu mükemmel bir bahaneydi."

"Demek beni tekrar görmek için bir nedenin olsun diye cep telefonumu çaldın."

Dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Suçluyum."

"Sen bir aptalsın."

"Karar senin, Red. Paket servis mi, dışarı çıkmak mı?"

Başım ve bedenim kararım ile savaşıırken bir süre gözlerini tutuyorum.

"Dışarı. Bana beş dakika ver."

Banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum.

o.

Kalbim hala onu burada ilk bulduğum andan beri çarpıyor ve tüm Vücudum yanıyor, verdiğim kararın doğru olmasının nedenlerinden sadece ikisi.

Bir odada ve bir yatakta kilitli olarak ne kadar az zaman geçirirsek muhtemelen o kadar iyi olur. En azından ben bunun ne olduğunu anlayana kadar.

Tuvaleti kullanıp saçımı ve makyajımı tazeledikten sonra çelik gibi bir nefes alıp odama geri dönüyorum.

Leon'u tam olarak bıraktığım yerde, yatağımın ucunda otururken buluyorum ama şimdi elinde cep telefonu, bir şeyler karıştırıyor

"Ne, basketbol forması yok mu?" diye kestirip atıyor. "Bu gece olmaz. Hazır mısın?"

"Elbette."

Beni hala boş olan yatakhanemizden dışarı kadar takip ediyor ve sadece birkaç dakika içinde tekrar onun arabasındayım.

"Bu gece nereye o zaman?" Leon Dunn'ın yolcu koltuğunda oturmanın nasıl olup da artık neredeyse normal hissettirdiği konusunda kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum.

"Burger?"

"Tabii. Ben kolayım."

Bana bakıyor, yeşil gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle.

"Onun ben olduğumu sanıyordum."

"İşin içine yemek girince durum değişiyor." "Bildiğim iyi oldu, Red. Bildiğim iyi oldu."

Radyoyu açıyor ve ben bir kez daha neredeyse her şeyi geçtiğimizi fark edene kadar saçma sapan şeyler hakkında sohbet ederek kasabanın içinden geçiyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eyaletteki en çılgın burgerciye."

"Ben de beni tanınmayacağımız bir yere götüreceğini düşünüyordum," diye itiraf ediyorum, güvensizliğimi biraz olsun dışarı vurarak. Elimde değil, şehrin bu kadar uzağına gelmesinin nedenlerini öğrenmek için çok meraklıyım.

"Asla. Sadece memnun olduğunuzdan emin olmak istiyorum." "Eminim bunu fazlasıyla halletmişsinizdir, Dunn."

Bir lokantanın arkasındaki otoparka girip motoru durdururken gülüyor.

"Cuma gecesi partiye geliyorsun, değil mi?" "Um..."

"Şimdi saklanan kim?" diye kaşlarını kaldırıyor ama sadece takıldığını biliyorum.

"Eğer bunu istediğini düşünseydim dünyaya söylerdim, ama içimden bir ses bunun benden isteyeceğin son şey olduğunu söylüyor."

"Haklısın. Gölgelerdeki hayatımı seviyorum," diye itiraf ediyorum.

"Biraz dışarı çıkmaya alışman gerekecek."

Ben cevap vermeden arabadan indi ve benim de onu takip etmekten

başka çarem kalmadı.

MACIE

Leon haksız değildi. Burger muhtemelen hayatımda yediğim en iyi burgerlerden biriydi, ama kampüse dönerken yüzümde bir gülümseme olmasının nedeni yemek değil, çünkü nedeni o.

Tüm akşam tıpkı bir önceki gibi mükemmeldi ve bunun gerçek olamayacağını hatırlamak giderek zorlaşıyor.

Onunla ilgili her şey çok doğru. Çok tatlı, çok düşünceli. Çok... mükemmel.

Başımı döndürüyor ve kendi etrafımda inşa ettiğim zırhın kontrolünü yavaş yavaş kaybediyorum. Şimdiye kadar tanıştığım hiç kimse bunu başaramadı, ister arkadaşlık ister daha fazlası olsun, hiçbir zaman anlamlı bir ilişkim olmamasının nedeni de bu. Çok erken yaşlardan itibaren insanlara güvenmemeyi öğrendim, sizi sevdiğini iddia edenlere bile, bu yüzden herkesi dışarı atmaya zorluyorum.

Kendime insanlara ihtiyacım olmadığını söyledim. Yıllarca kendi kendimin amigosu, sağduyulu sesi ve sondaj tahtası oldum. Kendime hep böyle olması gerektiğini söyledim.

Leon'la henüz üç gün. Sadece üç gün ve ben şimdiden önceki hayatımın ne kadar yalnız olduğunu sorgulamaya başladım.

Elbette, etrafımda hep insanlar vardı. Ama hiçbiri beni tanımadı, kafamın, kalbimin içine bile girmede.

Nathan şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşım ama yine de hayatımın çok dışında. Kendime bunun sebebinin onun bir sporcu olması olduğunu söylüyordum ve onlardan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Ama Leon'la vakit geçirdikten sonra bunun böyle olmadığını anladım. Nathan ve ben sadece arkadaşız.

Ama her zaman kendime asla yaklaşmayacağımı söylediğim futbolcu. Evet... kafamda her türlü çılgın düşünceyi dolaştırıyor ve vücudumda alışılmadık hislerin ortaya çıkmasına neden oluyor.

Her şey yanlış çünkü onunla tanışmadan önce bile ona gvenemeyeceğimi biliyordum. Yine de buradayım, onunla bilmem kaç gün içinde üçüncü randevuma çıktım ve onu tekrar yurt odama davet etsem mi diye düşünüyorum, çünkü bu konuda, aramızda her zaman çatırdayan bağlantı hakkında bir şeyler çok doğru geliyor.

"Ne düşünüyorsun Red?" diye soruyor. Bu onun en sevdiği soru gibi görünüyor. "Umarım yine benimdir."

Başımı sallıyorum, öyle olduğunu inkâr edemiyorum ama ağzımdan dökülmek isteyen soruları yutuyorum. Bunun ne olduğunu düşündüğünü, nereye gidebileceğini düşündüğünü bilme ihtiyacım.

Pazar günü, çoğunlukla bir daha asla düşünmek istemediğim koşullar altında tanıştık ve kendime karşı gerçekten dürüst olursam, kaçmak istediğimden emin olmadığım bu kasırgaya beni yakaladı.

"Bu gece için teşekkür ederim. Bu randevu içinde gerçekten çok iyisin, ama sanırım bu kadar çok randevun olunca böyle oluyor."

Parmakları direksiyonda sıkılaşıyor ve bana bakıyor.

"Dün gece..." diye başlıyor, elini saına götürüyor ve sanki gerginmiş gibi alnından geriye doğru itiyor. "İlk kez bir kız için herhangi bir randevu planladım."

"Kapa eneni," diye itiraz ediyorum, bunun doğru olabileceğini kabul etmek istemiyorum. "yleydi. Daha önce takıldığım kızlar... Ben sadece..."

"Onları becerdim," diye bitiriyorum.

Bir kez daha yurdumun arkasındaki otoparka çekerek motoru durdurdu ve bana bakmak için döndü.

"Evet. Bir sebepten dolayı nlym ve öyle değilmişim gibi davranmayacağım. Yine de, insanların söylediği kadar kötü olmadığını söyleyebilirim."

"Elbette."

"Cidden, diğerlerine kıyasla ben bir azizim." "Aziz Leon..."

Bildiğim iyi oldu."

"Hiçbiri bir şey ifade etmiyordu Red."

"Ve ben?" *Kahretsin.* Bu sorunun ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, gözleri dudaklarıma düşmeden önce bir süre benimkileri tutuyor. "Bu gece seninle yürüyeyim."

"U-uh... tamam. Sadece kapıya kadar," diye geveliyorum, odama girmesine izin verirsem bırakın onu, kendime bile güvenemeyeceğimi biliyorum.

Arabadan inmeden önce başını sallıyor ve yanına geldiğimde beni karşılamak için yanıma geliyor.

Tam boyuma ulaştığım anda beni vücuduna çekiyor ve kolunu belime doluyor.

Sıcaklığı, kokusu, dokunuşu, hepsi kendimi çok güvende, çok rahat hissettiriyor. Bu tehlikeli çünkü onun bu kadar yakınımda olması kanımı kaynatıyor ve beni heyecanlandığı kadar korkutuyor da.

Hayatımda ilk kez, tedbiri elden bırakmaktan ve aklımı başıma toplamam gerekirken iki ayağımla birden atlamaktan korkuyorum.

Ama hayat, doğru hissettirdiğinde birkaç risk almaktan ibaret değil mi? Binaya doğru ilerlerken küçük bir ses yükseldi.

Etrafta dolaşan başka öğrenciler de var ama biz içeri girip merdivenlerden benim katıma çıkarken kimse bize dikkat etmiyor.

Yatakhanemizin ana kapısına geldiğimiz saniyelerde Leon beni duvara doğru itiyor ve içeri hapsediyor.

Onun karanlık, ateşli gözlerine bakarken kalbim göğsümde gümbürdüyor. Ne istediğini biliyorum, bunu yüzünün her santiminden okuyabiliyorum, ama bir centilmen olmaya çalışıyor ve bir kızla iyi geceler öpücüğünün her zamanki yöntemi olmadığını çok iyi bildiğim halde denediği gerçeğini takdir etmekten kendimi alamıyorum.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Telefonumu geri getirdiğin için teşekkürler."

"O zevk bana ait, Red."

Dudakları dudaklarıma inerken eli boynumun yan tarafında geziniyor.

Dilini ağzıma sokup benimkine karşı çevirdiğinde kaslarım gerilmeden önce midem keleklerle karıncalanıyor.

Boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor ve bu vücudumda bir sıcaklık dalgasına neden oluyor.

"Tanrım," diye inliyorum, eli kalçamın arkasına dolanıyor ve beline doğru kaldırıyor.

"Doyamıyorum," diye inliyor kulağıma, hafifçe ısıtıyor ve bacaklarımın arasına bir zevk şimşegi gönderiyor.

"Leon," diye inliyorum boğazımdan aşağıya doğru öpücükler

kondururken, derimi yalıyor ve ısırıyor.

Dudakları gömleğimin yakasına çarpıyor ve eliyle onun yerine geçerek beni ilk gece yaptığı gibi duvara yaslıyor.

Tehlikeli gözleri gözlerime dikildiğinde nefesim kesildi.

Daha önce bu pozisyonda olmayı düşünmüş olsaydım, dehşete düşeceğimi düşünürdüm. Ama onun sert vücudu bana doğru bastırılmış ve eli boğazıma dolanmış halde duvara yapışmış halde dururken hissettiklerimin tam tersi.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Neden bahsettiğini merak ederek ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Seni ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Sana ihtiyacım var."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapışmadan önce parmakları bir süre geriliyor.

Beni tüketiyor, dili benimkini okşarken ve kalçaları yuvarlanırken vücudumdaki her bir düşünceyi ve hissi tamamen çıldırtarak tüketiyor ve ona yaptığım şeyi tam olarak hissetmeme izin veriyor.

Nathan ben olduğumu fark ettiği anda, "Lanet olsun, Char," diye bağıyor.

Leon'un göğsünü iterek sonunda geri çekilmesini sağlıyorum, Nathan yüzünde şaşkın bir ifadeyle ikimizin arasına bakıyor.

Bir elimi Leon'un bileğine dolayarak elini boğazımdan çekiyorum, baskısını hemen özlüyorum.

"Özür dilerim, ben sadece..." Nathan bizi biraz yalnız bırakmak için kapıya doğru adım atıyor.

"Nate," diye sesleniyorum ona kaybolmadan önce.

Arkasına bakıyor, yüzünde benim için duyduğu endişe okunuyor. "Lütfen, yapma-"

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Mace."

Ona hiçbir fikrim olmadığını söyleyemeden gitti.

"Tanrım," diye nefes alıyorum ve alnımı Leon'un kabaran göğsüne yaslıyorum. "Hey, iyi misin?" diye soruyor, parmaklarını çenemin altına sıkıştırıyor ve

Ona bakmam için.

"Evet. Ben sadece..." Ona bakarken başım dönüyor, sadece birkaç saniye önce bana nasıl baskı yaptığını, boyunun göbeğime nasıl süründüğünü hala canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Hatırladıkça yanaklarım ısınıyor, vücudum daha fazlası için yanıyor.

"Muhtemelen gitmelisin."

Reddetmesini bekliyorum. Benimle gelmesine izin vermemi ve başladığımız şeye devam etmemizi talep etmesini. Ama beni çok şaşırtarak başını sallıyor ve bir adım geri çekiliyor, aramıza biraz mesafe koyuyor ve ateşini de yanına alıyor.

"Evet, gerçekten yapmalıyım."

Parmaklarım ona uzanma, onu bir kez daha karşımda hissetme ihtiyacıyla kıvrılıyor.

"Cuma gecesi, değil mi?" Başımı salladım.

"Tamam. Cuma gecesi."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişken geri çekiliyor.

Aramızdaki hava çatırdıyor ama ikimiz de bununla savaşıyoruz.

Son bir kez başını sallayarak benden uzaklaşıyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor.

Yüce İsa.

Elimi göğsüme götürüp duvara yaslanıyorum ve kendimi kontrol altına almaya çalışırken bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Nathan sözümüzü kesmeseydi nereye varırdık hiç bilmiyorum. Onu durdururdum demek istiyorum ama... bir yanım durdurur muydum diye merak ediyor.

Elimi kaldırarak parmak uçlarımı dudaklarımda gezdiriyorum ve sonra boynumdan aşağı, beni tuttuğu yere iniyorum.

Kafamın içinde küçük bir ses, *bundan hoşlanmamalısın*, diyor. Ama ben sevdim. Bayıldım.

Lanet olsun sana, Leon Dunn. Kafamı karıştırıyorsun.

Kalp atışlarımı normale döndürdükten sonra çantamdan anahtarımı çıkarıp kendimi içeri atıyorum. İçerisi boş olduğu için doğruca Nathan'ın odasına gidiyorum.

Kapısının hafif aralık olduğunu fark ediyorum, hafifçe vuruyorum ve tereddütle iterek açıyorum. Tanık olduğu şey hakkında bana ne söyleyeceği, beni birlikte gördüğü ilk kişinin asla çıkmayacağını söylediğim kişi olmasına kızıp kızmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Özellikle Leon değil ama bir futbol oyuncusu. Onlara olan nefretim konusunda pek sessiz değilim, bu yüzden buna vereceği tepkiyi ancak hayal edebilirim.

"Hey," diyorum, onu masasında oturmuş dizüstü bilgisayarına bakarken buluyorum. "Hava almak için mi geldin?"

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarımdan arasından

geçirip hepsini yüzümden geriye doğru çekiyorum.
"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. O Leon Dunn. Panther'in geniş alıcısı. On dört numara. Lanet olası bir futbolcu." Aşırı detay vermem karşısında kaşlarını çatı. "Kahretsin." Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırarak kendimi odasına davet ediyorum ve yatağının ucuna bırakıyorum.

"Cidden ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Arkama yaslanıp tavana bakıyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Geçen gece seni onun arabasından inerken gördüğümde bir şeyler olduğunu anlamıştım."

"Pazartesi gecesi bir tesadüftü."

"Ama bu gecenin öyle olmadığını varsayıyorum."

"Aslında biraz öyleydi ama sadece dün geceki randevumuz yüzünden." "Leon Dunn'la mı çıktın?" diye soruyor, sesi hayretle çıkıyordu. "Evet, neden?" Ona bakabilmek için dirseklerimi yukarı iterek soruyorum.

"O kızlarla çıkmaz."

"Hayır, o sadece... o sadece koridorlarda bunu yapıyor." Nathan'ın kaşları 've sonra biraz daha' der gibi kalktı. "Evet, biliyorum. Biliyorum, ben sadece..."

"Mace," diyor usulca, yanıma çökerek. "Onu o kadar iyi tanımıyorum ama... dikkatli olmalısın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunun olmaması gerekiyordu, Nate. Bunun olması gerekmiyordu." Gözlerinde sempatiyle bana bakıyor. Orada da bir yargılama olabileceğini düşünmüştüm ama neyse ki tek gördüğüm sadece endişe.

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum."

"Ben de öyle. Sonsuza kadar mutlu bir adam olmadığını biliyorum ama onunla birlikteyken... bilmiyorum... daha az sıkıcı oluyorum sanırım. İçimdeki bir şeyi ortaya çıkarıyor."

"Sıkıcı değilsin, Mace."

Bir süre Nathan'ın gözlerini tutuyorum.

"Seni seviyorum Nate, ama sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Dersler ya da çalışma dışında yaptığım tek şey gönüllülük."

"Bu sıkıcı olduğunuz anlamına gelmez. Geleceğe odaklanmanın ve ne istediğinizi bilmenin yanlış bir tarafı yok."

"Bu şimdiki zamanı yaşayamayacağım anlamına gelse bile mi?"

"Kimse üniversitenin partiler ve akşamdan kalmalar demek olduğunu söylemiyor."

"Ya da koridorda ateşli erkeklerle öpmek," diye ekliyorum ama aklıma geldiği ve karıncalanmalar yeniden ortaya çıktığı anda pişman oluyorum.

"Ya da bu. Ne olmasını istiyorsanız o olabilir."

"Beni Cuma gecesi bir partiye davet etti," diye geveliyorum, muhtemelen etkilenmeyeceğini biliyorum çünkü o da beni en az Charlie kadar haftalık partilere davet ediyor.

"Gidiyor
musun?"

"Um..."

"Eğer öyleysen sorun
değil." "Ona

yapacağımı
söyledim."

"Hangi parti olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Charlie çok kızacak. Sene başından beri seni bozmak için yanıp tutuşuyor. Bu şansı kaybedeceğini düşündüğünü hiç sanmıyorum, özellikle de bir futbolcuya. Pazar gecesi düzüşmesine saniyeler kalan bir futbolcuya."

"Yapma. İnan bana, bunu unutmam mümkün değil."

"İçeri girmediğini düşünsene. Onunla tanışamayabilirdin."

Onunla ilk kez Charlie'yle meşgulken karşılaşmış olmaktan nefret etsem de, birbirimize çarpmayacağımız düşüncesinin içime sinmediğini inkar edemem.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Onu gerçekten tanımıyorum. Sanırım bunun için
çok erken-" Yüz ifadesi sözlerimi kesiyor.

"Bazen, sadece bildiğini düşünüyorum."

"Sanki ikimiz de bunun bir felaketle sonuçlanacağını biliyormuşuz gibi," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Bunu bilemezsin."

"Bilmiyor muyum?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ona fırsat vermeden devam ediyorum. "Ben sadece yolculuğun tadını çıkaracağım. Bakalım beni nereye götürecek. Hatta belki

Bu arada kendim hakkında bir iki şey öğrenirim." *Tamamen sıkıcı olmadığım ve belki de insanların beni gerçekten gölgelerde gördüğü gerçeği gibi.*

LEON

"A "Ben de bunu benim için zorlaştıracakını düşünüyordum," diyor Letty bilmiş bir sırıtışla, ben kafeye girdiğimde.

Macie'den ayrıldıktan yirmi dakika sonra çalışıyor. "Seni peşimden koştuktan kurtarayım dedim."

"Beş dakikaya bitiriyorum. Oturun, size bir içki hazırlayayım."

Kendimi küçük oturma alanının arkasındaki kabine bıraktığımda mekânda sadece bir müşteri vardı.

Letty'yi etrafta dolanırken, temizlik yaparken ve bu gece çalışan diğer kadınla sohbet ederken izliyorum.

Birkaç dakika sonra diğer müşteri gidiyor ve ben de Letty'nin kapıyı arkasından kilitlemesini ve iç çekmeden önce tabelayı kapalı konuma getirmesini izliyorum.

"Uzun vardiya mı?" Elinde paket kahve fincanıyla bana doğru yöneldiğinde soruyorum.

"Uzun bir gündü," diyor ve karşımdaki banka çökmeden önce arkadan kaybolacakmış gibi görünen meslektaşına gülümsüyor.

"Hala pişman değil misin?" Cep telefonunu çıkarıp ekrana dokunurken soruyorum, muhtemelen Kane'le mesajlaşıyor.

"Asla," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Kane ve benim birlikte sahip olduğumuz hayata sahip olmamız anlamına gelseydi tüm saatler boyunca çalışırdım."

Ondan yayılan mutluluğa gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Kısa bir süre önce onu Kane'den korumak için her şeyi yapardım, ama anlaşılan o ki onu koruması gereken tek kişi

o. Bu da her şeyin her zaman basit ve anlaşılır olmadığını kanıtlıyor.

"Beni almaya geliyor, konuşabilmemiz için biraz beklemesini söyledim."

"Harika," diye mırıldandım.

"Bunun için buradasınız, değil mi?"

Omuz silkiyorum, kahveme uzanırken koltukta biraz daha kayıyorum ve bir yudum alıyorum, üst dudağımdan neredeyse bir deri tabakası aldığımda anında pişman oluyorum.

"Sanırım."

Macie'den uzaklaşırken buraya gelip onu görmek iyi bir fikir gibi geldi. O benim mantıklı sesim ve tüm günahlarımı ona itiraf edecek cesareti bulursam beni asla yargılamayacağını biliyorum. Ve şimdi onun karşısında oturup karanlık gözlerine bakarken, bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Eve gidip kendimi odama kilitlemeliydim. Ama sanırım pişmanlık için artık çok geç çünkü şu an buradayım ve bana sırlarımı aramızdaki masaya dökecekmişim gibi bakıyor.

"Peki kim o?"

"Hepinizin bir grup dedikoducu olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Meh," diyor gülerek. "Micah'nın ekmeğine yağ sürdün, biliyor musun?"

"Onun için doğru kişi değil," diyorum düşünmeden, bu da Letty'nin söyleyeceklerime daha da ilgi duymasını sağlıyor.

Öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayıyor ve bekliyor.

"Adı Macie. O... farklı."

"Ben de öyle duydum. Micah onun utangaç ve sessiz olduğunu söyledi. Takılacağı tiplerden değilmiş." Tartışmamı beklerken kaşlarını kaldırdı.

"Belki de cazibesi budur. Bilmiyorum," diyorum elimi yüzümde gezdirirken.

"Biliyor musun, seni hiç bir kızla ilgilenirken görmedim. Sana yakışıyor. Bilmiyorum, daha rahat görünüyorsun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "İnan bana, az önce uzaklaştığım şeyden sonra gerçekten olmamalıyım."

Letty'nin ağzında bir gülümseme kıvrılıyor. "Seni bunun için mi çalıştırıyor?"

Macie'nin masumiyetini düşündükçe kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kendime bunun sadece onu mahvetmek için biraz fazla yatırım yaptığım ve heyecanlandığım için olduğunu söylüyorum, ama bunun çoğunlukla bir yalan olduğunu biliyorum. Onu mahvetmek, cezalandırmak istiyor olabilirim. Bir yanımda onu sahiplenmek istiyor. Onu benim yapmak.

"Evet. Beni deli ediyor."

"Güzel. Birinin sana biraz çaba sarf ettirmesinin zamanı gelmişti." "Çaba gösterebilirim, onu zaten bir randevuya götürdüm."

"Kapa çenen, yapmadın," diye soluk soluğa bağırıyor Letty, gözleri şok içinde büyüyor. "Evet ve her şey çok romantikti. Hareketlerim var, Cupcake." "Eminim vardır, Lee."

Ben kahvemi içerken aramıza sessizlik yerleşiyor. Gözlerimi Letty'den ayırmıyorum, bu küçük sohbet seansını satın aldığını görmek beni rahatlatıyor çünkü benim için duyduğu endişenin onu terk etmeye başladığını görebiliyorum.

Son zamanlarda herkesin bana saatli bir bombaymışım gibi bakmasından nefret ediyorum. Elbette haklılar, ben tam olarak buyum. Ancak farkında olmadıkları şey, Macie'yi bulduğum ve Brett'i tam olarak istediğim yere getirdiğim için, bu fitilin her zamankinden daha kısa olduğu.

Yıllar süren sabır, bana haksızlık edenlerden, beni incitenlerden, beni kullananlardan intikam almak için beklemek nihayet sona erecek. Ve ben sabırsızlanıyorum.

"Cuma günü onu tekrar dışarı çıkaracağım," diye itiraf ediyorum.

"Vay canına, sen kimsin ve Leon Dunn'a ne yaptın?"

"Doğru kızın bir erkeği değiştirebileceğini herkesten daha iyi biliyorsun." "Evet, biliyorum."

Tam o sırada ön kapı hafifçe çalınıyor ve başımı kaldırdığımda Kane'in orada durmuş Letty'ye gülümsediğini görüyorum.

Koşarak gelip onu içeri alır.

Onu hemen kollarının arasına alır ve dilini boğazına sokar.

Bir anda Macie ile koridora geri dönüyorum ve sıkım bir kez daha kabarıyor. Asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de beni içeri davet etmesini istemiyordum.

O öyle bir kız değil ve ben de onun düşündüğü sebeplerden dolayı bu işin içinde değilim. Farklı olması hoşuma gidiyor. Meydan okumayı seviyorum. Bunca yıldan sonra, onu hemen becerebilseydim sanırım hayal kırıklığına uğurdım.

Boğazımı temizlemem hiçbir şeyi değiştirmiyor, ikisi de beni tamamen görmezden geliyor.

"İsterseniz devam etmekte özgürsünüz, gösteriden keyif alacağımı biliyorsunuz ama caddenin karşısındaki restoranda yemek yiyenlerin yemeklerinin yanında bu tür bir eğlence istediklerinden emin değilim.

"Siktir git, Dunn," diye mırıldanıyor Kane, Letty'nin omzunun üzerinden beni tersleyerek. "Benim kızla zamanını geçirdin."

"Tabii ki var," diyorum geniş bir gülümseme ve göz kırpmayla, bunun onu çok kızdıracağını bilerek.

"Özel bir şey mi istiyorsun, Dunn?"

"Bana kız arkadaşından bahsetmeye geldi," diye araya giriyor

Letty. "Bir kız mı? Cesur biri olmalı."

"Cesur mu bilmiyorum ama tatlı birine benziyor." "O zaman bir mil bile koşmadığına göre aptal olmalı."

"Komiksin," diyorum banktan kayarak ve Letty'yi Kane'in yanından çalarak. "Kahve için teşekkürler, Cupcake."

Letty'nin dudaklarına en hızlı öpücüğü bıraktığımda Kane vahşi bir hayvan gibi hırlıyor.

"Dikkat et, Dunn. Bazı sırlarını biliyorum, hatırladın mı?"

Bildikleri konusunda ona güvenilebileceğimi bilerek gözlerini tutuyorum. Ona hiçbir konuda güvenmediğim zamanlar olmuş olabilir ama Letty'yi kardeşim gibi seviyorum ve ona güveniyorum, dolayısıyla bu güvenim Kane'i de kapsıyor. Ayrıca, babamla olan küçük sorunuma yardımcı olmak için beni Harris kardeşlerle buluşturarak bana bir iyilik yaptı.

"Bu her neyse endişelenmeli miyim?" Letty ikimizin arasına bakarak soruyor.

"Hayır, endişelenmen gereken tek şey Leon'un bir kız bulmuş olması."

"Pekâlâ, bu arada ben çıkıyorum," diyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun," diyor Letty usulca.

"Elbette. Sonra görüşürüz." Letty'ye gülümseyerek ve Kane'e başımı sallayarak, hedeflediğim şeyi başardığımın bilinciyle kafeden çıkıyorum.

Letty Peyton'a her şeyi anlatacak ve Macie'yle olan ilişkilerinideşmekten pek memnun olmasam da, bana sempati ve endişeyle bakmayı bırakmalarını istiyorum.

Bunu istemiyorum ve kesinlikle buna ihtiyacım yok.

İşler doğru yönde ilerlediği için mutluyum, eve döndüğümde diğerlerini çalışma odasında, duvardaki düz ekranda eski bir oyun oynarken buluyorum ve haftalardır ilk kez onlara katılıyorum.

Eğer gerçekten herkesin her şeyin normale döndüğüne inanmasını istiyorsam, o zaman eski hayatıma dönme vakti gelmiş demektir.

Ben kanepenin diğer ucuna uzanırken Colt bana başıyla selam veriyor. "Seni görmek güzel dostum," diyor ve bana bir şişe fırlatıyor.

Hiçbirimiz duygulardan falan bahsedecek tipler olmadık ama gözlerinden bunun gerçekten iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu görebiliyorum.

Evan dinlemek isteyen herkese hafta sonu takıldığı bir hatunu ve iki arkadaşını anlatmaya devam ederken ona gülümsüyorum. Tamamen saçmalık, bırakın üçünü, bir hatunla ne yapacağını bile bilmiyor ama herkes kendi hayal dünyasında kaybolurken onunla dalga geçiyor. Benimse aklımda sadece bir kız var ve acaba kendini odasına kilitleyip bizim başladığımız işi bitirdi mi diye düşünmeden edemiyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp mesajlarımı açıyorum ve onun numarasını buluyorum.

Eğer hücrelerine girmediğimi düşünüyorsa, bunun tam olarak doğru olmadığını öğrenmek üzere.

MACIE

I Telefonum komodinin üzerinde çaldığında neredeyse uyumak üzereydim.

Spam bir mesaj olduğunu düşünerek görmezden gelmek istiyorum ama bir şey beni kolumu arşafklarımın sıcaklığından çekmeye zorluyor ve ona uzan.

Ekrana bakıp gönderenin adını gördüğüm anda neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak.

Kralınız.

Bu iki kelimeyi okurken içimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum.

Cep telefonumun kilidini açıp mesajı açarken kim olduğunu düşünmem gerek yok.

Kralınız: Seni aklımdan çıkaramıyorum, Red.

Dişlerim alt dudağıma gömölüyor ve bu kelimeleri tekrar tekrar okurken vücudum bir kez daha ısınıyor.

Mesajı okuduğumu açıkça görebiliyor çünkü yazmaya başlıyor.

Kralınız: Ne düşünölorsun?

Diğer uçta benim cevabımı beklediğini bildiğim için karnımda kelebekler uçuşuyor.

Sen.

Bu yanıtla hazır olduğumdan tam olarak emin olmadığım bir konuşmaya başlamak üzere olduğumu bilerek gönder tuşuna basarken ellerim titriyor.

Kralınız: Keşke hala yanınızda olsaydım.

Uyacağından emin değilim.

Kralınız: Güven bana Red, uyacağım. Her şeyi başarabiliriz.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Macie: Cuma gününü iple çekiyorum.

Kralınız: Red... konuyu mu değiştiriyorsun?

Macie: Belki.

Ne yapıyorsun?

Kralın: Çocuklarla takılmak. Sen mi?

Çarşafı kaplı bedenime bakarken ellerim bir kez daha titriyor. Yalan söylemeliyim, biliyorum söylemeliyim.

Macie: Yatakta. Uyumak üzereyim.

Kralınız: Ne giyiyorsun?

Aklıma bir düşünce gelene kadar neredeyse konuyu tekrar değiştiriyordum.

Macie: Beyaz pamuklu külot.

Yorumum karşısında gözlerinin açıldığını hayal ederken gülüşüm sessiz odamda yankılanıyor.

Kralınız: KIRMIZI!! Lanet olsun. Şu an kafamdaki görüntüler.

Gerçek şu ki, çöreklerle kaplı bir çift pijama giyiyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

İyi geceler, Leon.

Kralınız: Böyle şeyler söyleyip sonra da beni yüzüstü bırakamazsınız.

Üzgünüm, Dunn. Seni hayal gücünle baş başa bırakmak zorundayım.

Kralınız: Şu anda gelip seni görmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?

Arabayla gelip odama girdiğini ve kaldığımız yerden devam ettiğini hayal ettiğimde belimin güneyindeki her şey geriliyor.

Çocuklarla iyi eğlenceler. Cuma günü görüşürüz.

Senin kralın: Alay et.

Oyuncu.

Şaka olsun diye gönderiyorum ama önceki mesajlar gibi hemen yanıt vermeyince onu kırmış olabileceğimi düşünerek anında pişman oluyorum.

Noktalar yeniden zıplamaya başladığında rahat bir nefes alıyorum.

Kralın: Sadece seninle, Red. Oyunlarımızı seviyorum ;-)

Macie: İyi geceler, Leon x

Öpücük sembolünü gönderme konusunda tereddüt ediyorum, ki bu daha birkaç saat önce onun üzerinde kötü bir isilik gibi dolaştığımı düşününce çok saçma geliyor ama yine de ekranda siyah beyaz olarak gördüğümde büyük bir olaymış gibi geliyor.

Sonunda, siktir et dedim ve gönder tuşuna bastım.

Kralınız: Tatlı rüyalar... beni x

Bir kahkaha atarak telefonumu komodine geri koyuyorum ve tekrar kıvrılıyorum, ama uyku uzun süre gelmiyor çünkü o kısa konuşmadan ve dudaklarının dudaklarımda, ellerinin vücudumda, bana karşı duyduğu... heyecanın anılarından sonra huzursuzum.

Saatlerce dönüp duruyorum, vücudumun büyük bir kısmı çarşafın dışında çünkü anılarla yanıyor ve sonunda uykuya daldığımda her zamanki yatma saatimi çoktan geçmiş oluyor.

Ertesi sabah yaptığım ilk şey cep telefonuma uzanmak oluyor. Bunun için hemen kendimi azarlıyorum ama aynı şekilde elimde değil.

Leon'dan bir şey bulamadığımda hayal kırıklığı içinde midemin bulanmasına da engel olamıyorum.

Ne bekliyordum bilmiyorum, muhtemelen henüz uyanmamıştır bile ama yine de...

Kendimi durduramayıp dün geceki sohbetimizi açıyorum ve mesajlarımız arasında geziniyorum. Her birini okurken, beni dönüştürdüğü bu kızın kim olduğunu bir kez daha merak ediyorum.

Bırakın flört etmeyi, kimseyle mesajlaşmıyorum bile.

Başımı kendime doğru sallıyorum ve güne hazırlanmak için yorganı üzerimden atıyorum.

Onun tüm düşüncelerimi tüketmesine izin veremem. Beni hiç düşünmediğim şekilde değiştiriyor olabilir ama kendimi ona ya da herhangi bir erkeğe kaptırmayı reddediyorum.

Ben o tür bir kız değilim.

Hızlıca hazırlanıp bir günlük dersler ve bu akşam kütüphanede yapacağım çalışma seansı için ihtiyacım olan her şeyi alıyorum.

Mesaj atıp ona günaydın dilesem mi diye kendimle sürekli savaşıyorum ama sonunda kendimi durdurmayı başarıyorum.

Çok hevesli olduğumu düşünmesini istemiyorum, çünkü bu kadar hevesli olmamalıyım.

O bir futbolcu, Macie. Kendime hatırlatıyorum.

Onu istememelisin.

Kafamın içindeki küçük sesin ne dediği önemli değil, vücudum gittikçe daha ısrarcı oluyor çünkü tam olarak ne istediğini biliyor... dün gecedен daha fazlası.

"Günaydın, Mace," diyor Nathan mutfığa doğru ilerlediğimde. "Hey."

Ne olduğunu bildiğim için hâlâ içimi kaplayan utanca engel olamıyorum.

Dün gece

görmüş. "İyi

misin?"

"Evet. Sen?"

"Evet."

Bana bakıyor, alnı endişeyle kırışmış. Muhtemelen bana durumla ilgili milyonlarca şey söylemek istediğini biliyorum ama bunun boşa enerji kaybı olacağını o da benim kadar iyi biliyor. Ben zaten hepsini biliyorum ve tam tersini yapıyorum.

"Hazırım, hazırım," diyor Jace, giyinmeye devam ederek koridorda koşarken.

"Tanrım," diye mırıldanır Nathan. "İyi günler, Mace. Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum ve ikisinin gidişini izledikten sonra kendime bir kahve yapıyorum ve çok geçmeden onların ayak izlerini takip ediyorum.

Sınıfta oturup cep telefonumun çalmasını beklerken sabah uzuyor. Ama öğle yemeği için dışarı çıkmadan hemen öncesine kadar hiçbir şey alamadım.

Kralınız: Keşke bugün Cuma olsaydı.

Sınıfta olmalıydın.

Kralınız: Öyleyim. Çok sıkıcı. Seninkinde olmayı tercih ederdim.

Macie: Ben ciddi dersleri olan kendini işine adanmış bir öğrenciyim. Umarım sıkı çalışmaktan başka bir şey yapacağını ima etmiyorsundur.

Kralınız: Tabii ki hayır. Çok sıkı çalışıyor olurdum...

Ona öğle yemeğine gideceğimi söyleyip benimle buluşup buluşamayacağını sormamak için kendimle savaşıırken parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor.

Dört gün önce Paolo'da karşılaştığımızdan beri onu her gün görüyorum ve şu anda bile tek düşünebildiğim onu bir dahaki sefere ne zaman göreceğim.

Bu yeni halimi sevdiğimden emin değilim.

Daha önce hiç kimsenin nerede olduğunu, hangi sınıfta oturduğunu veya sonrasında ne yaptığını önemsememiştim. Genellikle zamanımı başkalarının varlığını unutarak ve mümkün olduğunca çok insandan kaçınarak geçiriyorum.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp telefonumu çantamın derinliklerine itiyorum ve öğle yemeği yemek ve öğleden sonrası için bazı notları okumak üzere kafeye doğru ilerliyorum.

Haftalık çalışma grubumuz için kütüphanede her zamanki masamızın etrafında otururken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Bir gece önceki uykusuzluğum beni çoktan yakalamıştı.

Etrafımdaki herkesin yaptığı tartışmaya dikkat etmem gerektiğini biliyorum, ancak şu anda gerçekte ne hakkında tartıştıklarını bir kenara bırakın, konuyu bile hatırlamıyorum.

"Macie, genellikle ekleyecek ilginç bir şeyin olur," diyor Wyatt, bakışlarını bana ve masanın geri kalanına çevirerek.

"Ben... um... Özür dilerim, dalmışım."

Bana bakan beş yüzü hayal kırıklığı ve endişe karışımı bir ifade kaplıyor.

"Gidip biraz hava alacağım."

Cevap vermelerini beklemeden sandalyemi itip masadan hızla uzaklaşıyorum, dikkatimi kaybettiğim ve bunu itiraf etmekten başka çarem olmadığı için utanıyorum.

Bir cesetle çarpıştığımdaya beni dışarı çıkaracak olan merdiven boşluğunu uzaktan görebiliyorum.

"Vay canına... bu ne güzel bir sürpriz," diye gürliyor çok tanıdık, derin bir ses üstümden.

Birkaç kez göz kırpıyorum, geniş göğsüne yayılmış Panthers forması önümde beliriyor.

"Beni takip mi ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Gülüyor. "Hayır, Red. Takipçiler gölgelerde saklanır. Beni görmem için her şeyi yaparım."

Dudaklarım aralanıyor ama cevap verecek kelime bulamıyorum, kafam hala yarı uyuşuk.

"Neden bu kadar hızlı koşuyorsun?" Gerçekten bir şeyden kaçıp kaçmadığımı anlamak için arkama bakarken kaşları endişeyle birbirine çarpıyor.

"Yok bir şey. Çalışma seansındayım ama-"

"Seni ters yöne koşturduğuna göre iyi olmalı." "Ben... uh... odaklanamadım," diye itiraf ediyorum.

"Oh?" Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. "Dikkatini dağıtan bir şey mi var Red?" Bir adım daha yaklaşıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor.

"U-uh."

"Buradan çıkmak ister misin?"

"Yapamam. Yapmam gerek-" Omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Gerçekten mi? Kaçıyorsun. Seni götürebileceğim bir yer yerine orada olmayı tercih ettiğini söyleyemezsin."

"Peki bu tam olarak nerede olabilir?"

Eğiliyor, nefesi kulağımı ve boynumu gıdıklıyor. "Cennet, bebeğim."

Şok içinde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. "Bunu az önce söylemedin," diye mırıldanıyorum, ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor. Ne de olsa yeterince tecrübesi var.

"Git ve eşyalarını al. Ben girişte bekleyeceğim."

"Bir şeyin ortasında değil misin?" Gerçekten bir sebepten dolayı burada olduğunu varsayarak soruyorum.

"Bekleyemeyecek bir şey yok."

Çalışma grubumun geri dönüp katılmamı bekleyeceğini bilerek tekrar geriye bakıyorum ama Leon'un teklifini reddetsem bile odaklanamayacağımı biliyorum.

"Bir şartla."

"Adını söyle, senin olsun," diyor gülümseyerek. "Pizza ve dondurma istiyorum."

"Tamamdır. Git ve eşyalarını al."

"Tamam." Günün geri kalanında neler olabileceğine dair yenilenmiş bir heyecanla yola çıkıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Wyatt gruba yaklaştığım anda soruyor.

"Um... hayır. Bu gecelik bu kadar yeter desem daha iyi olacak sanırım."

"Ama şimdi bu haftanın ödev planlamasına geçmek üzereyiz," diyor Sasha onun yanından, bunu tartışmak istememi neden reddettiğime tamamen şaşırmış görünüyor. Belli ki Leon gibi onu eğlendirecek biri yok.

Tanrım, o kızlardan birine dönüşüyorum.

"Sorun değil. Ben zaten ne yaptığımı biliyorum." Bu koca bir yalan ama muhtemelen ilk defa gerçekten umurumda değil.

Eşyalarımı toplarken hepsi beni izliyor.

"Tamam, peki... Sonra görüşürüz çocuklar," diyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp onları yalnız bırakıyorum. Asi davranışımın dolayı içimde bir adrenalin dalgası yükseliyor. Tamam, bir çalışma seansından kaçmak genel anlamda o kadar da çılgınca bir şey değil ama benim için biraz çılgınca.

Gerçekten bu kadar heyecanlanmamam gereken bir şey için onu ektiğimi bilmek daha da fazla. Bir futbolcuyla başka bir randevu.

Leon'un beni beklediği yere döndüğümde karnımda kelekler uçuşuyor.

Merdivenin yanındaki duvara yaslanmış, bir ayağını yukarı kaldırmış ve elleri ceplerinde.

Forması üzerine ikinci bir deri gibi oturuyor ve altında taşıdığından emin olduğum yontulmuş vücudunu ortaya çıkarıyor. Gözlerimi gövdesinde gezdiriyor, forması olmadan nasıl görünebileceğini merak ediyorum.

"Düşüncelerini okuyabiliyorum Red," diyor, duyabilecek kadar yaklaştığımda, yanaklarımın kıpkırmızı yanmasına neden oluyor. "Ve onayladığımı söylemek zorundayım."

"Aman Tanrım."

"Siktir," diye homurdanıyor, çenemi avucunun içine alıp yüzümü eğiyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Yüzünün kızarmasına bayılıyorum." Hızlı bir öpücük için eğilmeden önce başparmağı yanağımda geziniyor. "Hadi buradan çikalım. Seni yalnız bırakmaya hazırım," diye fısıldıyor dudaklarına.

"Tamam," diye nefes alıyorum, onun planına tamamen katılıyorum.

"Hadi gel." Kolumdan kitap yığınımı alıyor ve kendimi tutamayıp bayılıyorum. "Ne?" diye soruyor, hemen onun yanında sıraya girmedeğim.

"Hiçbir şey."

Ben dökülene kadar bana bakmaya devam ediyor.

"Sanırım haklı olabilirdin," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi?"

"Beklediğim gibi biri değilsin."

"Dangalak mı?" diye gülüyor. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Seni yargıladığım için özür dilerim. Ben sadece... Geçmişte futbolcularla kötü deneyimlerim oldu."

Bir süre beni inceledi.

"Henüz hiçbir şey görmedin Red."

Boştaki eliyle uzanarak benimkini yakalıyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek beni kütüphaneden çıkarıyor.

Ben yata Khanemizin mutfağına doğru yürürken Leon da kocaman bir pizza kutusu taşıyarak arkamdan geliyor.

Nathan, Jace ve Charlie, Charlie'nin birkaç arkadaşıyla birlikte masada oturuyorlar ve her biri Leon'la bana sanki ikimizin de fazladan bir kafası çıkmış gibi bakıyor.

Sanırım Nate olanları kimseye anlatmadı.

"Selam Lee." Charlie kirpiklerini ona doğru savururken, diğer kızlar saçlarını düzeltir ve sanki az önce aya asılmış gibi ona gülümserler.

"Hey, sen onu dondurucuya koy, ben de seninle odanda buluşayım," diyerek kızın dikkatini çekme çabalarını tamamen boşa çıkarıyor.

Koridorda kışını takip eden tüm kadın gözlerini eğlenerek izliyorum.

"Ne oluyor, Macie?" Charlie odamda kaybolduğu anda tıslıyor.

"Ne?" Sanki Leon gibi biriyle takılmak benim için her gün olan bir şeymiş gibi soruyorum. Gerçek şu ki, yurt odama giren tek erkekler Nate ve Jace, o da burada yaşadıkları için.

"Sen ve Leon Dunn mı? Ciddi misin?" Yüzündeki ifadeden dehşete mi düştü yoksa etkilendi mi emin değilim.

"Onu rahat bırak, Char. O sadece eğleniyor, öyle değil mi Mace?" Jace göz kırparak ekliyor ve Nate'in sırrımı saklayıp saklamadığını merak etmeme neden oluyor.

"Sadece şaşırdım. Pazar gecesi odamdayken pek de arkadaş canlısı değildi."

"Bunun ondan çok seninle ilgili olduğunu hiç düşündün mü?" Kendimi savunduğum için zihinsel olarak sırtımı sıvazlayarak soruyorum.

Nate içmeye çalıştığı bir ağız dolusu sodayı üç kızın üzerine püskürtürken Jace, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Ew," diye ciyaklayarak masadan fırlıyorlar.

Dondurmamı küçük dondurucumuza koyup Leon'u odama kadar takip ettikten sonra, "Hepinizi bununla baş başa bırakıyorum," diyorum.

Jace ve Nate'in kahkahaları, ben kapıyı kapatıp onları dışarıda bırakana kadar beni takip ediyor.

"Bu da neydi böyle?" Leon yatağıma oturmuş ve şaşırtıcı bir şekilde elinde hâlâ kapalı bir pizza kutusuyla beni beklerken soruyor.

"Sanırım seninle birlikte geldiklerinde onlara hayatlarının şokunu yaşattım." "Haklıydın, biliyor musun?" diyor, botlarımı çıkarıp ceketimi sandalyemin arkasına yerleştirdikten sonra her hareketimi izliyor. küçük yatağımda onunla birlikte.

"Evet, ne konuda haklısın?" Kutuyu açıp zengin domates ve erimiş peynir kokusunun odayı doldurmasına izin vererek soruyorum.

"Herkesin benden beklediği gibi biri değilim."

Hırıltılı midemi susturmak için bir dilim uzanırken ona bakıyorum ve yüz ifadesindeki dürüstlüğü görüyorum.

"Biliyorum. Yanıldığımı kanıtlama şansına sahip olduğun için mutluyum." Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama beni her seferinde şaşırttı ve futbolcular hakkındaki önceki fikirlerimin geçmişimden dolayı biraz yorgun olabileceğini kanıtladı.

Hepsini aynı kefeye koymamın adil olmadığını her zaman biliyordum ama onları gidilmeyecekler listesine koymakla başa çıkmak daha kolaydı. Ta ki biri zorla içeri girene kadar.

"Ve bu kesinlikle sıkıcı bir çalışma seansından iyidir," diyor ve neredeyse yarım dilimi tek seferde ağzına tıktırıyor.

"Hey, sıkıcı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Red, ilginç olsaydı benimle karşılaşmazdın."

"Onlara gideceğimi söylediğimde yüzlerini görmeliydiniz. Onlara köpek yavrularını öldürdüğümü söylediğimi sanırdınız."

"Asıl kaçırılanlar onlar. Onların kaybı benim kazancım."

"Çok tatlısın," diye geveledim, yanaklarım yine yanıyordu.

"Daha önce kimsenin bana sevimli dediğinden emin değilim, Red. Hoşuma gitti." Göz kırpıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Peki neden kütüphanedeydin?"

"Çocuklarla birlikteydim."

"Ve sen onları öylece bıraktın mı?"

"Evet, bir noktada daha iyi bir teklif aldığımı anlayacaklar."

Her zamanki gibi yemek yerken rahat bir sohbete dalıyoruz, üniversite meseleleri gibi temel konulardan bahsediyoruz ve her geçen dakika onun yanında daha da rahatlıyorum. Burada onunla otururken her şey doğru geliyor. Heyecan verici olduğu kadar sinir bozucu da.

"Ne? Yüzümde pizza mı var?" Leon beni ona bakarken yakalayınca soruyor.

"Hayır. Ben... Ben seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum." Gözleri şok içinde biraz açıldı. "Daha önce başka birinin yanında hiç bu kadar rahat hissetmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"Bu doğru olamaz, bir sürü arkadaşın olmalı."

Başımı iki yana sallayıp son pizza parçasını da kutuya geri bırakıyorum. "Tamamen kızlardan oluşan bir hazırlık okuluna gittim. Hiçbiriyle bağ kuramadım."

Onların tek derdi para, gösteriş ve ailelerinin kim olduğuydu. Ben bunların hiçbirini umursamadım. Nathan sanırım sahip olduğum en iyi arkadaş."

Kaşları kalktı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve gözlerinde gördüğüm acıma duygusundan nefret ediyorum. "Üzülme.

Çocukluğumun berbat geçmesi senin suçun değil."

Kutuyu yere bırakarak elime uzandı ve beni yanına oturmam için çekti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. Bu konuda asla konuşmak istemiyorum. Geçmişimle çoğunlukla onu zihnimin derinliklerine iterek ve unutarak başa çıktım çünkü onunla uğraşmak, onun hakkında konuşmak çok acı verici.

"Tamam. Ama bir sorum var..."

Ne soracağını tahmin etmeye çalışırken kaşlarım çatılıyor ve risk alarak ona bakıyorum.

Komodininin üzerindeki fotoğrafa uzandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kendini buraya geri getirme ihtimali olduğunu bile bile onu kaldırmadığım için kendime kızıyorum.

"Üzgünüm," diyor içtenlikle. "Onları senin gibi kaybetmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Omuz silkiyorum, ebeveynlerimin ölümlerinin detaylarına dalmak istemiyorum.

"Sanırım futbolculara olan nefretiniz biraz anlaşılabilir. Ama neden Smith? Neden kim olduğunu kabullenmiyorsun?"

Kelimelerimi formüle etmeye çalışırken nefesimi üflüyorum. "Smith annemin kızlık soyadıydı. Bu saklanabileceğim anlamına geliyordu. Çoğu insan beni ve babamı sadece soyadıyla ilişkilendirmezdi ama risk beni durduracak kadar büyüktü."

"Ama ona bağlı olmanızın ne önemi var? Çok iyi bir oyuncuydu," diyerek babamın kim olduğunu tam olarak bildiğini kanıtlıyor. "Ve yıllar boyunca okuduklarıma göre, oldukça harika bir adamdı."

Leon çerçeveyi bir kez daha komodinın üzerine indiriyor ve bana dönüyor.

"Korkak olana kadar öyleydi. Ben sadece o kişi olmak istemedim. Açıklaması çok zor. Geçmişimin bir kısmının silinebileceği umuduyla yeni bir başlangıç yapmak istedim."

Gözleri sanki içlerinde ne sakladığımı okumaya çalışıyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyor. Her ne görüyorsa neyse ki daha fazla soru sormasını engelliyor.

"Anlıyorum, biliyorsun. Kim olduğunu, kiminle akraba olduğunu için unutmak istiyorsun.

."

İkimiz de birkaç dakikalığına kendi kafamızın içinde kaybolurken etrafımıza sessizlik çöküyor. dakikalar.

Ona ne demek istediğini sormak istiyorum, elbette sormak istiyorum ama acısını anlıyorum ve bunu gömülü bırakmaktan çok mutluyum.

"Dondurmanı ister misin?"

Başımı salladım. "Çok tokum."

"Tamam öyleyse-" Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde sözleri kesiliyor. "Hmm... Bu tür bir tatlıyı kabul edebilirim.

Yataktan aşağı kayarak beni kendine çekiyor, elini eteğimin altına sokana kadar kalçamdan aşağı kaydırıyor, bacağıma vücuduna sararken beni öyle derinden öpüyor ki ayak parmaklarımda hissediyorum. Eli belime dolanıyor, teninin sıcaklığı içimi yakıyor.

"Sana biraz bağımlı olmaya başladım,

Red." Sözleri içimde arzu uyandırıyor.

"Hmm..." Mırıldanıyorum. "Bana tüm kurallarımı çiğnetiyorsun."

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Mm-hmm."

LEON

Her inilti içimde gürlüyor, kanımı lav haline getiriyor ve aletimi ihtiyaçla ağrıtıyor.

Ama ihtiyacım sadece ona değil çünkü dilimin onunkine her dokunuşunda içimdeki canavar serbest kalmak için yalvarıyor.

Kendimi kontrol altında tutmaya çalışırken parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor.

Başka bir kız olsaydı biraz çılgınlık yapmamın bir önemi olmazdı, ama dikkatli davranmam gerektiğini zaten biliyorum. Çok zorlarsam bu fırsatı kaybedeceğim.

Ve buraya tam olarak ne için geldiysem onu almayacaksam lanet olsun.

Ondan tüm gerçekleri öğreneceğim ve gazabımı deneyimlemesi gereken son kişinin yerini bulacağım.

Bugün, yarın, hatta gelecek hafta konuşmayabilir. Ama konuşacak. Ve sonra teker teker, hayatlarının her bir parçasını yıkacağım çünkü çok önemli bir ders öğrenmeleri gerekiyor. Kimse, kim oldukları, ne kadar ünlü oldukları, ne kadar masum oldukları umurunda değil, kimse benimle uğraşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynundan aşağıya doğru öpüyorum, hassas tenini ağzımın içine çekiyorum ve tadının dilimde patlamasına izin veriyorum.

Elleri sırtımda geziniyor, tırnakları hafifçe kaşınıyor, onun farkında olduğundan bile emin olmadığım bir hareket.

Elimi belinden kaydırıp göğsünü avuçluyorum ve hafifçe sıkıyorum.

Sırtı kavislenirken ve dudakları bir iniltiyle ayrılırken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver Red," diye neredeyse hırlayacaktım.

Tereddüt ediyor, gözlerinin arkasında bir savaş sürüyor. Vücudu tamamen kabul etti ama kafası başka bir mesele. Bu da bana güvenmesini sağlamak için biraz daha çalışmam gerektiğini kanıtlıyor.

"L-Leon, ben-"

Sırt üstü yatması için onu hareket ettiriyorum ve bacaklarını belime doluyorum, beyaz pamuklu külotunu giyip giymediğini görme dürtüsüne direniyorum, ama sadece biraz.

"Şışt," diyorum, üzerine eğilip kollarımla başını sıkıştırarak. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım, Red. Durmamı istiyorsan, tek yapman gereken söylemen."

Hafifçe başını sallamadan önce bir süre gözlerimi tutuyor. Daha aşağıya inerek dudaklarımın kulağına değmesine izin veriyorum.

"Daha önce kimse seni boşalttı mı, Red?" Fısıldıyorum. Sözlerimi kaydederken parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyor.

Bir saniye sonra başını sallar.

"Güzel. O zaman bunu hep hatırlayacaksın."

Çenesini ve boynunu öptüğümde "Tanrım," diye inliyor. Doğrulduğumda mavi gözlerinin hiç görmediğim kadar koyu olduğunu fark ediyorum.

"Çok seksi," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı boynunda gezdiriyorum ve göğüslerinin arasında.

Alt dudağını ısıyor, arzusu ve sinirleri çarpışıyor ve altımda titremesine neden oluyor.

Gözleri bir an için benimkilerden göğsüme kayıyor ve daha önce kütüphanede beni zihinsel olarak nasıl soyduğunu hatırlıyorum ve başımın arkasına uzanıp tek bir hareketle formamı çıkararak işini kolaylaştırıyorum, böylece beni etten kemikten görebiliyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor, yanakları daha da kızarıırken ve göğsü daha şiddetli kabarırken gözleri her santimimi içine çekiyor.

"O kadar iyi mi?" Dudaklarımda ukala bir sırıtışla soruyorum. "Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Şu anda sadece senin ne düşündüğün umurumda." "Bence... Bence hâlâ beni öpüyor olmalısın."

"Evet, öyle yapmalıyım."

Üzerine doğru eğilerek dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, dilimi ağzına sokuyorum ve elimi boynunun arkasına dolayarak onu mükemmel açığa getiriyorum.

Ona daha iyi erişebilmem için yana doğru eğilerek elimi indiriyorum ve ulaşabildiğim her santimine dokunuyorum.

"Leon," diye inliyor göğsünü tekrar sıktığımda, elime doğru eğilirken, vücudu daha fazlası için çaresiz.

Bizi ters çevirerek onu üstüme yatırıyorum ve parmaklarımı gömleğinin alt kısmına dolayarak hızla vücudundan yukarı çekiyorum, o daha ne olduğunu anlamadan gömleği kafasının üzerinden geçiriyorum.

"Mükemmel," diye inliyorum, göğüs göğüse gelecek şekilde oturuyorum, dudaklarını tekrar bulduğumda aramızda sadece sütyeninin açık pembe danteli var.

"Bunu hissediyor musun?" Kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekerek, bu hareketle boğazımdan kopmak isteyen zevk iniltisini yutarak soruyorum. "Bunu bana sen yapıyorsun."

"Leon," diye inliyor, ben ona sürtmeye devam ederken başı geriye düşüyor.

Onu.

Boğazının açıkta kalan derisine yapışarak, anlayıncaya kadar sertçe emiyorum.

Acı çekecek, ona acı çektirme ihtiyacımı görmezden gelemeyecek, benim üzerimde kendini kaybederken onu işaretleyemeyecek.

Sütyeninin askılarından birini omzundan kopararak onu açığa çıkarıyorum ve sert meme ucunu çimdikliyorum.

"Oh Tanrım," diye haykırıyor, kendini olan bitene tamamen kaptırırken kalçaları bana karşı hareket etmeye başlıyor.

Sütyenini çözüp vücudundan ayırıyorum ve şişmiş göğüslerini avuçlarımdan arasına alıyorum.

Teni porselen gibi, açık pembe meme uçları emilmek, ısırılmak için yalvarıyor.

Pantolonumun altındaki sert uzunluğumu aşağı doğru çekerken vücudumdaki her kas geriliyor.

Şu anda ondan daha fazlasını almak çok kolay olurdu. İçimden bir ses almamı istese de onu zorluyorum çünkü içimden bir ses önümüzdeki günlerde ve haftalarda oynadığının farkında olmadığı bu küçük oyundan gerçekten keyif almak için bolca şansım olacağını söylüyor.

"Leon. Oh Tanrım. Kahretsin."

Parmaklarımı saçlarına geçirip canı yanana kadar büküyorum ve gözlerimin içine bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Bırak, Red. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini göster."

Meme ucunu sertçe çimdikliyorum ve serbest kalmasını kovalarken

hareketleri bana karşı düzensizleşiyor.

"İşte bu, bebeğim. Kullan beni. Kendini iyi hissetmek için kullan beni."

Kalçalarımı ona doğru itiyorum ve saçından bir kez daha çekip meme ucunu sıkıduğmda haykırıyor, gözleri kapanıyor ve zevkin içine çökmesine izin verirken çenesi düşüyor.

Yanaklarını yakan kızarıklık boynuna ve göğsüne yayılıyor, hareket ettikçe göğüsleri zıplıyor, bu an dışında her şeyi unutuyor.

Tırnaklarının omuzlarımın derisini deldiği yerdeki acı yanığı, dışarı çıkmak için yalvaran canavarı rahatlatıyor ve o orgazmını yaşarken ben ona odaklanıyorum.

"Vay anasını," diye soluk soluğa kalıyor ve işi biter bitmez içime düşüyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor nefes almak için çırpınırken enseme doğru. "İyi misin bebeğim?" Fısıldıyorum, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp emiyorum.

kabuğunu kemirerek ağzıma aldım.

Uzun süre hareket etmiyor.

"Red, iyi misin?" Onu saklandığı yerden çıkarmak için omzuna hafifçe bastırarak soruyorum.

Vücudu benimkinden ayrılır ayrılmaz kollarını çıplak göğsüne doluyor ve odanın köşesine bakıyor.

"Bunu yapmana izin vermemeliydim," diye fısıldıyor.

"Hey," diyorum, yanağını avuçlayıp bana bakması için onu cesaretlendiriyorum. "Sorun yok."

Birkaç saniye sonra nihayet pes ediyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gözyaşlarını kırptırdığını görmek, kabul etmeyi düşünmek bir yana, kabul etmek bile istemediğim bir şey yapıyor bana.

"Gitmelisin."

"Siktir et, Macie. Bu çok ateşliydi ve sen şu anda her ne hissediyorsan... öyle hissederken buradan ayrılmayacağım."

"Ben sadece..." Sözüünü kesiyor ve bir kez daha benden uzaklaşıyor. "Ne var bebeğim? Konuş benimle."

"Ben hiç... bilirsin... ve her zaman yapmayacağımı söyledim-"

"Hayat pişmanlıklar için çok kısa, Macie. Bir şey kendini iyi hissettiriyorsa, ona sahip olmak için kendine izin vermelisin. Az önce olan şeyde utanılacak ya da mahcup olunacak bir şey yok."

"Ama sen bir futbol oyuncususun," diyor sonunda.

"Evet, ama ben sadece bu değilim. Ben senin baban da değilim, Mace." Sözlerim karşısında vücudu gevşedi. "Daha önce yaşadıklarından hiçbirine benzemiyorum."

Ben daha kötüyüm.

İçimden bir parça suçluluk duygusunun geçmesinden nefret ediyorum ama bu kadından gerçekten hoşlanmayı hiç beklemiyordum. Şu anda olduğu gibi, onun kim olduğunu ve bana ne yaptığını unutmak çok kolay. Onun masumiyetine, saflığına kapılmak çok kolay.

Yatağının kenarında asılı duran kazağıma uzanarak onu tutuyorum ve başının üzerinden geçirerek örtünmesine izin veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan, giderim. Ya da Netflix'i açıp öylece takılabiliriz."

"Ama..." Hâlâ kucagımda oturduğu yere bakıyor.

"Sana söyledim, seni iyi hissettirmek istedim. Ve bunu başardığıma eminim." Dudaklarında zaten bildiğim şeyi doğrulayan utangaç bir gülümseme kıvrılıyor.

"Karşılığında senin arkadaşılığından başka bir şey beklemiyorum. Bu işi senin hızına göre yapmaktan mutluluk duyarım."

Beni inceliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve sonra parmak ucu alttaki parmak ucuma değerken dudaklarıma düşüyor.

"Kimsin sen, Leon Dunn mı?"

"Sadece seninle vakit geçirmekten hoşlanan bir adam."

Gülümsüyor, saçlarının arkasına saklanabilmek için başını eğiyor.

Hepsini kulaklarının arkasına sıkıştırıp eğiliyorum, böylece bana tekrar bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Çok güzelsin Macie. Benden saklanmana hiç gerek yok."

Dudaklarını bir kez daha bulup, rahatlayana kadar onu öpüyorum ve ikimizi de yatağa yatırıyorum.

Biz öpüşmeye devam ederken televizyonu açma önerisi çoktan unutuldu. Elleri vücudumun tüm hatlarını ve kaslarını tanımak için üzerimde gezinirken, daha önceki pişmanlığı yok olmuş gibi görünüyor.

Onun önderlik etmesine izin verdim ve ikimiz de daha ileri gitmek için zorlamadık.

Sonunda dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktığında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Dişleri alt dudağına gömülüyor ve bana bir şey sormak için cesaretini toplamaya çalıştığını hemen anlıyorum.

"Ne oldu Red?" Yanağını avuçlayıp başparmağını şişmiş alt dudağının üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Gitmek zorunda mısın?"

"Hayır, bebeğim. Hiçbir şey yapmama gerek yok."

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Tamam. Sen... sen kalır mısın? Benimle?" "Başka bir yerde olmak istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Şey... Banyonuzu kullanabilirim." Elini göğsüme bastırdı ve doğrulup oturdu.

"Git," diyor gülerek ve kapıyı işaret ediyor.

Odanın içinde ilerlerken gözleri beni takip ediyor, attığım her adımda sikim pantolonumdan fırlamaya çalışıyor ve bunu kabul etmekle çok büyük bir hata yapıp yapmadığımı kısa bir süreliğine merak ediyorum.

Muhtemelen eve gidip onun bana sürtünme görüntüsüyle birkaç kez mastürbasyon yapsam daha iyi olurdu.

Kapının eşiğinde durup arkamı dönüyorum ve küçük yatağının ortasında oturan, saçları dağılmış, makyajı bulaşmış, dudakları öpücüğümünden şişmiş ve vücudu benim formamla kaplı ona bakıyorum.

Mükemmel. Her şeyiyle.

"Yatmaya hazırlan, bebeğim."

Bana gülümsüyor, saçlarını yüzünden geriye itmek için elini kaldırıyor ve kalbim göğsümde yuvarlanıyor.

Sikeyim.

Boku yedim.

Asil bir şekilde becerdin.

Kapıyı arkamdan kapatarak, kafamı on yıl öncesine, tüm hayatımı değiştiren ve beni en kötü günlerimde kontrol etmeye çalıştığım karanlık, öfkeli versiyonuma dönüştüren o kader gününe götürmeye zorluyorum.

Bana göre onun kaderini belirleyen o anı hatırladıkça yumruklarım kıvrılıyor. Buraya gelmem on yılımı almış olabilir ve o beklediğim gibi biri olmayabilir. Ama bu beni durdurmayacak.

Hiç şansın yok.

MACIE

I Uykuya daldığım anda kalkıp gitmesini bekliyordum, bu yüzden ertesi sabah uyandığımda yanağım onun sıcak göğsüne yapışmış ve kolu hala sahiplenici bir şekilde belime kilitlenmişti, daha fazla şok olamazdım.

Kalmayı kabul edeceğini gerçekten düşünmemiştim, özellikle de benden başka bir şey alamayacağı belli olduğu için çıldırmamdan sonra.

Ama bu konuda gözünü bile kırpmayınca beni şaşkına çevirdi.

Dünkü *olaydan* sonra verdiğim tepki yüzünden suçluluk duygusu midemi düğümlüyor. Olması gerektiği gibi olmadığını biliyorum ama hazzın azaldığı anda panikledim ve kendime asla yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptığım gerçeğiyle baş aşağı vurdum.

Tamam, o kadar ileri gitmedik. Daha yeni soyunmuştuk bile.

-Bu daha da utanç verici ama ben bunu bir futbolcuyla yaptım.

"Uyanık olduğumu biliyorum," diye fısıldıyor derin, boğuk bir ses ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Gözlerimi açıp ona bakmadan önce kendime bir saniye veriyorum.

Bana bakan koyu yeşil gözbebekleri karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. Günün her saniyesinde güzel olmasa da sabah ilk iş dağınık saçlarıyla düpedüz yıkıcı.

"H-hey," diye ciyakladım. "Hâlâ buradasın." Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez yüzümü buruşturuyorum çünkü gerçekten de söylenmelerine gerek yoktu.

"Başka nerede olabilirim ki?"

Gözlerimi onunkilerden ayırıp kendimi açıyorum ve dilimin ucuna gelen kelimeleri söylüyorum.

"Gecenin bir yarısı gideceğini düşünmüştüm."

"Macie," diye iç geçiriyor ve yüzümü tekrar kendisine çevirmek için uzanıyor. "Sana söyledim, ben öyle biri değilim."

Çenemin altındaki parmaklarının izin verdiği ölçüde başımı sallıyorum.

"Biliyorum, ben sadece... Kendimi hep hayal kırıklığına uğrayacağıma ikna ettim, anlıyor musun?"

"Seviyorum." Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu hissediyorum ama sözcüklerin çıkmasına izin vermek yerine dudaklarımı yakalamak için eğiliyor.

"Sabah nefesi," diye mırıldanıyorum, o bu kadar yakınken ağzımı açmamaya çalışıyorum.

"Çok tatlısın," diye kıkırdıyor, parmaklarını başımın arkasındaki saçlarımın arasından geçiriyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor, ben teslim olup ona açılana kadar dili dudaklarımın kenarıyla oynuyor.

Beni o kadar derinden öpüyor ki sabah nefesimi unutuyorum ve bana hissettirdiği her şeyde kendimi kaybederken ona sarılıyorum.

"Günü burada seninle geçirmeyi ne kadar istesem de, çocuklarla buluşmam gerekiyor."

Ona daha sıkı sarılıyorum, altımdaki sıcak ve sert bedenini hissetmek hoşuma gidiyor.

Daha sıkı tuttuğumu fark ettiğinde dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gitmeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Kelime oyunu mu?"

Başını arkaya atar ve güler. "Oh, Red. Hiçbir fikrin yok."

Aklımdan vahşi düşünceler geçmeye başladığında midem takla atıyor.

"Kes şunu," diye homurdanıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve bana bakıyor.

"Ben bir şey yapmadım," diyorum masumca.

"Düşüncelerini okuyabiliyorum ve çok kötüler."

Eli giydiğim tişörtün altından kayarak çıplak göğsümü bulduğunda nefesim kesiliyor.

"Oh Tanrım."

Dudaklarını kulağıma doğru

indiriyor. "Sonra," diye

fısıldıyor.

"Bu bir söz mü?"

"Aynen öyle. Seni boşalırken izlemek istiyorum, tekrar tekrar."

Bu ihtimal karşısında kalçalarım birbirine yapışıyor. "Ve seni gerçekten tatmak istiyorum."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor.

"Bunu mu istiyorsun, Red? Senin ne kadar tatlı olacağını zaten bildiğim için zevk alırken başımı kalçalarının arasında görmek istiyorsun."

"Leon." İsminin bir uyarı olması gerekiyordu ama kulağa hiç de öyle gelmiyor.

"Başımı belaya sokacaksın, Red." Avuçlarımı göğsüne bastırıp onu hafifçe de olsa geri itmeden önce dudakları tekrar benimkileri buluyor.

"Git. Gitmelisin."

İsteksizce ayağa kalkıyor ve yataktan iki büyük adım geri atıyor, neredeyse tüm vücudu sergileniyor ve onu örten küçük kumaş gerçekten onu gizlemek için pek bir şey yapmıyor.

Çıkıntıya bakarken ateşim yükseliyor.

"İşimi kolaylaştırıyorsun," diye mırıldanıyor, pantolonuna uzanıp bacaklarından çekiştiriyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi önümde duruyor.

"Ne?" Gözlerimi onun kendini beğenmiş yüzüne dikerek kekeliyorum. "Benim gömleğimi giyiyorsun."

Kendime bakıyorum. "Oh."

"Yani, böyle gidebilirim eğer-" diye teklif ediyor, sanki hemen şimdi gidecekmiş gibi elini uzatıyor.

"Hayır, sorun değil."

"Banyonu kullanacağım."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra uzun süre olduğu yere bakarak oturuyorum ve onu kalmaya ikna etmenin ve bugün ikimizin de verdiği sözleri boşa çıkarmanın gerçekten kötü bir fikir olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Musluğun sesi kulaklarıma çarptığında, bir şeyler yapmam gerektiğini hatırlıyorum ve yataktan fırlıyorum, şifonyerime doğru yürürken gömleğini vücudumdan isteksizce çekip çıkarıyorum.

Son bir kez koklamak için tişörtünü burnuma götürmeden önce bir atlet giyiyorum. Ne yazık ki Leon odama geri döndüğünde beni tam olarak böyle buluyor.

"Kahretsin Red," diye mırıldanıyor yüzümde geniş bir gülümsemeyle. "Özür dilerim. Al," diyorum gömleğini uzatarak.

"Böyle görüldüğün için asla üzülme."

Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, sanki atlet ve külotla değil de çıplak duruyormuşum gibi.

"Seni yedide alırım, tamam mı?"

"Yedi mi?" Herhangi bir üniversite partisi için biraz erken olduğunu düşünerek soruyorum. "Evet. Önce yemeğe gidiyoruz."

"Başka bir randevu mu?"

"Evet, Red. Başka bir randevu," diyor tişörtünü giydikten sonra elime uzanıyor ve beni vücuduna çekiyor. "Tamam mı?"

"İyiden de öte. Sabırsızlanıyorum."

Eli boğazımdan yukarı kayıyor ve çenemi kavradıktan sonra duruyor.

"Güzel. Sonra görüşürüz o zaman."

Odamdan çıkmadan önce dudaklarıma iffetli bir öpücük bırakıyor.

Derin bir nefes çekiyorum ve yatağımın ucuna çöküyorum, son birkaç saat içinde burada olan her şeyi hatırlarken parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

Birinin kapımı çalması en fazla iki dakika sürüyor. Aceleyle sandalyeme koşuyorum, büyük boy hırkamı vücuduma sarıyorum ve yatağıma geri otururken içeri gelmeleri için sesleniyorum.

Kapı açılıyor ve Nathan'ı çerçeveye yaslanmış, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtişla buluyorum.

"Sakın söyleme," diye mırıldandım.

Gülümsemesi daha da genişlerken ellerini savunmak için kaldırıyor. "Bir şey söylemeyecektim, Mace."

Ona kaşlarını çatıttım.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzü ciddileşiyor.

"Evet, iyiyim. Muhtemelen hayatımın en büyük hatasını yapıyorum ama bir kez olsun umurumda değil."

"Bu... iyi, sanırım."

"Evet, belki de üniversite hayatını kucaklamamın zamanı gelmiştir, ha?" "Seni mutlu ettiği sürece."

"Şu anda öyle," diyorum, bunu itiraf ederken bile kendimi hüznümlü hissediyorum. "Bu iyi, senin adına sevindim. Ancak Charlie..."

"Evet, eminim çok heyecanlanmıştı. Onun için bile kaldıramadı."

Nathan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın?"

"Senin gitmen gereken bir antrenman yok mu?" Muhtemelen söylememem gereken başka bir şeyi ağzımdan kaçırmadan önce söylüyorum.

"Evet, sadece gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istedim." "İyiym, teşekkür ederim."

Başını sallayarak ve diğerlerinin donunu eritecek bir gülümsemeyle beni yalnız bıraktı.

Bugün dersim yok ve normalde günü kütüphanede çalışarak geçirirdim ama bu gece bir randevum ve ilk üniversite partim olduğu için normalde asla yapmayacağım bir şey yapmaya karar verdim.

Alışveriş merkezine gidiyorum.

Ben ayrıldığımda Charlie hâlâ odasındaydı ve bugün dersi olduğunu bilmeme rağmen neredeyse onu bana katılmaya davet edecektim çünkü bu gece ne giymem gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yokken o mükemmel kıyafeti seçebilirdi. Ama bütün gün beni Leon hakkında sorguya çekeceği ve bende onda görmediği neyi gördüğünü merak ederek bana bakacağı düşüncesi beni durdurdu.

Zaten kendi düşüncelerim bana yetiyor, başka birinin güvensizliğini beslemesine ihtiyacım yok.

Alışverişten nefret eden bir kız olarak, bu gece için mükemmel kıyafeti bulmaya çalışırken alışveriş merkezinde, mağazaların içinde ve dışında dolaşarak müstehcen miktarda zaman harcıyorum.

Ne yazık ki, o mükemmel elbise yok gibi görünüyor çünkü birkaç saat sonra ayrıldığımda hala satın aldığımdan yüzde yüz emin değilim.

Leon'un beni almaya gelmesi için zamanın daraldığını bilmek, bu geceyle ilgili sinirlerimin katlanmaya başladığı anlamına geliyor.

Yeterince iyi görünecek miyim?

Herkes bana Leon'la birlikte bakacak ve benimle birlikte olmayı nasıl başardığını merak edecek mi?

Herkes bunun bir çeşit bahis olduğunu mu düşünecek? Bu bir bahis mi?

Yurda döndüğümde kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Burada birilerinin olmasını umuyordum. Özellikle de Nathan'ın.

Böylece beni paniğimden vazgeçti r e b i l i r d i ama her yer ıssızdı.

Endişemi giderecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyaç duyarak mutfak dolabını açtım ve bir paket cips çıkardım.

Leon birkaç saat sonra beni yemeğe çıkaracak ve buzdolabına gittiğimde, Charlie'nin önceden karıştırılmış kokteyl içeceklerinden birini almaktan kendimi alamıyorum.

Orada durup kendimle tartışıyorum. Normalde bırakın alkolü, onun hiçbir eşyasını bile çalmazdım, bu yüzden bunu düşünecek kadar çaresiz olduğumu biliyorum.

Şişeyi ve bardağı aldım ve daha fazla düşünmeden hepsini çantalarımınla birlikte odama götürdüm.

Biraz müzik açarak kendime Charlie'nin kokteylinden bir bardak dolduruyorum ve tereddütle bir yudum alıyorum. Hindistan cevizi ve ananas tadı dilimde patlıyor, alkollü olduğunu bile fark etmiyorum, ki bu biraz tehlikeli çünkü dünyanın en hafif kilolu insanı olduğumu düşünürsek, içmeye devam edersem ne olacağını kim bilebilir.

Kendimi onu bırakmaya zorlayarak bir avuç cips alıyorum ve duş almak için banyoya doğru ilerliyorum.

Vücudumun her santimini keseleyip tıraş ediyorum, yüzüme peeling yapıyorum ve en sevdiğim nemlendiriciyi sürüyorum ve odama geri döndüğümde piña colada etkisini göstermeye başlamış oluyor ve kendimi iyi hissediyorum. Heyecanlıyım.

Aldığım yeni iç çamaşırının etiketini çıkarıp üzerime geçirdikten sonra nihayet karar verdiğim elbiseyi giyip aynanın karşısına geçiyorum.

Ne giymem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçek randevular ve ardından gelen üniversite partileriyle ilgili deneyimlerim en hafif tabirle yetersiz. Şık ama sevimli, belki de seksi bir şey istiyordum, tabii bunu başarabilirsem.

Uzun bir nefes vererek ellerimi dizimin hemen üzerinde duran kloş eteğin yumuşak siyah kumaşında gezdiriyorum.

Evet, belki de çok şirin.

Her şey hakkında ne düşündüğümü tam olarak bilmeden dönüp duruyorum ki kapım çalınıyor ve müziğin sesi kesiliyor.

"İçeri gel."

Charlie gözlerini elbisenin üzerinde gezdirerek, "Hey, nasılsın- Çok şirin," diyor.

"Evet. Ben de bundan korkuyordum."

"Yardım ister misin?" diye soruyor ve odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Dün gece Leon'u da yanıma alarak geldiğimde onun ve arkadaşlarının yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi aklıma geliyor ve gözlerimi şüpheyile ona dikiyorum.

"Nate önce bir randevun sonra da bir partin olduğunu söyledi."

"Evet," diye kekeliyorum o bana doğru yürüyüp kıyafetimi değerlendirirken.

"Bu çok hoş ama bence daha iyisini yapabiliriz. Onun aklını başından alabiliriz, anlıyor musun?"

"Hazırlanmama yardım etmek ister misin?"

Charlie'yle arkadaş olabiliriz, ama şu anda onun niyetini sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

"Evet."

"Neden?" Soru dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oluyorum ve kızın kaşları çatılıyor.

"Bunun garip olduğunu biliyorum ve evet, ikiniz hakkında çok olduğumu inkâr edemem ama yine de eğlenmenizi, en iyi şekilde görünmenizi istiyorum. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Her zaman çok çalışıyorsun."

Gözlerini tutuyorum, dürüst olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama bana yardım etmek istemesinden başka bir şey bulamayınca kendimi kabul ederken buluyorum.

"Tamam."

"Harika. Burada bekle."

Ne olduğunu anlayamadan bir kez daha gitti ve beni odamın ortasında daha da şaşkın bir halde bıraktı.

"Tamam," diyor, birkaç dakika sonra koluna asılı bir elbise ve elinde dev makyaj kutusuyla yeniden ortaya çıkıyor. "Bu senin için mükemmel."

"Uh..." Onu izliyorum, mideme bir korku yerleşiyor çünkü normal bir gecede ne tür elbiseler giydiğini biliyorum ve bunlar yakınımda olmasını isteyeceğim türden şeyler değil.

"Güven bana." Kumaşı bana fırlattı. "Git dene."

"Tamam." Ondan alıyorum ve banyomda kayboluyorum.

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp onun çok daha fit olanını vücuduma çekiyorum.

Daha açık ama beni şaşırtacak şekilde açık saçık ya da aşırı küçük değil. Seçtiğim elbisenin yapmadığı şekilde vücudumu sarıyor ve aynaya baktığımda içimde küçük bir heyecan oluştuğunu inkar edemem çünkü gerçekten iyi görünüyorum. Gerçekten iyi.

Siyah bodycon elbiseyi kendim için seçmezdim ama neden seçmediğimi sorgulamaya başladım çünkü... seksi görünüyorum.

Diğer elbisemi de toplayıp odama çıkıyorum.

"Evet," diye haykırır Charlie. "Evet. Evet. Evet. Evet. Bana sevdiğini söyle."

Boy aynamın önünde durup bir o yana bir bu yana dönüyor, gözlerimi
kıvrımlarımda gezdiriyor ve nerede saklandıklarını merak ediyorum

Bunca zamandır.

"Ben... Ben bunu seviyorum."

"Yesss," diye tıslıyor. "Hiç giymedim, denediğimde içime sinmedi ve geri almaya fırsatım olmadı. İstersen senindir."

Kısa bir süre diğer elbiseme bakıyorum ve Charlie fark ediyor.

"Bu elbiseyle onu dize getireceksin, kızım. Ve güven bana, onun diz çökmesini istiyorsun."

Aklıma tam olarak bu görüntü gelince yanaklarım yanıyor.

"Verdiğin tepkiye bakılırsa henüz o pisliği yapmamışsın."

"Ne düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum, sandalyeme çöküyorum ve saç fırçamı alıyorum.

"Bence onu bunun için zorluyorsun ve bence o da seni bunun için seviyor." "Sence... sence beni gerçekten istiyor mu?" "Sence beni gerçekten istiyor mu?"

Bu sözleri yüksek sesle söylerken kendimi parçalıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum," diyor dürüstçe. "Onun her zamanki tipi olmadığını ya da kadın peşinde koşmadığını, hatta kadınlarla çıkmadığını söylememe gerek yok. Ama her zaman en büyük oyuncular için bile kuralları çiğneyen biri vardır. Bunun sen olamayacağını kim söylüyor?"

Bir süre onu inceledim. "Kalbin biraz romantik mi Charlie?"

"Bence çoğu kadın derinlerde bir yerde, Mace. Buradaki en büyük soru, bu sorunun cevabını kendin bulmak isteyip istemediğin. Ama yine de, bu hafta onunla takılmayı kabul etmiş olman bile bana bu konuda çoktan bir karar verdiğini gösteriyor."

"Bütün kurallarımı çiğniyor."

"Kurallar hakkında ne dediğimi bilirsin, Mace. Her zaman çiğnenmek için yaratılmışlardır." Göz kırıyor, dev kutusuyla yanıma geliyor ve işe koyulmaya hazır bir şekilde masama yerleştiriyor.

"Bana kızgın değil misin?" Yüzümü buruşturarak soruyorum, odadaki fili ele almam gerekiyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor birkaç fırça çıkararak. "Başlangıçta çok kızgındım. Ama belli ki ben ve o birbirimize uygun değildik. Sürdüğü sürece eğleneliydi. Üzgünüm," diye gülüyor yüzümdeki ifadeyi fark edince.

LEON

"Whoa, Leon bu gece elinden geleni ardına koymuyor," diye gürlüyor Colt ben evin merdivenlerinden inerken. "Bu kadar çaba sarf etmek sana göre değil. Dunn."

Luca ve Peyton mutfaktan çıkmadan önce diğer birkaç kişi bakmak için çalışma odasından çıkar.

Tabii ki buradan fark edilmeden çıkacak kadar şanslı değildim.

Zemin kata inerken onun eğlenen bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Hiçbir kadın seninle gerçekten vakit geçirmek istemediği için mi kıskanıyorsun Colt?"

"Hepsi benimle vakit geçirmek istiyor." Kalçalarını yuvarlıyor.

"Elbette var," diye mırıldanıyorum, onu iterek geçiyorum ve isteksizce kardeşime doğru ilerliyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyor Peyton gülümseyerek ama gözlerindeki merakı görebiliyorum. Letty'yle çoktan konuştuğuna ve Macie'yle ilgili en azından bazı ayrıntıları öğrendiğine hiç şüphem yok.

"Teşekkürler." Yanlarından geçip mutfağa giriyorum. "Ben ıkıyorum," diyor Peyton Luca'ya. "Tamam, Libby'ye benden selam söyle."

Luca onu öpmek için kendine çekerken omzumun üzerinden bakıyorum ve her zaman olduğu gibi birlikte olduklarında ne kadar kolay olduklarını görünce göğsüm sızlıyor.

İnsanların bu gece Macie ve bana birlikte baktıklarında ne göreceklerini merak ediyorum. Öyle olduğumuzu mu düşünecekler, yoksa Macie'nin başaramadığı şeyi mi görecekler... onu kullandığımı.

Suçluluk duygusu içime dolmaya ba lıyor ama hemen bastırıyorum. Ne kadar tatlı olduğu, onunla düzenli bir ilişkiye girmenin ne kadar kolay olacağı önemli değil. Tüm bunlara ba lamamın nedeni bu değildi ve kalbimin için içine girip her şeyi berbat etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Neredeyse on yıldır bir planım var ve hiçbir şey beni, benimkini mahveden insanların hayatlarını paramparça etmekten alıkoyamayacak.

"Libby nasıl?" Luca bana katıldığında soruyorum.

"Evet, her şey d        nde gerçekten iyi gidiyor."

Ba ımı sallıyorum, Peyton'ın kız kardeşinin babamızın daha çocukken ona yaşattığı cehennemi a manın bir yolunu bulabileceği için gerçekten mutlu oluyorum.

"Gidip onu görmeyi d        dum," diyorum ve konuşmayı benden ve gecemden uzak tutmanın hayatımı de mesini engellemeye yeteceğini umuyorum.

" yle mi?"

" u anda yanında olabildiğince çok insana ihtiya ı olduğunu d      m," diye mırıldandım d r    . Yani, biraz d r    . Brett Dunn'a karşı özel bir tür ortak nefret beslediğimiz gerçeğinden bahsetmiyorum.

"Doğru. Umarım birkaç gün içinde taburcu olur ve onun için ayırttığım tesise yerle tirebiliriz."

"Rehabilitasyon için hazır mı?"

"Evet,  yle g r    r. Umarım Peyton ve Kayden'in iyiliği için i ler yolunda gider."

"Hâlâ sabah kahvaltısına gidiyor muyuz?" Geçen hafta üvey karde imizle yaptığımız sabah kahvaltısını d         soruyorum.

"Evet, orada olsanız iyi olur yoksa o k     çocuğun hayatını mahvedersiniz."

Geçen hafta sonu yaşadığı heyecanı d         kendi kendime kıkırdıyorum. Hayatın ona sunduğu boktan şeylere rağmen gerçekten de harika biri. Sanırım Brett'in çocuğu olmak, bu berbat dünyanın geri kalanı bir yana, babamızdan sağ çıkmak için bir tür yerleşik esnekliğe sahip olmak anlamına geliyor.

"Orada olacağım, dostum. Hiçbir şey için kaçırmam."

Doğruyu söylediğimi kabul ederek ba ını sallıyor. "Yani bu kız..." "Yapmak zorunda mıyız?"

"Kesinlikle  yle, kardeşim. Letty önemli biri olabileceğini d        r."

Evet, o gerçekten çok önemli.

"Bilmiyorum, her seferinde bir adım atıyoruz."

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Vay be, küçük kardeşim sonunda büyüyor."

"Siktir git dostum. Tanıdığım başka biri gibi yüzük takacak değilim."

"Peyton'a evlenme teklif etmeyeceğim," diyor.

"Belki bugün değil ama geleceğini biliyorsun. Eğer şansın olsaydı, ikiniz de çocukken onun kışına tekme basardın."

"Bunu ben de yapmalıydım. Yaşadığımız tüm bu saçmalıkları durdurabilirdim."

"Amcık babamızın gücünü hiçbir şeyin durdurabileceğinden emin değilim."

Kelimeyi söylediğim anda hatamı anlıyorum ve Luca'nın yüz hatları sertleşiyor.

Onu Brett'e bırakmam gerektiğini biliyorum. Onu kızıma tecavüz etmek üzereyken yakalasaydım ben de onun kanını isterdim. Ama Luca'nın Brett'in nerede olduğunu bilmesine gerek yok. Ayrıca o karanlık tarafını tekrar hatırlamasına da gerek yok.

Peyton'ı geri aldı, mutlular, kız güvende. Böyle kalmalı.

"Nerede o, Lee?"

"Tam olarak olması gereken yerde.

Hayatımızdan çıktı." "Ama-"

"Böyle bir şey olmayacak Luc. İstedğin kadar yalvar bana." "Onu öldürmek istiyorum."

"Tam da bu yüzden sana istediğin cevapları vermiyorum. Şu anda her şey yolunda. Kız arkadaşın var, bir geleceğin var. Sadece buna odaklan."

"Ya sen?" diye soruyor, kaşları merakla kalkıyor.

"Yapılması gerekeni yapıyorum."

"Sana ne yaptı Lee?"

"Ben mi?" diye soruyorum gülerek, babamızın en sevdiği için beni ihmal edişi lanet bir film gibi geçiyor aklımdan. "Yeterince önemsemedi."

Luca'nın dudakları cevap vermek için aralandı ama ben ondan önce davrandım.

"Çıkmam lazım. Onu bekletmek istemiyorum."

"Bundan nefret ediyorum Lee," diye itiraf ediyor elini saçlarında gezdirerek. "Karanlıkta olmaktan, seni artık tanıımıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Eskiden hiç böyle değildi."

Evet, öyleydi, kendi kendime düşündüm. Sadece örtbas etmekte daha iyiydim.

"Hayat bu Luc. Bizler sıfır sorumluluğu olan yedi yaşında saf çocuklar değiliz. Artık ikimizin de hayatı var. Senin Peyton'ın var ve-"

"Ya sen?" diye soruyor, Macie hakkında bilgi edinme ihtiyacıyla gözleri büyüyor.

"Daha çok erken. Hiçbir şey olmayabilir." "Ya da her şey olabilir."

"Evet, belki," diye yalan söyledim. "Gitmem gerek."

"Elbette." Ses tonundaki hüzün göğsümü ağrıtıyor ama olması gereken bu. Tüm hayaletlerimi dinlendirdikten sonra belki işler değişir. Ama şu an için ondan uzak durmam gerekiyor çünkü çok yaklaşırsa bulacağı şeyden hoşlanmayacağını biliyorum.

Kalbim kırık bir şekilde, gitmek için döndüm.

Arabama bindiğimde kendimi dünyanın en boktan kardeşi gibi hissediyorum ama böyle olması gerektiğini biliyorum. Eğer gerçeği bilseydi, benim adıma kıyameti koparmak isterdi ve ben onun bu yola girmesine izin vermeyi reddediyorum.

İntikam borcu olan benim. O kendi pisliğini halletti ve kız arkadaşını geri aldı. Şimdi onun geleceğine başlama zamanı, ben ise geçmişimi, tadını çıkarabileceğim bir geleceğim olması umuduyla dinlendirmeye çalışıyorum.

Macie'nin yatakhaneğine giderken kafam karmakarışık.

Bir yanım onu başından savmak ve hıncımı babamızdan çıkarmak istiyor ama bunu yapmanın her şeyi berbat edeceğini bilmek beni ilerlemeye devam ettiriyor.

Kapısını açtığında ve ona ilk kez baktığımda bunu yaptığımı çok memnunum.

"Kahretsin, Red. Görünüyorsun..." Sözlerim yarım kalıyor çünkü. Vay canına.

Saçları toplanmış, sadece birkaç kıvrık tel yüzünün etrafına sarkıyor. Makyajı her zamankinden daha ağır, gözlerinin etrafındaki dumanlı gri, gözlerinin açık mavisini ortaya çıkarıyor. Dudakları kırmızı ve dolgun, ağzımın onun tadına bakmak için sulanmasına neden oluyor. Ve elbise... Kahretsin, elbise.

"Leon?" diye fısıldıyor ve birkaç saniye boyunca burada sessizce durduğumu fark etmeme neden oluyor.

"Kahretsin, ben-" Elimi uzatıp enseme ovuyorum ve şu anda hissetmemem gerektiğini bildiğim her türlü şeyi hissediyorum. "Görünüyorsun... vay canına."

"Öyle mi?" Saçının gevşek bir tutamıyla oynamak için uzanırken dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Evet." Kalbim göğsümde çarpıyor, aletim ona bir bakışta sertleşiyor ve

hazır hale geliyor. "Belki de dışarı çıkmamalıyız," diyorum ona doğru bir adım atıp hindistan cevizi kokusuyla dolu derin bir nefes çekerek.

"Ah?" Ses tonuna küçük bir hayal kırıklığı karışıyor.

"Evet, başka bir erkeğin sana böyle bakmasını istediğimden emin değilim. Sen benimken olmaz."

"Senin mi?" diye kekeliyor.

"Evet Red," diyorum, kolumu sırtına dolayarak onu bedenime çekiyorum ve bana yaptıklarını aynen hissetmesine izin veriyorum.

Onu sıkıca tutup dudaklarımı kulaklarına götürdüğümde nefesi kesiliyor.

"Benim," diye nefes alıyorum ve onu kucağımda titretiyorum. "Nefes kesici görünüyorsun," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı boynuna götürüyorum ve yumuşak tenini ısırarak onu arzuyla titretiyorum.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

Geri çekilip kararan gözlerine baktığımda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Omzunun üzerinden gelen bir hareket dikkatimi çekiyor ve kafamı kaldırdığımda Charlie'nin mutfak tezgahına yaslanmış bizi merakla izlediğini görüyorum.

Selamlamak için başımı sallıyorum, geçen hafta sonu buraya gelirken ne halt ettiğimi merak ediyorum. Gerçekten ama gerçekten benim tipim değil.

"İyi eğlenceler çocuklar," diyor içten bir gülümsemeyle. "Beklemeyeceğim." Yan taraftan itip odasına doğru gözden kaybolmadan önce göz kırıyor.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Bildiğim küçük bir yere."

"Peki ya parti? Bir takım partisi mi yoksa..."

"Sadece birkaç arkadaş."

"Tamam," diyor hiç düşünmeden ve ben ona uzandığımda parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Macie, Charlie'nin onu hazırlamasına yardım ettiğini ve benimle randevuya çıkacağını bile bile bunu yapmak istemesi karşısında yaşadığı şaşkınlığı anlatmadan önce alışveriş merkezinde geçirdiği gün hakkında sohbet ediyor.

Her kelimeyi içime çekiyorum, onun kırılganlığını ve arkadaşına olan güvensizliğini fark ediyorum. Yani, anlıyorum. Macie ve Charlie birbirlerine zıt kutuplar gibiler ve Macie'yle Charlie'nin dibine kadar batmama saniyeler kala tanıştık, bu yüzden bunun neden garip olduğunu anlıyorum ama aynı şekilde destek almasına da seviniyorum. İçimden bir ses birkaç hafta içinde buna ihtiyacı olacağını söylüyor.

"Burada mı yiyeceğiz?" Macie onu şehrin diğer ucundaki sakin bir sokakta yer alan küçük bir İtalyan restoranına götürürken soruyor.

"Evet, İtalyanca seviyorsun değil mi?"

"Tabii ki, kim sevmez ki? Çok tatlı."

"Beğeneceğini düşünmüştüm." Bu sözlerin doğru olmasından nefret ediyorum. Akşam yemeğinden bahsettiğimde aklıma gelen ilk yer burasıydı. Onu bu küçük aile restoranında oturmuş Antonio'nun ev yapımı makarnasının tadını çıkarırken hayal edebiliyordum.

"Bayıldım. Yemekler inanılmaz kokuyor." "Öyle. Eyaletteki en iyi İtalyan."

Antonio'nun karısı Gianna bizi karşılamaya gelirken, "Oh, bunu bilmiyorum," diyor. "Sizi bir süredir görmüyorduk." Yumuşak gülümsemesi bulaşıcı.

"İşler biraz çılgıncaydı ama kızımı başka bir yere götüremeyeceğimi biliyordum."

Gianna'nın gözleri Macie'ye kayıyor, onu görünce gülümsemesi daha da genişliyor. Buraya daha önce hiç bir kızla gelmemiştim, bir arkadaşımın kızı olmadığı sürece, ve

Gianna bunu açıkça biliyor.

"O zaman buradaki en iyi masanın bende olması iyi bir şey, değil mi?"

Bu

mu "Yolu göster," diyorum ve bunu yapması için elimle işaret ediyorum.

?" Bizi restoranın arka tarafında gizlenmiş bir masaya götürdü.

Menüye bakmamız için bizi terk etmeden önce bize biraz mahremiyet vermek için gölgeler, gerekli olduğundan değil, siparişimi zaten biliyorum.

Gianna birkaç dakika sonra elinde bir şişe şarap ve bizim için bir kase zeytinle döndüğünde "Bunlar bizden" diyor.

Gianna ona bir bardak doldururken Macie usulca, "Çok teşekkür ederim," diyor.

Gianna yanımdan ayrılır ayrılmaz Macie bana dönüyor ve gözlerindeki ışıltı ve dudaklarındaki gülümseme nefesimin kesilmesine neden oluyor.

O çok saf, çok güzel, çok masum. Tüm bunların nasıl biteceği için neredeyse üzülüyorum. Neredeyse.

Şarabı yudumlarken onu izliyorum, bardağa bastıran dudaklarına odaklanıyorum ve onun yerine sikimin etrafına sarılmış nasıl görünebileceklerini hayal etmeye çalışıyorum.

Sertleşen aletime yer açmak için koltuğumda kayarak masanın altından kalçasına uzanıyorum.

"Hafta sonu için planlarınız neler?"

Omuz silkiyor, bardağını yere bırakıyor. "Diğerleriyle aynı, ödevler. Sen?"

"Fazla değil. Sabah küçük kardeşimle kahvaltı randevum var."

"Kaç yaşında?"

"Beş."

Sanki daha fazlasını sormak istiyormuş gibi bir süre beni inceliyor ama sorularını yutuyor ve masaya bakıyor.

Nedenini biliyorum. Bana ailem hakkında sorular sorarak, beni kendi ailesi hakkında da aynı şeyi yapmaya teşvik edeceğini düşünüyor. Yanılmıyor. Burada olmamın sebebi bu. Yıllar önce bana ne kadar acı çektirdiğini göstermek dışında bir nedenim yok. İkisi bir arada bir anlaşma yapabileceğimi umuyorum. O ve bir yerlerde saklanıp kaybolmuş gibi görünen amcası.

Konuşmayı değiştirmesine izin vermek istemediğimden, onu rahatsız edeceğini bildiğim bir yere dalıyorum.

"Hiç kardeşin var mı?"

"Hayır," diye kesin bir dille ifade etti. "Ailem ben küçükken öldü, bildiğin gibi, gerçekten bir şansım yoktu."

"Peki ya sonrası? Onlar öldüğünde kiminle yaşıyordun?"

Gözlerinden karanlık bir şey geçerken dudakları aralanıyor ama ben ne olduğunu okumaya fırsat bulamadan dudaklarını kapatıyor.

"Bir süre amcamın yanında kaldım ama o beni hazırlık okuluna gönderdi ve ondan sonra beni oradaki personel büyüttü."

Sadece kısmen doğruyu söylediğini biliyorum. Richard Fletcher onu süslü bir hazırlık okuluna göndermiş olabilir ama Miami'deki malikanesinde de zaman geçirmiş. Biliyorum çünkü onu orada gördüm. O da beni gördü, sadece hatırlamıyor, öyle görünüyor.

"Bu berbat."

"Meh, orada yalnız olmak onunla birlikte olmaktan daha iyiydi. Başkaları da var mı, yoksa sadece Luca ve ufaklık mı?" diye sorarak konuyu tekrar bana çeviriyor. Annesinin kim olduğu ya da babamızın ne kadar hilekâr, iğrenç bir pislik olduğu gibi ayrıntılara girmesem de Kayden'in varlığını yeni keşfettiğim konusunda ona temel bilgileri v e r i y o r u m .

Shane'e geçmeden önce,

Chelsea ve bebekleri Nadine.

Ben konuşurken Macie şarabını yudumluyor ve ne kadar içtiğinin farkında olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Geçen gecedен beri onun hafif sıklet olduğunu biliyorum ama ailevi bir konudan bahsederken kendini garip hissetmesi onu yine de içmeye devam ettiriyor.

Neredeyse iki saat sonra tatlılarımızı bitirdiğimizde, şişenin yarısından fazlasını içmeyi başarmıştı ve biraz çakırkeyiften daha fazlasıydı.

"Partiye hazır mısınız?" Hesabı ödedikten ve Gianna'ya yakında tekrar geleceğimize dair söz verdikten sonra onu restorandan çıkarırken soruyorum.

"Evet. Daha önce hiç üniversite partisine gitmemiştim. Çok heyecanlıyım," diyor heyecanla. Yanımda ayaklarının üzerinde zıplarken gözleri heyecanla parlıyor.

Ona arabamın kapısını açıyorum, gideceğimiz partinin standart bir üniversite partisi olmadığına dair uyarımı yutuyorum çünkü kafasını bozmak istemiyorum.

Eminim bu gece onu hayatıma sokmak istesem götürebileceğim milyonlarca parti vardır; Luca, Peyton, Letty ve onunla tanışmak isteyeceklerini bildiğim diğer herkesle tanıştırabilirim.

Ama yapamam. Onun varlığından haberdar olmaları yeterince kötü. İhtiyacım olan son şey ona aşık olmaları ve sonra da hayatını paramparça edişimi izlemek zorunda kalmaları.

Tüm bu saçmalıklar hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi.

Bu geceki partinin çoktan başlamış olduğu evin biraz aşağısındaki bir alana yanaştığımda heyecandan damarlarım karıncalanıyor.

İçeride neler olabileceğini düşünmek ve Macie'nin buna vereceği tepki, sikimin bir kez daha kabarmasına neden oluyor.

Onu konfor alanından çıkarmak beni bu kadar heyecanlandırmamalı.

Bu yanlış, biliyorum ama kendimi durduramıyorum. "Dışarı çık o zaman Red. Parti zamanı."

MACIE

I Leon beni bu geceki partinin olduğu evin ön kapısına götürürken etrafa bakıyorum. Beklediğimden biraz daha şehir dışında ve kesinlikle bir kardeşlik evi değil.

Başım şaraptan dönerken midemde heyecan ve beklenti karışımı bir duygu çalkalanıyor.

Durmam gerektiğini biliyordum, ama ailemi araştırırken, amcamdan bahsederken bana bakışı çok etkileyiciydi. Buna ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya ya da en azından gömdüğüm derinliklerden çıkarmakla tehdit ettiği anıları uyuşturmanın bir yolunu bulmaya ihtiyacım vardı.

Elbette, insanlar geçmişte ailem hakkında sorular sordular, ancak genellikle, Leon'un bana baktığı gibi, söyleyeceklerime ve buraya başlamadan önce hayatımın nasıl olduğuna yatırım yapmış gibi bakmak bir yana, cevabı gerçekten umursamadılar.

Kimsenin hayatımla ilgili gerçeği bilmesine gerek yok. Zamanımın çoğunu bilmemeyi dileyerek geçiriyorum.

Müziğin bas sesi kulaklarıma çoktan açık olan ön kapıya varmadan önce çarpıyor, insanlar ellerinde içkilerle dışarı dökülüyor.

Beni evin içine, insanların arasından geçirip oturma odasına götürürken Leon'u daha sıkı kavıyorum.

Tepkimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama karşıımızdaki sahne ortaya çıktıkça pek de iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum.

"Bu koku da ne?" Alışılmadık acı koku burnuma çarptığında bağııyorum. Leon yanımda kıkırdıyor.

"Ot, Red."

"Oh."

Odayı taradığımda bir grup tehlikeli görünümlü adamın ellerinde eklem olduğunu tahmin ettiğim şeylerle kanepeye uzandıklarını, üç kızdan oluşan bir grubun ise ortalarındaki sehpanın üzerinde dans ettiklerini görüyorum. Dans etmekten kastım, kalçalarını gıcırdatırken birbirlerini pençelemek.

"Ne oluyor be?" Tıslıyorum, gözlerim etrafımızdaki her şeye kayıyor ve benim tüm bunların uygunsuzluğuyla ısınıyor.

"Sadece kendilerini bırakıp eğleniyorlar, Red." Leon beni vücudunun içine çekiyor ve beni döndürüyor, böylece bakmak zorunda olduğum tek şey o oluyor. "Tıpkı dün geceki gibi," diye kulağıma hırlıyor.

Kendimi ona sürttüğümü ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlarken yanaklarım yanıyor.

Kendimi onun bedenine yaslıyorum, kollarımı omuzlarına koyuyorum. Başını benimkine doğru eğiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bırak, Red. Herkes sadece eğlenmek istiyor."

Dudakları benimkilere değiyor, bir, iki ve üçüncü kez, ben de onu öpüyorum. Alkolün etkisindeki bedenim, onun dili benimkine doğru kayarken çevremizi bir anlığına unutmamı sağlıyor.

Birkaç saniyeliğine, belki de bir dakikalığına, dün geceki gibi odamda sadece ikimiz varız. Elleri kalçalarımın belimin kıvrımına doğru kayıyor, başparmakları meme uçlarıma değene kadar.

Şok içinde nefesim kesiliyor ve dudaklarından uzaklaşıyorum, herkesin içinde bu kadar... bu kadar kötü olduğu için onu azarlamaya hazırım ama gözlerine baktığım anda söylemek üzere olduğum her şeyi unutuyorum.

Elimi kaldırarak parmak uçlarımı dudaklarında gezdiriyorum ve rujumu siliyorum.

"Belki de bu parti kötü bir fikirdi. Şu anda olmak istediğim tek yer seninle odanda yalnız kalmak."

Belimin altındaki tüm kaslar arzuyla kasılırken kalbim hızla çarpıyor.

Ellerini tekrar üzerimde hissetme düşüncesi, dün bana verdiği o heyecanı hissetmek. Kahretsin, bunu istiyorum.

"Belki de-"

"Leon," diyor arkamdan gelen gür bir ses, yapmak üzere olduğum öneriyi keserek.

Leon beni kendisinden uzaklaştırıyor ve onu isteyen adamı görmemi sağlayacak şekilde yanına yatırıyor.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmadan önce o yaklaşıırken yukarı, yukarı bakıyorum.

Vay anasını. Korkunç biri.

Tabii ki seksi. Ama ona bakmak bile beni korkutuyor. "Selam. Burada olmanı beklemiyordum."

"Sadece çocukları kontrol ediyordum," diye göz kırpıyor ve kanepedeki çocuklara bir bakış atıyor.

"Sen-"

"Evet. Oradan yeni geldim. Her şey yolunda dostum. Sıçan sağlam gidiyor." Leon'a şüpheyile bakmadan önce adama gözlerimi kısıyorum.

"JD ile tanıştın mı?" diye soruyor adam, yanına bir başkası yaklaşıırken.

Adam başıyla selamlıyor.

"Bu Macie," diye ekliyor Leon, burada durduğumu açıkça hatırlayarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Reid," diyor korkunç adam, elini uzatarak.

Tereddütle benimkine uzanıyorum ve onunkinin onu yutmasını dehşet içinde izliyorum.

"Memnun oldum. Şimdi sakıncası yoksa. Katılmam gereken bir iş var. için."

İkisi de geldikleri gibi hızla kayboldular ve beni merakta bıraktılar.

Bu nasıl bir parti böyle.

"Kimdi o?" Leon'a bir kez daha bakmak için dönüp soruyorum. "Şahinleri duydun mu?"

Bir futbol takımını kastettiğini düşünerek ona gözlerimi kısıyorum ama yakın olduğunu bildiğim diğer takımlar Hawks değil.

"Ee... hayır."

"Güzel. Bu çok iyi. Onlardan uzak dur."

"Onların partisindeymişiz gibi görüldüğümüze göre söylemesi kolay." "Sen benimlesin. Güvendesin."

Şakağıma bir öpücük konduruyor ve ben de az önce söylediği gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Beni güvende hissettiriyor ve bu korkutucu bir olasılık. Hayır, aslında dehşet verici.

Hayatımın neredeyse tamamını kendi başımın çaresine bakarak geçirdim. Dolayısıyla başka birinin yanımda durarak beni rahatlatması ve güvende hissettirmesi en hafif tabirle alışılmadık bir durum.

"Leon, biz neyiz-"

"Leon, adamım!" O bize doğru zıplamadan önce biri odanın öbür

ucundan sesleniyor.

Adamın sarhoş olduğu, kolunu Leon'a dolayıp onu kucaklamak için kendine çektiğinden bellidir.

"Geleceğini düşünmemiştim,
kardeşim." "Bunu kaçırmazdım."

"Neden bunu isteyessin ki? Burada en iyi partileri bizim verdiğimizizi biliyorsun."

"Bazı söylentiler duydum," diye şaka yapıyor Leon.

"Hepsinin doğru olduğunu garanti edebilirim." Göz kırıyor, sonra gözleri

Be

n. "Senin kız kim?"

"Macie," diyorum elimden geldiğince kendime güvenimi toplayarak.
İçimden bir ses şu anda kendim gibi davranırsam canlı canlı yeneceğimi söylüyor.

Gölgelere kaçmaya çalışırlar.

Neyse ki restorandaki şarabın etkisi bana ihtiyacım olan desteği veriyor.

"Devin. Tanıştığımıza memnun oldum. Burası benim evim, Leon her şeyi berbat ettikten sonra bilmeniz gerekirse diye söylüyorum."

"Siktir git dostum," diye gülüyor Leon. "Çek o lanet gözlerini kızımdan."
Kızım benim.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve içimi ısıtıyor.

"O tamamen senin, dostum. Şimdilik." Gözlerini bedenimi incelemekten ayırıp Leon'a bakıyor. "Gel bizimle takıl. Denemen gereken bir şey var."

Devin'i kanepelere kadar takip ediyoruz ve o etrafta oturan birkaç adamı kovduktan sonra Leon'un kucasına düşüyorum. Onları eğlendiren kızlar hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kovuldular.

Devin'in aslında Reid'in küçük kardeşi olduğunu öğrendikten sonra Ezra ve Ellis adında iki ikizle daha tanışıyorum.

Hepsi biralarını çekerken ve esrarlarını çekerken bok atıyorlar.

"Ellis," diye bağılıyor Devin. "Git Leon'un kızına
bir içki getir." "Hayır, ben-"

"Ben senin kölen değilim kardeşim," diye somurtuyor Ellis, yine de ayağa kalkmaya çalışıyor. "Ne istersin bebeğim?" diye daha yumuşak bir sesle soruyor bana baktığında.

"Oh, ben gerçekten iyiyim. Gerek yok-"

"Sürpriz yapacağım o zaman," diyor göz kırparak ve bizden uzaklaşıp mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru gözden kayboluyor.

"İyi misin?" Leon kulağıma fısıldıyor, eli sahiplenici bir şekilde kalçama sarılmış.

"Err..."

"Uzun süre kalmamıza gerek yok, sadece yüzümü göstereceğimi söyledim. Onlar sağlam çocuklar, onlara borçluyum."

Reid'in sıçan hakkında söylediklerini düşünüyorum, her ne haltsa, ve Leon'un onlara neden borçlu olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bunun iyi bir pozisyon olmadığını zaten biliyorum ve onları çok az tanıyorum.

"Sorun yok."

Beni inceliyor, şüphesiz yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse, yalan söyleyip söylemediğimden emin değilim.

Evet, bu adamlar beni korkutuyor ama Leon onun yanında güvende olduğumu söylediğinde ona tamamen inanıyorum. Önümdeki her şeyi kucaklamak isteyen bir yanımda olduğumu inkâr edemem ve Ellis yeniden ortaya çıkıp bana bir bardak uzattığında aklımdaki ana düşünce hâlâ bu.

"Ne oldu?"

"Kendi özel kokteylim." Göz kırıyor.

Yumuşak bir kadın sesi, "Ama dikkatli ol çünkü çok güçlü olduğuna şüphe yok," diyor. Bunu duymak içimi rahatlatıyor ama Leon tam tersi bir tepki vermiş gibi görünüyor çünkü tüm vücudu altımda geriliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum Ellis'e, bardağı alarak, o hareket edip sesin arkasındaki kişiyi göstermeden önce.

Muhteşem bir kadın. Altın sarısı teni kusursuz ve gür siyah saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülüyor. Ve yanında duran, kolunu omzuna atmış adama baktığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Gerçekten de iyi bir çift olmuşlar.

"Lee, burada ne işin var?" diye azarlıyor, kaşları birbirine çarparak sert bir bakışla onu süzüyor.

"Davet edildim."

Gözleri bana kayıyor, Leon'a bakarken olmayan bir yumuşaklık gözlerine siniyor.

"Bizi tanıştıracak mısın?"

Leon uzun bir nefes veriyor, etrafımızdaki gerilim çatırdarken beni kavrayışı sıkılaşıyor.

Eski sevgilisiyle karşılaştığımızı söylemek istiyorum ama burada olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Atmosfere dayanamayıp kadehimi dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum.

Tatlı meyve suyu, güçlü alkolün boğazıma saldırmıştı bir süre önce dilime çarpıyor ve tüm yol boyunca yanarken öksürmeye başlıyorum.

"Bu da ne böyle?" Ellis'in ikisine de içki getirmek için ortadan kayboluşunu izlerken sığıyorum.

"Seni uyarmadığımı söyleme."

Adamlardan biri ayağa kalkıyor ve kadının karşımızdaki kanepeye uzanmasına izin verirken adamı da Devin'le konuşmak için yanımıza geliyor.

"Yani?" Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek bir kez daha Leon'un gözlerini tutuyor. Kızgın, bu çok açık. Ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yok.

Ellis ona bir içki uzatır ve o da hiç tepki vermeden mutlu bir şekilde bir yudum alır.

Ben.

"Macie, bu Letty, en eski arkadaşlarımdan biri. Adamının adı Kane. O da Harris'lerle arkadaş. Letty, Macie ile tanış."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Macie. Bu senin hakkında ağzını sıkı tutuyor." Bir şey söylemek için çenem düşüyor ama hemen cevap veremediğimi fark ediyorum. "Cuma gecesi onu götürecek daha iyi bir yeriniz yok muydu?"

Harris partisi mi?" diye soruyor ve dikkatini tekrar Leon'a çeviriyor.

"Aslında akşam yemeği için Antonio'ya gitmiştik. Devin'e uğrayacağıma söz verdim."

Leon beni götürdüğü İtalyan restoranından bahsederken dudaklarında bir gülümseme seğiriyor, neredeyse etkilenmiş görünüyor.

Kane yanına çöküp onu öpmek için kendine çekmeden önce, "Bu her şeyi biraz daha iyi yapıyor," diye mırıldanıyor.

Leon'un dudakları kulağıma geliyor, şimdi arkadaşının dikkati dağılmış durumda.

"Letty tanışabileceğiniz en iyi insandır. İnan bana, onun ruh hali tamamen benim hatam."

Nefesi boynumu gıdıklarken içimi bir ürperti kaplıyor. "Neden?" Nefes alıyorum.

"Çünkü ona senin hakkında istediği kadar çok şey anlatmadım."

Dudakları boynumu okşuyor ve zaten sıcak olan bedenimi içten dışa doğru yakıyor.

"İstersen gidebiliriz."

Kabul etmek dilimin ucunda ama kabul etsem kaçıp saklanacaktım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Etrafımda eğlenen herkese bir kez daha bakıyorum. Gülüşen arkadaşlara, dans eden çiftlere.

Üniversite hayatı bu. En azından böyle bir gece geçirmeliydim.

"Hayır, ben eğlenmek istiyorum."

"Bunu tek başımıza yapabileceğimize eminim," diye kulağıma hırlıyor.

Ani bir kararla içkimden kocaman bir yudum alıyorum ve ona dönüp gözlerinin içine bakmadan önce boğazımdaki yanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Dans et benimle."

"Öyle mi?"

"Evet. Bana bu parti işinin nasıl yapıldığını göster."

Birasını boşaltıyor, beni ayağa kaldırıp açık planlı odanın diğer tarafında dans eden diğerlerinin olduğu yere götürmeden önce bana biraz daha içme şansı veriyor.

Leon elini sırtımın alt kısmına koyarak bana doğru yürüyor ve vücuduma doğru adım atarak tüm uzunluğunu bana doğru bastırıyor.

"Hey," diye ciyaklıyorum, aniden bu karardan emin olmadığımı hissediyorum.

Şimdi tüm o öğütücü bedenlerin ortasındayız ve konfor alanımın tamamen dışında olduğumu fark ediyorum.

Hayatımda hiç dans etmedim. Odamda yalnız olmadığım sürece. Kesinlikle hiç kimse izlerken ya da başka biriyle yapmadım.

"Rahatla," diye fısıldıyor Leon kulağıma. "Sadece doğal hissettiğin şeyi yap." Koşmak doğal geliyor ama bunu ona söylemiyorum.

Bunun yerine kollarımı omuzlarına koyuyorum ve dudakları dudaklarımı bulduğunda kendimi ona daha çok bastırıyorum.

Sanki odada sadece iki kişi varmışız gibi beni öpüyor.

Sanırım bu beni rahatlatmak için bir taktik ve işe yaramıyorsa lanet olsun çünkü nerede olduğumuzu, bizi kimin izliyor olabileceğini ve odanın diğer tarafındaki Harris kardeşlerin korkutucu yüzlerini unutuyorum.

Müziğin ritmi içimde akıp gidiyor, elleri sırtımda aşağı inip yukarı çıkarken dokunuşu yakıyor, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken kıcımlı kavırıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum, sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissediyorum.

Arzu içimde yuvarlanıyor, damarlarımı dolduran alkolle karışıyor ve

ekingenliğimi azaltıyor.

Leon'la tanışmadan önce kimseyi öpmemiştim bile, en azından doğru düzgün öpmemiştim. Yine de şimdi burada, bir ev dolusu insanın ortasında etrafımı saran arzuyla birlikteyim.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırarak çenemi ve boynumu öpüyor, hassas derimi emiyor.

"Leon," diye inliyorum, o kadar sessiz ki duyamıyor ama sesimin titreşimini hissediyor olmalı çünkü beni daha sıkı kavırıyor.

Bir kez daha dudaklarımı buluyor, sanki bir sonraki nefesine ihtiyacı varmış gibi beni öpüyor.

Her şarkı bir sonrakine karışıyor, ta ki ben zamanın nasıl geçtiğini anlamayana kadar, gerçi Ellis bana ne verdiyse başım dönüyor, şu anda saati okuyabileceğimden bile emin değilim.

Üzerimize bir gölge düşüyor ve Leon bize katılan her kimse ona bakmak için dudaklarımı bırakıyor.

Letty, Kane'in bedenine girip ona doğru hareket ederken dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle beni inceliyor.

"Abi, bunu denemelisin," diyor diğer tarafımızdan bir ses ve gözlerimi aşık çiftten ayırıyorum.

Devin'i parmaklarının arasında bir esrarla karşımızda durmuş, Leon'a uzatırken buluyorum. Bana uzatsa bile ne yapacağımı bilemediğimden geriliyorum.

Takımdan olduğu için almasını beklemiyordum ama Leon parmaklarından alıp dudaklarına götürdüğünde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

"Bunu yapmamalısın," diye ağzımdan kaçırdım. "Futbol."

Leon'un dudaklarının esrarın ucunu büzüşünü ve onu içine çekişini büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Kendimi bu hareketi taklit ederken buluyorum, bu konuda ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum ama şu anda cehennem kadar ateşli ve gözlerindeki o yaramaz parıltıyla düpedüz kötü görüldüğünü biliyorum.

"Sorun değil," diyor, her kelimeyle birlikte ağzından dumanlar yükseliyor. "Bu tek seferlik bir şey. Ve bunu kutluyoruz."

"Öyle miyiz?" Sesim yavaş ve geveleyerek soruyorum. "Evet, öyleyiz."

Esrarı bana uzatıyor ve ben panikle başımı sallayarak odanın etrafında dönmesine neden oluyorum.

Bir nefes daha çekerken Leon'un dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor ama bu kez dumanı dışarı vermek yerine içinde tutuyor, parmaklarını ensemdeki saçların arasından geçiriyor ve dudaklarını dudaklarıma çarparak dumanı ağızıma bırakıyor.

Nefesim kesiliyor, ne yaptığını fark ediyorum ama içimden bir arzu dalgasının geçtiğini inkar edemiyorum.

"Siktir, sana ihtiyacım var," diye inliyor öpüşürken başım dönüyor.

Bir kez daha beni tamamen tüketiyor. Devin'in uzun zamandır esrarıyla birlikte ortadan kaybolduğunu fark etmiyorum bile.

"Buradan çıkmak ister misin?" Leon bana soruyor, gözleri şehvet ve ihtiyaçla kararmış.

Bu manzara belimin güneyindeki her şeyi sıkıyor.

"Evet, ama işemem lazım."

"Tamam." Elini sırtımın alt kısmına bastırıyor ve beni odanın içinde gezdiriyor, sanırım banyoya doğru.

"Hadi," diyor yumuşak bir ses arkamdan. "Kane'in eski odasını kullanacağız."

Omzumun üzerinden baktığımda Letty ve Kane'in bizi takip ettiğini görüyorum.

Letty bana gülümsüyor ve daha önceki haline rağmen ona ısınmaktan kendimi alamıyorum. Leon'un kendisinden sır saklamasına sinirlenmiş olmasını anlıyorum. Hayatımın neredeyse tamamını kadınlarla yaşayarak geçirdim. Akıllarının çoğunun nasıl çalıştığını anlıyorum.

Nereye gittiğime bakmak için geri dönmeden hemen önce, Kane ve Leon'un arasından bir şeyin geçtiğini görüyorum ama bunu anlamaya çalışamayacak kadar sarhoş ve muhtemelen kafam iyi.

Ellerini kalçalarıma koyan Leon, herkesin içinde biraz fazla samimi olan çiftlerle dolu koridordan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken bana rehberlik ediyor ve Kane ile Letty'nin bizi geçip nden gitmelerine izin veriyor.

Hareket ettikçe dudakları boynumdan aşığı iniyor ve aşığıda başlattığı arzunun damarlarımda akmaya devam etmesini sağlayarak tenimin ihtiyaçla karıncalanmasına neden oluyor.

Kullanılmayan bir yatak odasına giriyoruz. Yatak ıplak ve görünürde hiçbir kişisel eşya yok.

Letty odanın diğerk tarafındaki başka bir kapıyı işaret ediyor ve ben de yapmam gerekeni yapmak için Leon'u isteksizce geride bırakarak içeri giriyorum.

Aynada kendime bakarken, ısıll ısıll parlayan gözlerime bakıyorum. Daha

önce hiç olmadığım kadar canlı görünüyorum. Yanaklarım pembe,
dudaklarım

Leon'un öpücükleri yüzünden şişmişti ve vücudum hala Charlie'nin vücudu saran elbisesine sarılıydı.

Kendimi iyi hissediyorum. Hatta seksi. Hayatını gölgelerde saklanarak geçiren sıkıcı bir kız olduktan sonra bu çok garip.

Ellerimi yıkadıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, önümdeki görüntü adımlarımın biraz duraksamasına neden oluyor.

Odanın ortasındaki yatak artık boş değildir, onun yerine Kane, Letty'yi kolları başının üzerinde, bilekleri iri ellerinden birinin içinde, sanki onsuz ölecekmiş gibi öperken yatağa sabitlemiştir.

Birkaç saniye boyunca utanmadan vücutlarının birbirlerine karşı hareketini izlerken göğsüm kabarıyor.

Aralarındaki kimya, bağlantı ve filtelenmemiş ihtiyaç hissediliyor.

Ne yaptığımın, burada durup izlemememi tercih edeceklerinden emin olduğum bir şeyi izlediğimin farkında bile değilim. Ta ki Leon arkamdan yaklaşıp eli karnımdan yukarıya, göğüslerimin üzerinden geçip boğazımı gevşekçe tutarak durana kadar.

"Onları izlemeyi seviyor musun, Red?" "Ben... uh..."

Sinirle yutkunuyorum.

Kane boynunu emerken Letty inliyor.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun bebeğim," diye homurdanarak etrafımda dolanıyor ve dikkatimi çekiyor.

Onun aç yeşil derinliklerinde boğulurken odadaki diğer çifti tamamen unutuyorum.

"Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Söylemedin. Kelimeler dilimin ucuna geliyor ama söylemek istesem bile söyleyemiyorum çünkü boğazımdaki parmakları beni geriye doğru itmeden önce biraz sıkıyor.

Duvarla çarpıştıgımda ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bu durumdan faydalanıyor ve dilini dudaklarımın arasından geçirerek benimkini arıyor.

Boştaki eli belime dolanıyor, sonra kalçama iniyor ve bacağıma beline dolayarak uzunluğunu bana sürmesine izin veriyor.

Birleştığımızde boğazımdan utanç verici derecede yüksek bir inilti kopuyor. "Macie," diye inliyor öpüşürken.

Birbirimizi yutarken dillerimiz düello ediyor, dişlerimiz çarpışıyor. Ellerim gömleğini kavırıyor, tenini hissedebilmek için çaresizce bedeninden çekmeye çalışıyor.

benimkine karşı.

Bu küçük odada yalnız olmadığımızı hatırlatan bir inilti daha havada yankılanıyor.

Sadece birkaç metre ötedeki yatakta neler olabileceğini hayal ederken içimde bir sıcaklık patlıyor.

Çenemi öpen Leon'un dudakları kulağımda oyalanıyor.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldıyor. Sesi o kadar alçak ve sert ki, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Evet."

"Güzel. Sana kendini çok iyi hissettireceğim bebeğim."

Ben ne yaptığını anlamadan parmakları külotumun dantelinin altına giriyor, külotumu kenara çekip en mahrem yerimi ortaya çıkarıyor.

"Le-" Parmak uçları hassas tenime değince nefesim kesildi. "Oh Tanrım."

Bu his o kadar yoğun ki onu daha fazla orada tutmak mı yoksa itmek mi istediğimi bilemiyorum.

Elini aşağıya doğru hareket ettirip parmaklarından birini nazikçe içime soktuğunda kararı benim yerime o vermiş gibi görünüyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye mırıldanıyorum o benimle alay ederken. Vücudum onu daha da içeri çekme ihtiyacıyla parmağının etrafında kenetleniyor.

"İyi mi?"

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum, bana yaptıklarının içinde boğulurken sorusuna cevap veremiyorum.

"Kane," diye ağlıyor Letty. Gerçeklik içime çöküyor ve bedenim geriliyor.

"Aldırma onlara," diyor, ağzımın kenarını öperken parmağını içimde daha derine itiyor.

"Burada olduğumuzu bile çoktan unuttular. Tadını çıkar bebeğim."

Bir şey yapıyor, vücudumdaki her kasın sarkmasına neden olan bir parçama dokunuyor.

Beni tutuyor ama vücuduma saldırmaktan vazgeçmiyor. Parmağı o noktayı ovmaya devam ederken başparmağı klitorisime bastırıyor.

"Leon," diye inliyorum, beynimin talimatı olmadan adı boğazımdan yırtılıyor.

"Siktir, Red. Ne kadar ateşli olduğun hakkında ciddi hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Lee, lütfen. Lütfen." Ne için yalvardığım hakkında hiçbir fikrim yok, tek bildiğim

ihtiyacım olduğunu. Hem de çok ihtiyacım var.

Hızını artırıyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor ve tüm vücudum bir kutu havai fişek gibi patlıyor.

Tarifsiz bir zevk dalgası içimden geçip gidiyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor, kalbim gümbür gümbür atıyor ve yanmak üzere olduğuma yemin edene kadar tenim ısınıyor.

"Pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmeliyiz," diyor, bir adım geri çekilip elini pantolonunun içine sokarak bariz bir şekilde belli olan çadırını yeniden düzenliyor. "Hadi gel." Elini bana uzatıyor ve ben elimi uzatır uzatmaz beni duvardan çekip yanına yatırıyor.

Sırtımızı yataktaki çiftte dönüyoruz ama kapıdan içeri adım atmadan hemen önce düşüncesizce omzumun üzerinden bakıyorum.

Kane'in kışını kız arkadaşının içine sokarken gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Leon'un elini sıkıca kavrayarak onu dikkatimi çeken şeyi görmeye zorluyorum.

"Sıcak değil mi?"

"Ben... um..." Kekeliyorum ama yanaklarım eminim hayatımda hiç olmadığı kadar yanıyor.

"Bu sadece başlangıçtı, bebeğim."

Beni, ayrıldığımızdan bu yana çok daha vahşi hale gelmiş gibi görünen partiye götürüyor. O iki dakika içinde hayatım boyunca görmediğim kadar çok şey gördüm.

Leon mutfaktan geçerek evin arkasından çıkıyor, biz çıkarken tezgahtan bir şişe bir şey aşırıyor ve arkamıza bakmadan arabasına doğru koşuyoruz.

LEON

I Macie'yi yatakhaneşine doğru itip boş bulduğumda rahat bir nefes alıyorum; şu anda ihtiyacım olan son şey onlardan herhangi birinin beni sorgulaması.

Dün gece buraya döndüğümüzde, Charlie birlikte vakit geçirdiğimiz için açıkça kızgınken, çocuklar onun saçının teline bile zarar versem beni parçalara ayırmaya hazır görünüyorlardı.

Onu koruma ihtiyaçlarını anlıyorum ve zamanımız dolduğunda kıcıma tekmeşy basmak için her türlü hakka sahip olacaklarını inkar edemem. Ama o zaman gelene kadar mükemmel erkek arkadaşı oynayacağım çünkü bu konuda ikna etmem gereken sadece Macie değil, etrafındaki herkes.

Başkalarının fikirlerine ya da tavsiyelerine güvendiğini düşünmeyebilir ama masumiyetişle onlara ihtiyacı olduğunu biliyorum ve eğer burada bir şeyler olduğunu düşünürlerse, o zaman kafasına şüpheler ekecekler ve biliyorum ki zaten yeterince kendi var.

Onu odasına doğru yönlendirirken parmaklarım sırtının alt kısmına doğru esnişyor, diğer elim Harris'in mutfağından aldığım şışeyi tutuyor, ağzım her ikisinden de tatmak için sulanıyor.

Kane'in eski yatak odasında onunla geçirdiğim o birkaç dakika, bana karşı dans edişinden sonra hiç de yeterli gelmemişti. Muhtemelen bunun yeterince masum olduğunu düşünüyordu, ama kalçaları her döndüğünde kafamda canlanan görüntüler hiç de öşle değildi.

Onu mahvedebileceğim, onun üzerinde iz bırakabileceğim, beni asla ama asla unutmayacağından emin olabileceğim tüm yollar düşünebildiğim tek şeydi.

Bir yanım, geldikten sadece birkaç dakika sonra partiden ayrılma teklifimi kabul etmesini bekliyordu. Bunun ona göre bir şey olmadığını biliyordum ama onu test etmek, bana gerçekten söylediği gibi güvenip güvenmediğini görmek istedim.

Ve öyle olmalı çünkü sadece kalmakla kalmadık, aynı zamanda sarhoş oldu, bir vuruş aldı ve diğer iki kişinin önünde onu boşaltmama izin verdi. Tamam, Letty ve Kane'in dikkati fazlasıyla dağınıktı ve muhtemelen ikisinin de odada olduğumuzdan haberi bile yoktu, bir şey olup bittiğini anlamak şöyle dursun, ama Macie bunu bilmiyordu.

Odasına girer girmez kapısını arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve elimi hafifçe boğazına koyarak onu sırt üstü itiyorum. İzin vereceğini hiç düşünmediğim bir hareketti, ama görünüşe göre benim masum küçük kızılım her fırsatta beni şaşırtmayı seviyor.

"Leon," diye nefes alıyor, göğsü bir kez daha kabarmaya başlarken mavi gözleri kararıyor.

"Bu gece günahkâr görünüyorsun, biliyor musun?"

Başını sallıyor, dudaklarında oynaşan nazlı bir gülümseme bana iyi göründüğünün fazlasıyla farkında olduğunu söylüyor.

"Bütün geceyi o elbisenin altında ne sakladığını merak ederek geçirdim. Onu vücudundan aşağı sürükleyip ayaklarının dibine bıraktığımda neye benzeyebileceğini hayal ettim. Tadının nasıl olduğunu hayal ederek."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle nabzı daha da hızlanıyor. Ona doğru bir adım atarak vücudumun uzunluğunu onunkine bastırıyorum.

"Daha önce parmaklarıma boşalırken çok ateşli görünüyordun Red." Hatırladıkça gözleri kapanıyor.

"İyi hissettirdi mi?"

O kadar hafif başını sallıyor ki, hareketlerine bu kadar uyumlu olmasaydım kaçırabilirdim.

"Seni duymadım, Red."

"Evet. İyi hissettirdi."

"Bir tane daha ister misin?"

Bana cevap verirken yanakları kızarıyor ama bunu yanına bırakmayacağım.

Hâlâ elimde olan şişeyi kaldırarak boğazını serbest bırakıyorum ve dudaklarıma götürmeden önce kapağını çeviriyorum.

Votka yakıyor ama boğazımdan aşağı kayarken iyi hissettirmiyorsa lanet olsun.

"Biraz ister misin?"

Bu retorik bir soru çünkü o daha cevap vermeye fırsat bulamadan şişeyi dudaklarına götürüyorum.

Çoğunun ıskalayacağını bilerek döküyorum ve çenesinden göğsüne, göğüslerinin vadisinden aşağıya damlamasını izliyorum.

"Şuna bak, Red. Kirlenmişsin."

Parmaklarımı elbisesinin üst kısmına sokup çekiştirerek göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyorum. Başımı aşağı eğerek derisini yalıyor, votka nehrini yalıyorum.

"Siktir, tadın çok güzel."

Şişeyi yanımdaki şifonyerin üzerine koymak için körü körüne uzanırken, göğüslerindeki kabarıklığın etrafını yalıyorum, o üzerimde miyavlarken yumuşak deriyi ağzıma alıyorum.

Sırtını dikleştirerek kendini bana sunuyor ve ben de bu tekliften en iyi şekilde yararlanıyorum.

Parmaklarımı elbisesinin ve sütyeninin askılarına dolayarak, göğüslerini bana gösterene kadar omuzlarından aşağı çekiyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum öne doğru dalıp sivri meme uçlarından birini ağzıma almadan önce.

"Leon," diye haykırıyor onu sertçe çekiştirdikten sonra en lezzetli şekilde acıtacağını bildiğim için ısııyorum. "Tanrım, beni ısırdın."

"Evet, ve sen buna bayıldın. Şu anda benim için sıırılsıklamsın, değil mi Red?"

Ben diğer tarafa geçip önceki hareketimi tekrarlarırken başı duvara çarpıyor.

"Bana cevap ver, Red. Yoksa dururum." Bu bir yalan, ikimizin de yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğuna eminim ama işe yarıyor.

"Evet."

Göğsü kabarıyor, meme uçları ağzımdan parlıyor, sertleşiyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

"Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Tekrar ayağa kalktım.

"BEN..." Ben onun gözlerinin içine bakarken kekeliyor. "İstiyorum... Bunu bana tekrar yapmanı istiyorum."

"Bu mu?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Gelmemi sağla."

"Bebeğim, tek yapman gereken sormak."

Onu yerden kaldırarak bacaklarını belime doladım ve kapıdan çektim.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor, onu döndürürken omuzlarıma yapışıyor, Ellis'in ona daha önce yaptığı içkiden dolayı başı dönüyor.

Parmaklarımı artık çok dağınık olan kabarık saçlarına geçirip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum, onu yatağına indirip üzerine sürünürken hayatta kalmak için ihtiyacım olan havaymış gibi öpüyorum.

"Cenneti keşfetmeye hazır mısın, bebeğim?"

Boynundan aşağıya, göğüslerine doğru bir kez daha öperken, "Tam bir oyuncu," diye mırıldanıyor.

"Ben de size oyunu ne kadar ciddiye aldığımı göstermek üzereyim."

Dilimle meme uçlarını okşarken, arkasına uzanıp sütyenini çözüyorum, ellerimi beline dolanan elbisesine dolamadan önce yere atıyorum ve aşağı çekerek güzel dantel külotunu ortaya çıkarıyorum.

"Kahretsin, beyaz pamuk nerede? Onları mahvetmek için sabırsızlanıyordum."

Dudaklarımı göbeğinin üzerinde gezdirmeden ve kumaş geçtikten sonra dilimi göbeğine daldırmadan önce kısa bir süre gülüyor.

"Oh Tanrım."

Ayağa kalkarak elbisesini çıkardım ve ayakkabılarını yere bırakarak onu sadece külotuyla bıraktım.

Ona baktığım anda kolları kendini örtmek için hareket ediyor.

"Yapma," diye bağıryorum. "Benden asla saklanma, Macie. Sen çok güzelsin. Seksisin.

Muhteşem. Sana sonsuza dek bakabilirim."

Sözlerim karşısında dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Gömleğimi çıkarıp yan taraftaki şişeyi alıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve gözlerimi yatakta kıvranan kızın üzerinde gezdirirken birkaç shot yutuyorum.

Onun beni beklediğini görünce karanlık, kötücül düşünceler zihnimi dolduruyor. Şu anda elimi oynamak, tüm kartlarımı masaya koymak ve benim için sahip olduğunu bildiğim cevapları talep etmek çok kolay olurdu.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Bunu yapabilirim. Ya da uzatabilirim, uzun vadede daha çok acıtabilirim.

Ve içimdeki sapkın canavar da tam olarak bunu yapıyor.

Şişeyi bir kez daha dudaklarıma götürerek, acı verme ihtiyacımı bastırmaya, onu sınıra doğru itmeye ve kendimi ele geçirmeye çalışıyorum.

Sana güvenmesini

sağla. Düşmesini sağla.

Ancak o zaman ona gerçekte kim olduğunuzu gösterebilirsiniz.

Ona doğru adım atarak, geniş ve aç gözleriyle karşılaşıyorum. Her şeyin tam da umduğum gibi geliştiğini bilerek dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

"Durmamı istersen söyle," diyorum, şu anda duymak istediği şeyin bu olduğunu bilerek.

Yatağın dibine, ayaklarının dibine doğru sürünerek pantolonumu çıkardım, sonra uzanıp parmaklarımı son giysisinin etrafına doladım ve kalçalarından aşağıya doğru sürükledim.

Onu omzumun üzerinden atarak ellerimi ayak bileklerine doladım ve kendini saklamaya çalışmasına rağmen bacaklarını açmaya zorladım.

Gözlerim onun kaygan amına kilitlendi. Çok güzel ve mahvolmak için can atıyor.

Parmaklarımı kalçasında gezdirirken, tüm vücudu titrerken gülümsüyorum. "Korktun mu Red?"

"Hayır. Ben sadece... Ne bekleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Vücudundaki alkol ağzının normalden daha fazla açılmasına neden oluyor.

Parmak uçlarım kalçalarının arasındaki küçük kıllara çarpıyor, sonra bir parmak aşağı inip onu kaplayan ıslaklığa dalıyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Seni mahvedeceğim Red," diye söz veriyorum.

Gözleri arzuyla açılıyor, göğsü daha da şiddetli bir şekilde kabarıyor, çünkü söylediklerimi kastettiğimden farklı bir şekilde okuyor.

İki parmağımı onun dar kanalına sokuyorum, benden uzaklaşmaya çalışırken kalçasını tutuyorum.

"Leon," diye inliyor, içinde bir şey, biri olmasının yabancı hissine alışmaya çalışırken kıvranıyor.

Lanet olsun, daha mükemmel olabilir miydi?

"Bu benim, Macie." Kontrol edilemez bir sahiplenme dalgası içimi kaplıyor. "Ne yaparsam yapayım, tek istediğimin senin kendini iyi hissetmen olduğunu bil. Güven bana, tamam mı?"

Başını sallıyor, her hareketimi izliyor, ne yapacağımı anlamaya çalışıyor. Endişeli görünüyor. Hayır. Korkmuş. Ve bu benim sikimi taş gibi yapıyor.

Parmaklarımı onun içinden çekerek dudaklarıma götürüyorum ve ağzımın içine çekiyorum.

Korku ve utanç yanaklarını boyuyor ve göğsüne iniyor ama bundan daha fazlası var çünkü gözleri arzudan neredeyse simsiyah.

"Siktir," diye bağıriyorum, ona olan ihtiyacım neredeyse beni alt ediyor.

Avuçlarımı kalçalarının iç kısmına bastırarak onu iyice açıyorum.

Ben.

"Çok güzel," diye mırıldandıktan sonra önüme düşüp kıcını yalamaya başladım.

Klitoris.

Parmakları saçlarımı buluyor ve yakana kadar büküyor ama ben acıdan zevk alıyorum, burada ne yaptığımı hatırlatması için buna ihtiyacım var.

Tadı cennet gibi olabilir. Bir melek gibi hissedebilir. Ama ben, herkesi sahip olduğuna inandırmaya çalıştığı saflığı ondan söküp almaya hazır orospu çocuğu şeytanım.

Geçmişte nelere tanık olduğunu biliyorum, kendini gösterdiği kadar masum olmadığını biliyorum. Dünyanın sert ve acımasız bir yer olduğunu ve özgürlüğünü satın alan paranın bir bedeli olduğunu biliyor.

"Leon, oh Tanrım. Bu... siktir," diye haykırıyor dişlerimle klitorisini sıyırdığımda, aynı zamanda onun diline gülümsüyor.

Benim küçük
Macie'm. Güçlüler
nasıl düşer.

"Devam etmemi ister misin bebeğim?" Derin sesimin titreşimlerinin onun içinden akmasına izin vererek soruyorum.

İki parmağımı tekrar içine sokup G noktasını bulana kadar büküğümde, "Evet. Hayır. Ben- kahretsin," diye soluk soluğa kalıyor.

Sırtını kamburlaştırıyor, parmakları saçlarımı derimden ayıracağına yemin edene kadar dönüyor ama ben vazgeçmiyorum. Amcığı parmaklarımı o kadar sert bir şekilde sıkıştırırken adım haykırana kadar değil, yakın gelecekte sikimin üzerinde nasıl hissedeceğini hayal etmekten neredeyse boxer'ıma boşalıyordum.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım," diye mırıldanıyor, ben ondan uzaklaşıp elimi ağzıma silerken tüm vücudu gevşiyor.

"O kadar iyi, ha?" Vücudunda gezinirken sırtarak soruyorum.

"Ben sadece... ben... ben... lanet olsun," diye kendi kendine gülüyor ve utancını gizlemek için elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Asla," diye tükürdüm, parmaklarımı bileklerine dolayarak. "Saklan." Ellerin çekiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Benden."

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp dilimi ağzına soktuğumda bir an duraksıyor, sanırım üzerimde kendi tadını alabildiği için.

"Tadın çok tatlı," diye fısıldıyorum öpüşürken. "Seni bütün gün yiyebilirim ve yine de daha fazlası için çaresiz kalabilirim."

Ona tepki verme şansı vermiyorum, onun yerine bileklerini başının üstünde yatağa sabitliyorum ve öpücüğü bir kez daha derinleştiriyorum, bu arada kendimi şişmiş amına sürüyorum.

Sürtünme ihtiyacım dayanılamayacak kadar arttığında, ellerinden birini bırakıyorum ve boxer'ımı kışkımdan aşağı itip sikimi serbest bıraktıktan sonra, narin parmaklarını etrafına sarıyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyor, o kadar sıkıyor ki gözlerim doluyor.

"Senin için ne kadar sert olduğumu hisset bebeğim. Sana bu kadar çok ihtiyacım var."

Elimi onunkıyla birlikte hareket ettiriyorum, ona ne yapması gerektiğini gösteriyorum, boğazımda gümbürdeyen zevk iniltisiyle savaşıyorum.

Mastürbasyon yapmak bu kadar iyi hissettirmemeli. On iki yaşında değilsen tabii. Kahretsin.

Hareketlerine biraz daha güvenmeye başladığında elini bırakıyorum ve onu kendi haline bırakıyorum.

"Sakın bırakma," diyorum, vücudunun karşısında oturana kadar pozisyonumuzu değiştirirken, sikim tam göğüslerinin üzerinde.

Gözleri, beni çaresizce istediğim serbest bırakmaya çalışırken etrafıma sarılmış parmaklarına kilitleniyor.

"Çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye inliyorum, taşaklarımın sıkışmaya başladığını hissederek. Sözlerim üzerine dudaklarında başarılı bir gülümseme seğiriyor.

"Beni boşaltacaksın, Red. Ve bunu senin seksi göğüslerinin üzerinde yapacağım." Öne doğru uzanıp birini elime alıyorum, inleyene kadar meme ucunu koparıyorum.

"Bunu mu istiyorsun? Bana yaptıklarının kanıtlarını teninin her yerinde görmek ister misin?"

Dudakları aralandı ama bir şey söylemedi. Şaşırmadım. Daha önce kimsenin ona böyle şeyler söylediğini hayal bile edemiyorum.

"Cevap ver bana."

"Evet. Evet, istiyorum."

Güzel.

Elini bir kez daha salladığında, zevk içimde hızla akarken başım geriye düşüyor.

Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yaparken ve mükemmel göğüslerinin her yerine boşalırken sikim onun avuçlarında şiddetle seğiriyor.

"Kahretsin Macie," diye inliyorum, üzerinde yarattığım dağınıklığa bakarak. "Şu anda çok mükemmel görünüyorsun."

Gözleri benimle onu kaplayan dölleri arasında gidip geliyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Bu inanılmazdı, ama bir dahaki sefere," diyorum parmağımı tohumuma daldırarak. "Ağzını istiyorum." Islak parmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri şok içinde açılıyor ama bu, dilinin gizlice dışarı çıkıp benden bir tat almasını engellemiyor.

Bu manzara karşısında sikim tekrar kalkmakla tehdit ediyor. "Seni ne kadar çok becermek istediğimi biliyor musun?"

Sinirleri tepesine çıkarken alt dudağını ısırıyor.

"Bu gece olmaz bebeğim. Seni becerdiğimde dudaklarından hiç alkol geçmemiş olacak, çünkü bu gerçekleştiğinde her saniyesini hatırlamanı istiyorum."

Başını sallıyor, hâlâ dudağına saldırıyor.

"Hadi seni temizleyelim." Göz kırpyorum, yataktan atlıyorum, banyoya doğru ilerlerken boxer'larımı çıkarıyorum.

Bir el bezi aldıktan sonra onu temizledim ve yatağa, yanıma uzandım. Onu.

İçimde gitmemi isteyen büyük bir parça var ama yapamıyorum. gevşek bedenini kollarıma alıp kokusunu içime çektiğimde doğru kararı verdiğimi anladım.

Yine de, ertesi sabah uyandığım anda. O uyanmadan önce altından kayıp gitmenin yapabileceğim tek şey olduğunu biliyorum.

Onun tarafından sürüklenmek çok kolay olurdu. Ve direncime rağmen, bunun gerçekleştiğini hissedebiliyorum.

MACIE

I Sıcak uyan. Gerçekten çok sıcak. Tenim terden kayganlaşıyor ve kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. Ama hiçbir yer burası kadar güçlü atmıyor. bacaklarımın arasında.

Az önce hayalini kurduğum şeyin farkına varıyorum.

Leon'un kafası kalçalarımın arasında. Parmakları içimde. Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk beni tüketirken ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapmak istememe neden olurken sırtım kamburlaşıyor.

Elimi yana doğru hareket ettirerek, ateş sorunumun başka bir nedeniyle bağlantı kurmayı bekliyorum ama onu bulamıyorum.

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum, dirseğimi kaldırıyorum ve gerçekten burada olduğuna dair bir kanıt bulmak için etrafıma bakıyorum, ama başım yastıktan ayrılır ayrılmaz rüyamı ve içimde dolaşan arzuyu unutuyorum çünkü başım dönüyor ve midem altüst oluyor.

Aman Tanrım.

Elimi ağzıma kapatıp yorganı üzerimden atıyorum ve son sürat banyoya koşuyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek dün geceden kalan alkolü kustum.

Vücudum titriyor ve gecenin bir yarısı kalkıp gittiğini fark ettiğimden beri ilk kez rahatladım. Kimsenin bunu görmesine gerek yok, bunu yaşamak bile istemiyorum.

İşte bu yüzden içmiyorum. Ve ikimizin dün gece hem partide hem de burada yaptıklarımız tam da bu yüzden kontrolü kaybetmekten nefret ediyorum.

Duvara yaslanıp başımı dizlerime koyuyorum ve sanki yukarıda bir bando varmış gibi vurmaya başlıyorum.

Demek akşamdan kalma böyle hissettiriyor.

Uzun nefesler alıp vererek midemin yatışmasını bekliyorum, sonra geçici olarak ayağa kalkıp aynada kendime bakma riskini alıyorum.

Tanrım, Leon'un gece yarısı koşmasına şaşmamalı. Korkunç görünüyorum.

Ellerimi soğuk suyla doldurup yüzüme döküyorum ama cildime bulaşmış göz makyajı ya da her yeri kırmızıya boyamış ruj için pek bir şey yapmıyor. Leon bunların hepsini nasıl öpüp çıkarmadı, Tanrı bilir.

Dişlerimi fırçalıyorum, bunun beni biraz daha canlı hissettireceğini umuyorum, ama gerçek şu ki bu sadece tekrar kusma isteği uyandırıyor.

Tökezleyerek odama geri döndüm ve yatağa dalmadan önce kendime temiz bir çift pijama almayı başardım.

Burnumu yastığa bastırıp kokusunu içime çekiyorum ve bu kadar zavallı olduğum için kendimi azarlıyorum; keşke hâlâ burada olsaydı da onun yanına sokulup güçlü kollarının beni tuttuğunu, güvende tuttuğunu hissedebilseydim diye.

Bırakın bir futbolcuyu, bir erkekle asla hissetmek istemediğimi söylediğim her şey.

Düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde bir kez daha kendimden geçiyorum ve saatler sonra kapımın önünde çarpışan insanların ve seslerin sesiyle yeniden uyanıyorum.

Bu sefer ayağa kalktığımda her şey biraz daha normal geliyor. Boğazım hala kusmaktan yanıyor ve başım hala ağrıyor ama hiçbirisi önceki kadar kötü değil. Ve tekrar tuvalete gittiğimde, destek için mobilyaları ya da duvarları kullanma ihtiyacı hissetmiyorum.

Pijamalarımı çıkarıp duşa giriyorum, süngerime bol miktarda duş jeli dökerken soğuk suyun beni uyandırmasına izin veriyorum ve dün geceyi üzerimden atmak için işe koyuluyorum.

Süngerini iç baldırlarımda gezdirene kadar önceki gecenin ayrıntılarını düşünmüyorum ama aşağıya baktığımda tenime işlenmiş çok sayıda bariz parmak izi buluyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, karanlık izlere bakarak.

Parmakları tenimi kazarken tam olarak nasıl hissettiğimi hatırladığımda vücudumu sıcaklık kaplıyor. Bana sert davrandığının farkında bile değildim.

Her şeyi unuttum. Deneyimsizliğimi, kimseyle ilişki kurmak istememe nedenlerimi, Leon'un itibarını, onunla bu işe girmenin kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri. Bu işin sonunda zarar görecektik olanın ben olduğumu zaten biliyorum. Leon gibi adamların kalbi kırılmaz. Ama benim gibi kızların kalbi onlar gibi adamlar tarafından kırılır.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle suyu kapatıp dışarı çıkıyorum. Sanırım güne başlamak için geç olması hiç olmamasından iyidir.

"Vay canına, işte burada," diyor Nate geniş bir gülümsemeye, ben dışarı çıktığımda Jace ve Charlie'yi masada kahvelerini yudumlarırken buluyor. Dürüst olmak gerekirse, hepsi de en az benim kadar kötü görünüyordu ama en azından odalarından çıkmışlardı ve mutfağa bakılırsa onlar da bir süredir ayaktaydı.

"İyi geceler mi?" Charlie gözlerinde bilmiş bir parıltıyla soruyor.

"Um..." Etrafımdaki üç kişiye bakıyorum. "Herhangi birinizde ağrı kesici var mı?"

Charlie kıkırdar ama kalkıp odasına gider.

"Küçük Macie Smith'in ilk akşamdan kalmasına mı tanık oluyoruz?" Jace gülümseyerek sorar.

"Beni yalnız bırakın."

"İyi bir gece geçirdin mi?" Nate biraz daha içtenlikle sorar.

"Evet, hatırladığım kadarıyla," diye mırıldanıyorum ve kendime yapabileceğim en büyük kahveyi yapmak için mutfağa gidiyorum.

"Ekibin çoğu bizimle aynı partideydi. Sizi görmeyi bekliyorduk."

"Oh... Um... Biz üniversite partisine gitmedik." "Peki nereye gittiniz?" Jace söze girdi.

"Leon'un kampüs dışındaki bazı arkadaşları."

İkisi de her hareketimi izliyor, bir şeyler olduğunu açıkça hissediyorlar çünkü futbol takımı genellikle bir birim olarak parti yapıyor, bu yüzden Leon'un kayıp olması ve diğer arkadaşlarıyla birlikte olması alışılmadık bir durum.

"Kimdi onlar?" Charlie soruyor, bana bir şişe hap uzatıyor, sonra yerine dönüyor, belli ki odasından konuşmalarımızı dinliyor.

"Kim kimdi?" Masumca sordum.

"Leon'un arkadaşları."

"Oh..." Onlara söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorlarken aklıma bir düşünce, daha doğrusu bir farkındalık geldi. "Kane Legend ve kız arkadaşıyla birlikteydik." Dün gece neden ikiyle ikiyi bir araya getirmediğimi bilmiyorum.

Muhtemelen Ellis Harris'in sana verdiği saf alkol kokteylidir, diyor küçük bir ses.

"Kampüs dışı bir partide mi?" Charlie sorar, gözleri şüpheyile kısılmıştır. "Evet, sorun mu var?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece... Dikkatli ol, tamam mı?"

"Tanrım, ben lanet olası bir yetişkinim. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye çıkışıyorum, oda arkadaşlarım tarafından şımartılmak istemiyorum. Evet, tamam, ben genellikle böyle şeyler yapmayan masum biriyim ama bu kendini isteyerek tehlikeye atacak bir aptal olduğum anlamına gelmiyor.

Dün gece tanıştırıldığım ilk adamın görüntüsü aklıma geliyor.

Reid Harris.

Soğuk, sert gözlerini hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Evet, içimden bir ses onun yakınında olmanın tehlikeli olduğunu söylüyor.

"Kötü bir niyetimiz yok ama söylentilere göre Kane'in bazı... ilginç insanlarla bağlantısı varmış," diyor Nate, endişesi yüzünden okunuyordu.

"Tek bir partiydi," diyorum küçümseyerek ve kahve makinesinden kupamı alıp odama geri dönüyorum.

Yapacakları tek şey, yılın başından beri gitmem için uğraştıkları geceyi geçirdiğim için beni yargılamaksa, o zaman defolup gidebilirler.

Zaten yeterince acı çekiyorum. Hayatım hakkında onların fikirlerine ihtiyacım yok.

Mesajı almış olmalılar çünkü hiçbiri beni takip etmeye çalışmıyor ve günün geri kalanında onları sadece yemek ve içmek için odamdan çıktığımda görüyorum.

Günün altıncı kahvesini hazırlarken mutfakta bana katılan Nathan, "Daha önce olanlar için özür dilerim," diyor.

"Evet, her neyse," diye geçiştirdim, olayı büyötmek istemedim.

o.

"Hayır, Mace," diyor, elini koluma koyuyor ve bana ona doğru dönmekten başka çaresi yoktu.

Bir süre beni inceliyor, gözleri boynuma kayıyor, derimi koyulaştıran iğneleri fark ettiğine şüphe yok.

"Sadece mutlu olduğundan emin olmak istiyoruz," diye mırıldanıyor ve tekrar gözlerimin içine bakıyor.

"Ne yaptığımı biliyorum." Yalan söylediğimi bildiği için kaşlarını çatıyor. "Tamam iyi, ben sadece... Akışına bırakıyorum. Eğleniyorum."

"İlk akşamdan kalmalık nasıl gidiyor?" diye soruyor, neyse ki konuyu değiştiriyor.

"Cehennem gibi. Neden insanlar her hafta sonu bunu kendilerine isteyerek yapıyorlar?"

"Dün gece eğlenceli miydi?"

Geçmişini düşünüyorum, yaptığımız her şeyin görüntüleri zihnimde titreşirken yanaklarım ısınıyor.

"Evet," diye fısıldadım. "Bir süredir sahip olduğumdan daha fazlasını..."

"İşte bu yüzden." Gerekçesini anlatmaya devam ederken başımı sallıyorum.

"Bazen kontrolü elden bırakmak ve bariyerlerinizi düşürmek tam da ihtiyacımız olan şeydir."

"Evet, sanırım haklısın," diye düşünüyorum.

"Belki bir dahaki sefere bizimle birlikte yaparsın. Bir kez olsun saçlarını açtığını görmek istiyorum."

"Gergin olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve ona dik dik baktım.

"Asla, Mace. Asla," diye şaka yapar. "Buraya gel." Beni kendine çekip sarıldı. Oldukça yakın olabiliriz ama bu genellikle yaptığımız türden bir şey değil. "Sana zarar verirse kışına tekmeyi basarım," diye kulağıma hırlıyor, sesi alçak ve sert.

"Buna gerek kalmayacak," diyorum ve bunun doğru olmasını umuyorum çünkü Nathan'ın benim yüzümden zarar görmesini isteyeceğim son şey bu.

"Arkandayım, Mace."

"Teşekkür ederim."

Kahvemi alıp üzerinde çalışmam gereken ödev için odama çekilebilmem için beni serbest bıraktı, ancak kendime karşı dürüst olursam, son bir saatin çoğunu Leon'a mesaj yazarak, silerek ve yeniden yazarak geçirdim. Hiçbirini gönderecek kadar cesur değildim.

Bu sabah ailevi işlerle meşgul olduğunu biliyordum ama daha sonra bana ulaşacağını umuyordum.

Dün gecenin benim için olduğu kadar onun için de büyük bir olay olup olmadığını merak etmeye başladığımda kalbim sıkışıyor.

Tabii ki değildi. Sen onun yatağının direğindeki bir başka çentiksin, diye gülüyor küçük bir ses. Muhtemelen her şeyi çoktan unutmuştur.

Şüphelerimi bir kenara iterek işe koyulmak ve yanlış bir şey mi yaptım yoksa yeterince iyi değil miydim endişesiyle geçireceğim birkaç saatten kurtulmak için dizüstü bilgisayarımı açtım.

Pazar sabahı güneş doğduğunda, Leon'la aramızda olabilecek her şeyin yok olduğu sonucuna varmıştım. Bütün gece bir şeyler göndereceğini düşünerek telefonumu yanımdan ayırmadım. Ama sessiz kaldı.

Ve bu sabah... Hala bir şey yok.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, haftaya avantajlı başlamak istiyorsam dün tamamlayamadığım tüm işleri yapmam gerektiğini bilerek banyoya doğru ilerliyorum.

Aynanın karşısında durmuş yüzümü nemlendirirken telefonum çalıyor. Yatak odama koşup onu bulana kadar yatağımın örtülerini fırlatırken elimdeki şişe lavaboya çarpıyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, söyleyeceklerini merakla bekliyorum.

Ama bunun sadece amcamın yokluğunda malikanesini izleyen güvenlik şirketinden gelen bir uyarı olduğunu gördüğümde her şey yerle bir oluyor.

Elimde cep telefonumla yatağıma düşerken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Bunun için kendimden nefret ediyorum, ama içimdeki reddedilme duygusunu durduramıyorum.

Tek kelime etmeden çekip gitmesinin bir nedeni olduğuna gerçekten inanmak istiyorum ama aramızda olmasına izin verdiğim şeyden sonra güvensizliğim tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Birkaç derin nefes alarak nihayet başımı kaldırıyorum ve ekranımı kaydırıyorum.

Uyarı bana güvenlik alarmının devreye girdiğini söylüyor ama her şeyin yolunda olduğu konusunda beni temin ediyor.

Harika.

Oradan nefret ediyorum ve birinin orayı yakıp kül ettiğini bildiren bir uyarı alırsam gözümü bile kırpmam.

Amcamla her türlü ilişkiyi sürdürmemin tek bir nedeni var. Onun parası. İnsanlar beni bunun için yargılayabilir ama umurumda değil. Her şeyin dışında

iyi bir şeyler yapmak istiyorum. Ve eğer bu, işleri kendim için gereğinden fazla zorlaştırmam, benimki de dahil olmak üzere pek çok hayatı mahveden canavara verdiğim bazı sözleri tutmam anlamına geliyorsa, gelecekte benim gibi çocuklara geri verebileceğimi bilerek bunu yapacağım. Güvenlerini ve geleceklerini, onlar için sadece en iyisini isteyen bir adamın ellerine bırakan çocuklar gibi.

Kapımın dışındaki hareket dikkatimi çekiyor ama Leon'un içeri dalıp beni kollarının arasına alma umudu çoktan yok oldu.

Cep telefonumu komodinin üzerine bırakıp, bir çift tayt ve büyük boy bir tişört çıkarmak için şifonyerime doğru yürüyorum.

Kapım çalındığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Mace," diye sesleniyor Nathan. "Bir ziyaretçin var."

Keskin bir nefes çekerken gözlerim açılıyor.

"Aman Tanrım." Saç fırçama uzandım ve hızla kızıl yelelerimi ehlileştirmeye çalıştım. "Hemen geliyorum."

Dizlerimin üzerinde kapıya doğru yürümeden önce kendime çeki düzen vermeye çalışırken ellerim titriyor, titreyen elim kapı koluna uzanırken midem taklalar atıyor.

Biraz güven gelmesini umarak derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Gözlerim önce Nate'i buluyor, sonra omzunun üzerinden Leon'un bana bakan yeşil gözlerini bulmak için umutsuzca bakıyorum.

Ama Nate'in arkasında kendinden emin bir şekilde duran o değil, Letty.

"Oh... Um... Hey," diyorum gergin bir şekilde, onu, daha doğrusu nişanlısını son gördüğüm anın görüntüsü içime çarpıyor.

"Hey," diyor Nate'in etrafından dolaşıp önümde durarak. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Uh... evet. Tabii. İçeri gel."

Koridorda kaybolan Nate'e başımla selam veriyorum ve Letty'nin odama girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Aşırı aktif hayal gücümünden kaynaklanan bir şeyin Leon'un başına gelmiş olabileceğinden ve iletişime geçmesini engelleyebileceğinden korkarak soruyorum.

"Evet, her şey yolunda." Odama bakıyor, her şeyi içine çekiyor. "Kendimi düzgünce tanıtmam gerektiğini düşündüm. Cuma gecesi muhtemelen bunun için en iyi zaman değildi."

"Partileri hep böyle midir?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça uysaldı."

Elimi saçlarıma götürüp kulaklarımin arkasına sıkıştırıyorum ve işlerin ne kadar çılgınlaşabileceğini düşünürken endişeyle yutkunuyorum. İçki, uyuşturucu, seks. Daha ne olsun?

"Ah... doğru. Ben pek parti kızı sayılmam," diye itiraf ediyorum.

"Evet, ben de şüphelenmişim. Sakıncası var mı?" diye sorarak sandalyemi işaret ediyor. "Tabii ki hayır," diyorum, yatağıma doğru geri dönüyorum ve

kenarda.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi birkaç saniye beni inceliyor. "Cuma gecesi için özür dilemek istedim. "Cuma gecesi için özür dilemek istedim.

benim hakkımda o kadar büyük bir izlenim bıraktı." "Sorun değil."

"Leon'a kızmıştım. Bunu sana yansıtmak istememişim. Özür dilerim."

"Dürüst olmak gerekirse, sorun değil."

"Geçen gece senden bahsetmek için beni görmeye geldi."

"Öyle mi yaptı?" İtirafı karşısında kaşlarım neredeyse saç çizgime çarpacaktı. "Evet. Görünüşe göre onun derisinin altına girmeyi başarmışsın."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Bundan pek emin değilim. Cuma gecesinden beri ondan haber almadım."

"O bir erkek, Macie. Böyle şeyler yaparlar. Yerinde olsam çok fazla yorum yapmazdım."

"Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum," diye itiraf ediyorum, avuçlarıma yaslanıyorum ve onun bakışlarından kaçınmak için odanın köşesine bakıyorum.

Onu tanımıyorum ama bana bakışında beni anladığını düşündüren bir şey var. Bu sinir bozucu.

O Leon'un arkadaşı, benim değil, yine de çoğu insana karşı hissetmediğim bir şekilde ona yakınlık duyuyorum.

"O da öyle."

Çenem düşerken bu üç kelime gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeme neden oluyor.

"Leon'u yıllardır tanırım, Macie. Ve bir kez olsun bir kızla iki kez görüşüğünü görmedim."

"Bir hafta," diye mırıldanarak onun yerine cümlesini tamamlıyorum.

"Evet, bu duyulmamış bir şey," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine.

"Buraya bana bunu söylemeye mi geldin? Tuhaf davrandığını."

"Şey, hayır. Çoğunlukla hakkımdaki ilk izlenimlerinizi düzeltebileceğimi umarak geldim ama bu konuda pek de iyi bir iş çıkardığımı düşünmüyorum. Ayrıca seninle tanışmak istedim. Leon'un düğümlenmesine neden olan şeyin ne olduğunu görmek istedim."

"Görecek pek bir şey yok. Sanırım her yönden Leon'un tam tersiyim. O da her zaman asla istemediğimi söylediğim her şey. Bana sorarsanız cehennemde yapılmış bir eşleşme."

Yorumuma verdiği yanıt kahkahalar atmak oldu ve bu da kafamı karıştırdı.

"Um..."

"Özür dilerim, sadece bu tür ilişkilerde biraz deneyimim var." "Öyle mi?"

"Kane ve ben... Cehennemde de eşleştiğimizden oldukça eminim." "Ama çok... Birlikte görünüyorsunuz. Çok mutlu."

Onu düşünürken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Artık öyleyiz. Her şey her zaman bu kadar pürüzsüz değildi."

"Vay canına. Asla tahmin edemezdin."

Omuz silkiyor. "İşler her zaman görüldüğü gibi değildir."

"Ben de bundan endişeleniyorum," diye ağzımdan geçiriyorum ve anında pişman oluyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Benimle oynuyor olmalı, değil mi? Yani Leon Dunn burada benimle vakit geçiriyor, beni çılgın partilerine götürüyor ve bana romantik randevular veriyor. Ben," diyorum, belki ilk seferinde anlamamıştır diye kendimi işaret ederek. "Kampüsteki herhangi bir kızla vakit geçirebilirdi, neden ben?"

"Çünkü o istiyor. Leon..." "Bir köpek mi?" Onun için tedarik ediyorum.

"Evet, haklısın. Ama kimsenin ona yaklaşmasına asla izin vermez. Ben, Luca ve ekibin geri kalanı dahil, hepimizi bir kol mesafesinde tutuyor."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. O böyle biri işte. Ama geçen gece senden bahsederken onda farklı bir şey gördüm. Mutlu görünüyordu. Rahatlamış. Huzurluydu. O değişimi görmeden önce ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Bunu ben mi yaptım?"

"Sanırım öyle, evet."

"Vay canına," diye nefes alıyorum, tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Her şeyi berbat edecek, Macie. Koridorda onun yerine beni gördüğünde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa zaten öyle. Bunu kendi hızında yapmasına izin vermene ihtiyacı olacak."

"Anlıyorum. Saatte yüz mil hızla giderken bir anda hiçbir şey olmaması çok garip. Yanlış bir şey mi yaptım diye düşünmeden edemiyorum. Erkeklerle pek tecrübem yok ve Leon... Şey... hepimiz onun ününü biliyoruz."

"Şu anda ailesiyle ilgili bazı sorunları var. O-" "Yeni kardeşi mi?"

Tekrar gülümsüyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Bana dün sabah kahvaltıya gideceklerini söyledi. Bu yüzden uyandığımda gitmiş olduğunu görünce çok endişelenmedim. Ama o zamandan beri sessizlik hakim."

"Ona ulaştın mı?" Bana kaşlarını çatı. "Ee..."

"Belki de ona mesaj atmalısın. Evde oturmuş yanlış bir şey yaptığını düşünüyor olabilir" diye öneride bulunuyor.

"Evet, belki," diye fısıldıyorum, acaba bunu mahvedecek olan Leon değil de ben ve tüm güvensizliklerim mi olacak diye merak ediyorum.

Bana o korkunç soruyu sorduğunda hala kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Peki... Bana kendinden bahset. Leon'un ağzı çok sıkıdır."

"Anlatacak pek bir şey yok aslında. Tallahassee'de bir kız okuluna gittim ve sonra buraya geldim. Annem burada okudu ve ben de onun izinden gitmek istedim."

"Yeterince adil. Aslen Harrow Creek'liyim ama Leon ve Luca'nın yaşadığı Rosewood'a taşındım ve Luca ile yakın arkadaş olduk. Leon da bu yüzden bana takılıp kaldı" diye şaka yapıyor.

"Harrow Creek mi?" Yerin adının tanıdık geldiğini düşünerek soruyorum. "Evet, muhtemelen haberlerde duymuşsundur. Burası cehennem çukurları."

"Oh. O zaman dışarı çıktığınız için şanslısınız?"

"Hiçbir fikrin yok. Hazırlık okulunda olsaydınız önceki hayatlarımız daha farklı olamazdı gibi geliyor. Kimse okulumuzu yakmadığı için şanslıydık," diye mırıldanıyor.

"Söylendiği gibi değildi."

"Eminim böyle yerlerin kendi sorunları vardır."

Kızları, içeri sokulan uyuşturucuları ve pahalı duvarların içinde yaşandığı söylenen her şeyi düşünüyorum.

"Peki bu dönem hangi dersleri alıyorsun?"

Okul ve diğer saçmalıklar hakkında rahat bir sohbe dalıyoruz ve daha önceki ilk izlenimlerimin doğru olduğunu fark ediyorum, o gerçekten benim tarzımda bir insan.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Önceki konuşmamızın izini sürerken sordum

Ka

pal "Tabii. Vur bana."

1. "Partideki şu adamlar. Kim onlar? Hepsi... İyi görünüyordu, tehlikeli."

Gülüyor, gözlerinde eğlenceli bir pırıltı var. "Öyle oldukları için olabilir. Leon'un dün gece seni oraya götürmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse neden orada olduğunu bile bilmiyorum, onlardan herhangi biriyle arkadaş olduğunu fark etmemiştim."

"Peki kim bunlar?"

"Harrow Creek Hawks." Sadece bu üç kelime bile tüylerimi diken diken ediyor.

Leon onlara Hawks adını vermişti ama Letty'nin büyüdüğü o korkunç yerin adını takmış olması onlar hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Bir... Bir çete mi?"

"Evet. Oldukça tehlikeli biri. Yerinizde olsam mümkün olduğunca uzak dururdum."

"Onlarla arkadaş mısın?"

Başını sallıyor. "Evet. Onları tanıdığınızda ve geçimlerini sağlamak için ne yaptıklarını görebildiğinizde aslında iyi adamlar."

"Hangisi?"

"Bilmek istemeyeceğin şeyler."

"Yeterince adil."

Cep telefonum tekrar çalışıyor ve bir kez daha o olabilir umuduyla aceleyle telefonu almaya gidiyorum. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, güvenlik şirketi alarmin tekrar devreye girdiğini söylüyor.

"Ugh."

"O değil o zaman, sanırım."

"Beni ne ele verdi?" Şaka

yapıyorum.

"Yüzünüzden okunan hayal kırıklığı bir ipucuydu."

"Kafamı karıştırıyor, Letty. Bir erkeğin bana bunu yapmasına asla izin vermediğimi söyledim. Asla."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Ne yazık ki bazen oraya giriyorlar ve çıkmayı reddediyorlar."

"Harika."

"Gitmem gerek, daha sonra işim var ama tekrar takılmak isterim, tabii sen de istersen. Leon'un birkaç sırrını sana anlatabilirim." Göz kırıyor ama sözlerine rağmen, özüne sadık olduğundan ve bana asla gerçekten sır olan bir şey söylemeyeceğinden şüpheleniyorum.

"Çok isterim," diyorum geniş bir gülümsemeyle. Hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı ama içimden bir ses burada bir şeyler olabileceğini söylüyor.

"Gerçekten iyi anlaşıcağınızı düşündüğüm birkaç arkadaşım var."

"Onlar da pek dışarı çıkmıyor mu?" Belden aşağı vuruyorum ama o benim gibi gülmüyor.
bekliyordum.

"Üniversiteye daha yavaş bir tempoda gitmenin yanlış bir tarafı yok Macie.

Sen sadece kendini yap. Bu her neyse."

"Teşekkür ederim," diyorum, boğazımı tıkayan ve kelimeleri yüksek sesle söylememi engelleyen bir duygu yumağı.

"Sana numaramı vereyim." Elini cep telefonuma uzatıyor, kilidini açtıktan sonra uzatıyorum ve o da numarasını tuşluyor. İki saniye sonra onunki çantasında çalıyor. "İrtibatta olacağım. Ve o çocuk iletişime geçtiğinde, ona cehennemi yaşat, tamam mı? Bir pislik gibi davranmasına izin verecek bir paspas olmadığını bilmesini sağla."

"Elimden geleni yapacağım ama çoğunlukla beni kekeme bir aptala dönüştürüyor."

"Gözler yüzünden. Anladım," diye şaka yapıyor. "Sadece bunu yaparken ona bakma." "Bunun için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Her zaman. Sezon başladığında ve erkeklerimiz tüm zamanlarını toplarla oynayarak geçirdiğinde hepimizin birbirimize ihtiyacı olacak." Göz kırıyor.

"Bunu bütün yıl boyunca yapmıyorlar mı?" diye soruyorum.

Bir kahkaha patlattı. "Senden hoşlanıyorum, Macie. Ve bence Lee için gerçekten iyi olacaksın. Başından bazı şeyler geçiyor ve bence sen onun ihtiyacı olan ışık olabilirsin."

"Göreceğiz."

"Çıkacağız. Ben kendim çıkarım."

Odamdan çıkıp gidiyor ve ben yüzümde bir gülümsemeyle yatağıma geri düşüyorum.

D n sabahtan beri neyi yanlış yaptığımı düşünerek etrafta dolaşan kaşlarımın çatıklığından sonra iyi hissettiriyor.

LEON

"H Ey," diyerek steril hastane odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ben ayrıldığımda Peyton hâlâ Luca'yla birlikte evde olduğu için yalnız olacağını umuyordum.

Ben odanın içinde ilerlerken Libby'nin gözleri bana dikildi. Beni hatırlamasını beklemiyordum. Onu son gördüğümünden beri yıllar geçti. Yine de onun kadar farklı görünmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Sadece yüzünden bile son zamanlarda cehenneme gidip geldiği anlaşılıyor.

"Leon," dedim. "Luca'nın ikiz kardeşi." "Evet," diye kekeliyor.

"Biliyorum."

Uzaktaki ağaçlara ve ormana bakan hastane koltuğuna oturdu ama şu anda huzurlu manzarayı seyretmek yerine gözleri odanın içindeki her hareketimi takip ediyor.

Odanın diğer tarafındaki sandalyelerden birine çöküp, boşluğa ihtiyacı olduğunu hissettiğim için yatağı aramızda bırakarak ona doğru dönüyorum.

"Nasıl gidiyor?" Onun gelişimiyle gerçekten ilgilenerek soruyorum.

"İşler daha kötü olabilirdi. Söylentilere göre birkaç gün içinde buradan çıkabilirmişim."

"Bu harika bir haber. Luca'nın organize ettiği tesise mi gidiyorsunuz?"

"Evet." Elini kaldırarak ön kolunu kaşıyor. İçimden bir ses, gözleri gözlerimi tutarken bunu yaptığının farkında bile olmadığını söylüyor. "Umalım da işe yarasın, ha?"

"Öyle olmasını uman inanılmaz küçük bir oğlun var." Oğlundan, yani üvey kardeşimden bahsettiğimde ciğerlerindeki tüm hava boşalıyor.

"Onunla tanıştın mı?"

"Gördüm. İnanılmaz biri."

"Her şeye rağmen, değil mi?"

"Kendine bu kadar yüklenme, Libby. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Alay ediyor, belli ki tüm bu kabusun suçunu hak eden kişiye yükleyebilmekten çok uzak.

"Kitaptaki her numaraya kanan aptal, saf ve küçük bir kızdım. Neredeyse on sekiz yaşındaydım, bunu bir mil öteden görmeliydim."

"Bir oyun planı vardı, Libby. Başarısız olacağından şüpheliyim. Bu senin suçun değil. Onun suçu. Manipülatif bir amcık o."

Bana bakıyor, gözlerinin derinliklerinde milyonlarca soru yüzüyor.

"Tüm bunları öğrenmeden çok önce ondan nefret ediyordum," diye itiraf ediyorum bu sorulardan birini yanıtlarken. "Onun manipülasyonlarından nasibini alan tek kişi sen değilsin."

"Sana ne yaptı?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

"Bana hiç el kaldırmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Olmasına izin verdiği şeydi. Göz yumduğu ve halının altına süpürdüğü şey."

Söylemediğim sözleri duyunca gözleri büyüdü.

"Anlıyorum." Bir hemşire kapıyı çalıp Libby'nin yemeğinden arta kalanları götürmeden önce birkaç kontrol yaptığında sessizliğe gömülüyor.

Bir kez daha yalnız kalana kadar tekrar konuşmadı.

"Gerçekten neden buradasın Leon? Babanın ikimize de nasıl haksızlık ettiğine dair hikâyeler anlatmak için olmadığına eminim."

Durum hiç de eğlenceli olmamasına rağmen gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, burada olmamın nedeni kesinlikle bu değil, ancak birbirimizi başkalarının anlayamayacağı şekilde anladığımızdan hiç şüphem yok." Başını sallayarak zaten bildiğim şeyi söylüyor. "Ama benden duymanı istedim, artık yaptığı yanına kâr kalmayacak."

"Ne yaptın sen?"

"Size ayrıntı verebileceğim bir şey yok. Ama buradan çıktığınızda onunla karşılaşmayacağınızı bilmenizi isterim. Ortaya çıkıp oğlunuzu görmek istemeyecek ya da sizden bir şey talep etmeyecek."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Ayrıca sana ve ailene yaşattıklarından sonra hak ettiğin her şeyi almanı sağlayacağım."

"Bunu takdir ediyorum Leon. Ama ondan hiçbir şey istemiyorum. Ne kadar boktan bir anne olsam da Kayden'e sahip olduğum için asla pişman değilim. Ama o amcıkdan tek istediğim kesinlikle o."

"Bunu anlıyorum. Güven bana, anlıyorum. Ve eğer istemiyorsan, seni zorlamayacağım. Ama Kayden'in geleceği için güvenli bir yerde duracağını bil. Hazırlık okulu, üniversite, seyahat, isteyebileceği her şeye sahip olabilecek."

Libby'nin gözleri yaşlarla dolar ve düşen bir tanesini uzaklaştırmak için elini hızla kaldırır.

"O küçük çocuk benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyor."

"Yanılıyorsun Libby," diyorum, yatağın etrafından dolaşıp önüne eğilerek. Tereddütle elini tutuyor ve destek olmak için sıkıyorum. "İhtiyacı olan tek şey sevgi. Senden, Peyton'dan, Fee teyzenden. Kardeşlerinden. Etrafında onun için sadece en iyisini isteyen kocaman bir ailesi var. O çok şanslı bir çocuk. Hiçbirimiz ona geçmişte bize davranıldığı gibi davranılmasına izin vermeyeceğiz. Dünya onun ayaklarının altında. O dünyanın en şanslı çocuğu."

"Tanrım," diye hıçkırıyor ve yanaklarını kurulamak için boştaki elini bir kez daha kaldırıyor. "Özür dilerim. Ben sadece... bunu duymaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Başını sallıyor, gözyaşları akmaya devam ederken burnunu çekiyor. "Teşekkür ederim," diyor sonunda.

"Neye ihtiyacın olursa, Libby. İk i n i z için de buradayız... Hepiniz için." Başını sallıyor, kendini toparlamaya başlıyor.

Ve Peyton bizi tam olarak böyle buluyor, ben dizlerimin üzerindeyim ve Libby'nin gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Ne haltlar dönüyor?"

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, Libby'yi bırakıp ayağa fırlıyorum. "Yok bir şey. Sadece dertleşiyorduk."

"Anlıyorum. Bilmem gereken bir şey var mı?" Peyton ikimizin arasına bakıyor, alnı şaşkınlıktan kıvrılmış.

İkimiz de hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz ve eminim sesimiz suçlu gibi çıkıyor.

Küçük bir gülümsemeyle Libby'ye başımı sallayarak Peyton'ın önüne gelene kadar odanın içinde ilerliyorum.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok, biz sadece... Bazı şikayetlerimizi dile getiriyorduk, diyelim."

"Bu da ne demek oluyor Lee?"

"Önemli değil." Dünyamın bir an için altımdan kaymasına neden olan bir şey söylemeden önce bir süre beni inceliyor.

"Bu iyi çünkü Macie'nin burada kız kardeşimin elini tutup gözyaşlarını silmeden pek etkileneceğini sanmıyorum."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Nasıl-"

"Letty öğleden sonrayı senin kızla geçirdi."

"Lanet olsun," diye inliyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirip yüzümden geriye doğru çekiyorum.

"Köpek evinde olduğunu biliyor muydun? Onu daha yeni senin yaptın ve her şeyi berbat ettin."

"Lafı dolandırma, Peyton." "Neden yapayım ki? Ben Macie'nin tarafındayım."

"Nasıl... Onu tanımıyorsun bile."

"Olmayabilir. Ama Letty biliyor. Ve diyelim ki kız kodu gerçek bir şey."

"Biliyorsunuz, henüz hiçbirinize ondan **b a h s e t m e m i ş** olmamın çok iyi bir nedeni var."

"Biliyoruz. Ama ne yazık ki sizin için biz de oyun oynayabiliriz."

"Oyun mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri sert ve bir uyarı taşıyor. "Eğer onunla taşak geçiyorsan, şimdi çekip gitmelisin."

"Dalga geçtiğimi kim söyledi?"

"Hiç kimse ama hepimiz seni sandığından daha iyi tanıyoruz ve sana bir şeyler oluyor. Herkesin korkup kaçtığı geçmişin, Brett-" Onun adını dudaklarında duyunca içimi bir ürperti kaplıyor. "Şimdi de Macie mi? Sen ciddi şeyler yapmazsın Leon, neler oluyor?"

"Ne yapıp ne yapmadığım hakkında ne biliyorsun? Neredeyse altı yıldır burada değilsin. Orada durup beni yargılayamazsın," diye tıslıyorum, Libby'nin her şeyi izlediğinin ve dinlediğinin farkındayım.

"Yargılamak mı? Ciddi misin sen? Endişeliyim Leon. Hepimiz endişeliyiz."

"Evet, öyle olmana gerek yok. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Umarım herkesin iyiliği için bunu yaparsın çünkü önemsendiğim birini, senin olmadığın bir şey olduğuna inanan masum bir kızı incitirsen, az önce Libby ile konuştuğun o aile artık senin için var olmayabilir."

Boğazımdan acı bir kahkaha kopuyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." "Umarım haklısındır Leon. Gerçekten umuyorum."

Geçebilmem için kenara çekiliyor ve kafası karışmış Libby'ye kısa bir bakış attıktan sonra gitmek için bir adım atıyorum ama Peyton'ın minik eli çıplak koluma dolanıyor.

Yanında duraklıyorum ama gözlerimi kapıya kilitliyorum.

"Özür dilerim, Lee," diye fısıldıyor. "I..." Nefesini içine çekerek düşüncelerini toparlamak için kendine bir an veriyor. "Sen benim ailemsin, kardeşimsin. Seni seviyorum ve senin için endişeleniyorum. Bir şeyler döndüğünü biliyorum ve hiçbirimize açılmaman beni öldürüyor."

Sözleri içimden akıp giderken göğsüm ağrıyor.

Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama yıllarca kimsenin bende bir sorun olduğunu bilmeden yaşadım. Annem bile beni hiç sorgulamadı, muhtemelen sadece huysuz bir ergen olduğuma inandı. Ama son birkaç haftadır bir şeyler değişti. Maskemin düşmesine izin mi verdim yoksa ne oldu bilmiyorum ama insanlar çatlaklarımı görmeye başladı ve bundan nefret ediyorum.

Sevdiklerimin hayatım hakkındaki gerçekleri, bunca yıldır onlardan sakladığım şeyleri öğrenecekleri düşüncesi yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

"Ben de seni seviyorum, Peyton. Hayatımıza geri döndüğün için çok mutluyum. Ama lütfen, sana yalvarıyorum. Kazmayı bırak."

Başka bir şey söylemeden kolumu onun elinden çekiyorum ve odadan fırlıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve kaslarım bir şeyler yapmak, birine vurmak, acı vermek için geriliyor.

Ve şu anda bunun için gitmem gereken tek bir yer var.

MACIE

I Çocuklar yataktan içeri daldıklarında, geçen gece yemediğimiz bir küvet dondurmayla yatağıma kıvrılmış, üzüntülerimi bastırmaya çalışıyordum.

Üçü de bu öğleden sonra Letty'nin ziyaretinden sonra dışarı çıktılar ve bana çok ihtiyaç duyduğum huzur ve sessizliği bıraktılar.

Biraz iş yapmayı başardım ama istediğim kadar değil. Letty'yle yaptığım konuşma hâlâ başımı döndürüyordu.

Telefonumu sayamayacağım kadar çok kez açıp kapattım. Hatta birkaç kez sohbetimizi açtım ve bir mesaj yazdım. Ama gönder tuşuna basmadan vazgeçtim.

Birkaç saat iletişim kurmadan duramadığım için muhtaç olduğumu düşünür mü? Sadece meşgul mü? Sadece sabırlı mı olmalıyım?

Her düşünceyle birlikte kendime olan kızgınlığım artıyor.

O kız olmak istemiyorum. Bir erkek yüzünden kendini sorgulayan kız. Ama burada, içten içe yanlış bir şey yapmadığımı bildiğim halde çıldırıyorum.

Ben bundan daha iyiyim. Bundan daha güçlüyüm. Tanrı aşkına, ben Macie Fletcher'im.

Hayatım bana olaylarla bundan daha iyi başa çıkmayı öğretti. O. Öyle. Sadece. Bir çocuk.

Bir noktada gerçekleşmeye başlayacağı umuduyla kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum. Ama derinlerde bir yerde bunun olmayacağını bilen bir şey var.

Leon sadece bir çocuk değil. O tanışmam gereken biri.

Her ne sebeple olursa olsun, yollarımızın neden kesişmesi gerektiğini henüz anlayamadım. Keşke nedenini bilseydim çünkü şu anda bana ihtiyacım olandan daha fazla stres veriyor.

Hala kendi sinir bozucu kafamın içinde kaybolmuş bir şekilde uzanıyordum ki uzaktan bir patlama sesi duydum. Ses bizim yataktan gelmiyordu, bu yüzden sarhoş öğrencilerin geri dönmeye çalıştığını düşünerek görmezden geldim. Ama sonra duyduğum şey beni dikleştirdi.

"Macie."

Boğuk bir ses ama benim adım olduğunu biliyorum.

Yataktan fırlayarak yataktan içeri geçip ana kapıya koştum, çocuklar çıkarken biraz huzura ihtiyacım olduğunu bildikleri için kilitlemiş olmalılar.

Kilidi çevirerek kapıyı bir santim açıyorum ama kalbim göğsümde çarparken bulduğum şey kapıyı fırlatıp açmama neden oluyor.

"Ne oldu?" Ağlayarak ona uzanıyorum.

Ama elimi koluna doladığımda bana doğru hareket etmek yerine, elimi tuttuğum yerden çekip bir adım geri atıyor.

"Burada olmamalıydım," diye mırıldanıyor. "Kahretsin, yapmamalıydım-" Kanlı ellerini yüzüne götürürken duvara doğru tökezliyor ve sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi eğiliyor.

"Sorun değil," diye yatıştırıyorum, ona doğru yürüyorum ve ellerini yüzünden nazikçe çekiyorum.

O... O çok kırık görünüyor.

Bu manzara göğsümü ikiye böldü.

Bu güçlü, cesur, bağımsız adam gözümün önünde paramparça oluyor.

"Gel hadi. Seni temizleyeyim."

Ellerinden tutup onu öne doğru çektiğimde, bu sefer onu içeri götürüp kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlediğimde karşı koymuyor. İçimden bir ses tüm binanın buna şahit olmasını istemediğini söylüyor.

Odamın güvenliğine girene kadar bir daha durmadım.

"Otur," diyorum ve onu nazikçe yatağımın kenarına itiyorum. "Ben gidip ilk yardım çantasını getireyim."

Bu kadar kanın nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yaralı gibi görünmüyor. Parmak eklemleri parçalanmış olmasına rağmen, kimse ona vurmuş gibi görünmüyor. Yüzü, ifadesi dışında, her zamanki gibi mükemmel, sadece birkaç kan sıçraması her santimini kaplıyor gibi görünüyor.

Küçük bir kâse ılık su koyuyorum, bir bez alıyorum ve geri dönüp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ellerinden birini tutup onu temizlemeye başladığımda gözleri her hareketimi takip ediyor.

Tüm parmak eklemlerinin derisi yarılmış. Kime ya da neye vurduysa canı gerçekten yanmış olmalı. Ama buna rağmen, kanı dikkatlice silerken neredeyse hiç irkilmiyor bile.

"Ne oldu Leon?" Başımı kaldırıp ona baktığımda, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir yoğunlukla bana baktığını görüyorum.

Birkaç saniye sonra bir soru sorduğumu fark etmiş olmalı ki başını sallıyor.

"Bunların diğer ucundaki kişi için endişelenmeli miyim?" Parmak eklemlerini kaldırıp parmaklarını sıkarak soruyorum.

Dudaklarından acı bir kahkaha dökülüyor. "Hayır."

"Tamam," diyorum, bana doğruyu söylediğine güvenerek. "Konuş benimle Leon. Lütfen."

Başını bir kez daha sallar. "Bilmek istemezsin. Bu bana bakışını değiştirir. Benim hakkımda hissettiklerini."

Ona olmayacağından emin olduğumu söylemek istiyorum ama kelimeleri yutuyorum. "Bunun Cuma gecesi gelen adamlarla bir ilgisi var mı?

Biliyorum.

bir çetenin içindeler."

"Hayır, bu benim bokum."

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıp ona bakıyorum, bana açılmasını ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlatmasını istiyorum. Ama gözleri karanlık ve ıstıraplıyken, önlerinde ilk geldiği zamandan kalma duvarların tekrar yükseldiğini görebiliyorum.

"Buraya gelmemeliydim," diyor tekrar. "Peki neden geldin?" Düşünmeden soruyorum.

"Çünkü tek düşünebildiğim sendin."

İtirafı karşısında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Bu... Bu her neyse, bu hafta sonu ortadan kaybolmanızın nedeni bu mu?" "Kısmen. Dün aile m e s e l e l e r i y l e meşguldüm. Ama yoğunlukla

Çıldırıyorum," diye itiraf ediyor ve satır aralarını okumaya çalışırken kaşlarının birbirine çarpmasına neden oluyor. "Bu," diyor ikimizin arasında eliyle işaret ederek. "Ben hiç... Ben hiç bunu yapmadım, bunu hissetmedim. Bu-"

"Sinir bozucu mu?" Onun yerine ben tamamliyorum.

"Evet."

"Ben de burada ne yaptığımı bilmiyorum Leon. Eğer bu zaten çok açık değilse. Ben bunu yapmam-" Daha önce aramızda yaptığı hareketi tekrarlıyorum. "Hiç kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermedim. Asla."

Gözleri kapıya kayıyor, eminim oda arkadaşlarımı düşünüyordur.

"Onlar bile değil. Nate gerçek bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey. İkimiz de hazırlık okulu geçmişimizle benzer bir hayat yaşadık. Ama o benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor."

Sanki az önce söylediklerim onu tamamen şaşkına çevirmiş gibi uzun bir nefes veriyor. "Seni tanıyan kişi olmayı hak etmiyorum, Macie."

"Bu ikimizin de neyi hak ettiğiyle ilgili değil Leon. Kadere inanır mısın?"

Omuz silkiyor. "Her şeyin bir nedeni olduğuna inanamayacak kadar çok şey yaşadım. Ya sen?"

"Geçen haftaya kadar, hayır. Ama sonra seninle tanıştım ve..." Tereddüt ediyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemek bir yana, bunu düşündüğüm için bile kendimi deli gibi hissediyorum. "Hayatına girmemin bir nedeni olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Sadece oda arkadaşınla beni engellemek için değil mi?" O deadpans.

"Şey, evet. O da var. Sence önce Charlie'nin içinde olsaydın sana yaklaşır mıydım?" Bu sözleri söylediğime inanamayarak dudaklarımı kapattım. "Beni delirtiyorsun," diye geveledim. "Filtrelerimle hiç bu kadar sorun yaşamamıştım."

Elini ters çevirip beni tutan o oluyor ve dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Hoşuma gidiyor. Bana ne düşündüğünü, gerçekten nasıl hissettiğini söylemeden edememeni seviyorum."

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama kelime bulamıyorum. "Buraya gelmemeliydim Toni-"

"Sana zaten sorun olmadığını söyledim."

"Sus," diye yatıştırıyor, beni durdurmak için iki parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Ama yaptığım için pişman değilim."

Onu bulduğumdan beri neyse ki aydınlanmış olan gözlerine bakıyorum, saniyeler geçtikçe aramızdaki kimya çatırıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Fısıldıyorum, bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum.

Avuçlarımı jean kaplı kalçalarına bastırıyor ve yukarı doğru kaydırıyor.

Gözlerim onunkinden kasıklarına kayıyor ve sert uzunluğunun kumaşa açıkça baskı yaptığını görüyorum.

Bir dahaki sefere onu boşaltmam konusunda bana söylediklerini hatırladıkça ağzım kuruyor.

"Ama bir dahaki sefere, ağzını istiyorum."

Sinirlerimi yutarak gözlerimi onun şişkinliğinden ayırıp tekrar gözlerine dikiyorum.

Tereddüt ettiğimi görmüş olmalı çünkü uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ve yanaklarımı avucunun içine alırken ifadesi yumuşuyor.

"Düşündüğün şey her ne kadar hoşuma gitse de. Gerçekten ihtiyacım olan şey bir duş."

Çenem düşerken dudaklarım aralanıyor.

Beni geri mi çeviriyor?

Acı bir yılan gibi sarıyor etrafımı.

Yani, muhtemelen bir hayal kırıklığı olacağımı biliyorum ama bu elimden gelenin en iyisini yapmayacağım anlamına gelmiyor.

"Oh, tamam," diye fısıldıyorum, gözlerimdeki hüznü görmeden önce yerden kalkıp ondan uzaklaşıyorum.

Ama fazla uzaklaşamıyorum çünkü elimi yakalıyor ve beni bacaklarının arasına geri çekiyor.

Gözleri bir süre atletle kaplı göğüslerime kilitleniyor ve bakışlarımla buluşmak için onları kaldırmadan önce meme uçlarımla ince kumaşın altında çakıllaşmasına neden oluyor.

"Yalnız demek istemedim, Red."

Ayakta dururken göğsü göğsüme değiyor, bu his içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve bacaklarımla arasında birikiyor.

Elini yüzümün yan tarafına doluyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sen lanet bir meleksin, bunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sözlerini kabul etmeyi reddediyorum.

Başını benimkine doğru eğiyor ve öpücüğünü kabul etmek için dudaklarımı yalıyorum, ancak bunu asla yapmıyor. Onun yerine, arkasına uzanıyor ve kan sıçramış gömleğini başının üzerine çekiyor.

Şu anda beni dehşete düşürmesi gerekirdi. Belli ki bu gece dışarı çıktı ve birini ciddi şekilde incitti, ama gözlerini dolduran kötü sözlerle tam karşımda dururken umursamak için içimde bir şey bulamıyorum.

Bunu ben yaptım. Geldiğinde savaştığı şeytanları kovmasına yardım ettim ve yerine o bakışı koydum.

Ben.

Bu bilgiyle başım dönüyor. Şu anda kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum.

"Bu tank ne kadar seksi olsa da," diye mırıldanıyor, parmaklarını alt kısmına dolayarak. "Altında ne olduğunu görmeyi tercih ederim."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onu vücudumdan çıkarıp kendi vücuduyla birlikte yere bıraktı.

"İşte ihtiyacım olan şey bu," diye mırıldanıyor ve utanmadan çıplak göğsüme bakıyor.

Parmaklarım örtünmek için seğiriyor. O zamandan beri kimsenin önünde çıplak kalmamıştım... Yani çocukluğumdan beri, o yüzden burada böyle durmak garip geliyor.

"Kahretsin, seni bana karşı hissetmeye çok ihtiyacım var," diyor aceleyle, fermuarını yırtarak açıyor ve hem pantolonunu hem de boxer'ını bacaklarından aşağı itiyor. Bir adım geri çekiliyorum, böylece ayakkabılarını çıkarıp hepsini yere bırakabileceği bir alanı oluyor. Tıpkı önceden bildiğim gibi, siki sertleşmiş ve vücudundan gururla ayrılmıştı.

Ucu parlıyor, ne yaptığını merak ederken ağzımı sulandırıyor tadı gibi olabilir.

Yerde otururken aklıma geldiğinden beri, onu ağzıma almak artık düşünebildiğim tek şey.

"Kahretsin, çok seksisin" diye fısıldıyor, bana doğru yaklaşp başparmaklarını şortumun ve külotumun içine sokuyor. "Bana b ö y l e bakmana bayılıyorum."

"Ne gibi?" Ona baktığımda ne gördüğünü bilmek istediğim için soruyorum. "Sanki doyamıyormuşsun gibi. Sanki beni tatmak istiyormuşsun gibi. Sanki hiç bırakmak istiyorum."

Yaptığı her gözlemde göğsüm kabarıyor.

Cevap olarak tek kelime etmiyorum. Nasıl söyleyebilirim ki? O haklı.

Kalan giysilerimi ayak bileklerime kadar itiyor, ardından sıcak ve sert bedenini benimkine bastırıyor, eğilip kalçalarımın arkasını kavırıyor ve beni içine çekiyor.

O bana bakmaya devam ederken bacaklarım beline, kollarım omuzlarına dolanıyor.

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum, yanaklarım kıpkırmızı. "Ne istiyorsun, Red?"

Öne doğru eğilerek dudaklarımla kulağını okşuyorum, itiraf etmek üzere olduğum şeye inanmıyorum.

"Seni tatmak istiyorum."

"Orospu çocuğu," diye acı çekiyormuş gibi inliyor, uzun bacaklarıyla odayı yiyip bitiriyor ve benim banyoma doğru ilerliyor.

Sırtım duş kabininin soğuk fayanslarına değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Leon," eli kıcıımı avuçlarken, parmak uçlarını yanmaya başlayana kadar etime batırırken, beynimin talimatı olmadan adı boğazımdan yırtılıyor.

"Sana ihtiyacım var, Red. Sana ihtiyacım var."

Dudakları dudaklarımı buluyor, dili içeri giriyor.

Onun acımasız öpücüğüne hamle hamle karşılık veriyorum. Dilim onunkine karşı kayıyor, kıvrılıyor, dönüyor ve hakimiyet için savaşıyor. Dışlerimiz çarpışıyor, ellerimiz dolaşıyor, yakalıyor, kaşıyor, önce nereye dokunmak istediğimizi bilmiyoruz.

Bir noktada beni bırakması gerekiyor çünkü ikimizin de üzerine dondurucu soğuk su yağıyor.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyorum dudaklarına karşı.

"Hmm..." diye inliyor, elini tekrar kıcıma koyuyor ve beni biraz daha yukarı kaldırıyor.

Sert boyu göbeğime değiyor ve tüm vücudum panik içinde geriliyor.

"Sakin ol, bebeğim. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Sadece ateşinin tadını çıkarıyorum."

Bunu kanıtlamak için kalçalarını yavaşça itiyor ve sikinin başını klitorisime doğru sürüklüyor.

Bu kez korktuğum için değil, zevk aldığım için hareketsizim.

"Benim için çok ıslak," diye mırıldanıyor, dudakları boynuma iniyor ve tenimi emiyor.

Karnımın alt kısmında tanıdık bir his oluşmaya başladığında başım duvara yaslanıyor.

Eminim beni sadece bu şekilde orgazm edemez. Zar zor dokunuyor.

Be

n. "Sana ihtiyacım var Red," diye inliyor.

İlk geldiği andaki çaresizliği sesini derinleştiriyor ve ben Kapıyı açtığım kırık adamı ve ona yapmak istediğimi söylediğim şeyi hatırlattı.

Yalan söylemiyordum. Ama kutsal olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bacaklarımı belinden çözerek, benden uzaklaşmamasına rağmen ayakta durmama izin veriyor.

"Bağımlıyım, Macie," diye sessizce itiraf ediyor. "Düşünebildiğim tek şey sensin. Ve hayatımda olup bitenleri bilseydin bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu anlardın."

Koyu yeşil derinliklerinden dürüstlük akıyor ve şu anda tam olarak neyle uğraştığını bana anlatması talebimi geri çevirmek zorunda kalıyorum.

Yardım etme ihtiyacım beni tüketiyor. Tek istediğim onun için her şeyi daha iyi hale getirmek.

Ama bana söylemeyeceğini zaten biliyorum. Leon nasıl hissettiğine dair içini döküyor olabilir ama sırları konusunda bana güvenmekten çok uzak.

Anladım.

Anlamaktan da öte, çünkü mezara benimkiyle gitme ihtimalim var.

Gözlerimi birkaç saniye daha tutuyor, her şeyi daha iyi yapmam için sessiz bir yalvarış ve çok fazla düşünmeden duvardan aşağı kayıyorum.

Ancak çok uzağa gidemiyorum çünkü eli beni boğazımdan yakalıyor ve ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Bunu yanlış yapamazsın, Red. Endişelenmeyi bırak."

Beni serbest bırakıp dizlerimin üzerine çökmeme izin vermeden önce bir kez başımı sallıyorum. Derin bir nefes çekerek, önümdeki sert uzunluğuna bakıyorum.

Kabul ediyorum, daha önce pek görmedim ama Leon'un siki de geri kalanı kadar mükemmel değilse lanet olsun.

Bakışlarının başımın tepesini yaktığını hissederek yukarı bakıyorum. Önünde beni izlerken gözleri ateş gibi.

"Siktir, çok seksi görünüyorsun."

Bunu yapıp yapmayacağımı görmek için beklerken parmakları ıslak saçlarımda geziniyor.

"Em beni, bebeğim."

Edepsiz sözleri amıma bir sıcaklık dalgası gönderirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Aman Tanrım.

Uzanıp elimi boyuna doluyorum, dokunuşumla şiddetle seğirirken gülümsememe engel olamıyorum.

"Macie," diye inliyor, sesi neredeyse acı çekiyormuş gibi çıkıyor.

Gövdesindeki her çizgiyi ve kası inceleyerek sonunda tekrar gözlerine ulaşıyorum.

Birleştüğimde nefesim kesiliyor. Derinliklerindeki ateş beni teşvik ediyor.

Öne doğru eğilerek dilimi çıkardım ve tereddütle ucunu yaladım.

"Siktir," diye bağılıyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Macie," diye yalvarıyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir güç hissi içimi kaplıyor.

Dudaklarımı ayırıp sikinin başına doluyorum, parmakları saçlarımı büküp boynumdan aşağı bir acı ısırtığı gönderirken tadının ağzımı doldurmasına izin veriyorum.

Hoşuna gittiğini bildiğim için kendimi cesur hissederek onu daha derine götürüyorum.

"Evet," diye tıslıyor üstümden, beni cesaretlendiriyor ve ona yaptığım şeyden hoşlandığını bilmemi sağlıyor. "Daha derine, bebeğim."

Ben de öyle yaptım, şok içinde nefesim kesilirken boğazımın arkasına çarpana kadar onu geri götürdüm.

"Dizlerinin üzerinde benim için çok güzel görünüyorsun bebeğim."

Ona gülümsüyorum, hayatımda ilk kez kendimi seksi, kontrollü ve arzulanmış hissediyorum.

Kendimi biraz daha güvende hissederek onu tekrar ağzıma alıyorum, yavaşça bir kez daha çekmeden önce onu tamamen geri alıyorum.

İnliyor, homurdanıyor ve bana ne kadar iyi olduğunu söylüyor, ben de devam ediyorum ve her seferinde ondan biraz daha fazla alıyorum.

"Macie," diye inliyor, parmakları saçlarımı daha da sıkıyor. "Red, eğer istemezsen boşalacağım-"

Bunu sonuna kadar götürmem gerektiğini bilerek onu daha derine emiyorum.

"Siktir. Siktir!" diye bağılıyor, siki ağzımın içinde şişiyor, sonra sarsılıyor ve döllerini boğazımın arkasına çarpıyor.

Geri çekilme ihtiyacıyla savaşıyorum ama hepsini yutuyorum, az önce yaptığım şey için göğsümde gurur kabarıyor.

İşi biter bitmez uzanıyor, ellerini kollarımın altına sıkıştırıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırıyor.

"Siktir, harikasın," diyor dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce, muhtemelen tadımın onunki gibi olmasından rahatsız olmadığı belli ve beni duvara bastırıyor.

Beni ele geçirilmiş bir erkek gibi öpüyor ve elleri vücudumda dolaşırken, çimdiklerken, sıkarken, beni çıldırtırken içinde boğuluyorum. Ta ki ellerini bacaklarımdan arasına daldırana kadar... Nefesim kesiliyor ve duyduğum his içime hücum ederken öpüşmemizi sonlandırıyorum.

"Benim için çok ıslaksın Red," diye mırıldanıyor boynuma karşı, parmakları girişime doğru ilerleyip beni kızdırırken.

"Leon."

"Beni emmek hoşuna gitti mi bebeğim?" "Evet."

"Hissedebiliyorum."

"Oh Tanrım," diye inliyorum parmakları daha derine itildiğinde.

"Çok sıkı, Red. Kukunun sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Beni çok sert boşaltacaksın." Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi bebeğim? Sadece düşünerek çok ısladın o."

"Leon," diye tekrar inliyorum, zihnim onun yaptığı şeyin görüntüsüyle dolu

Sadece ne kadar acıtacağını merak ettiğimi anlattım.

"Yakında bir gün, Red. Yakında bir gün olacak. Tek yapman gereken kelimeleri söylemek."

Beni beklediğini bilmek göğsümü ağrıtıyor. Şu anda çok kolay itebilirdi ve eminim ben de pes ederdim. Ama denemiyor bile ve ben onun bu yönünü seviyorum. Herkesin düşündüğünün, ününün söylediğinin aksine; o tatlı, şefkatli, tamamen bencil olmayan biri.

Parmaklarını içimde bir noktaya çarpına kadar büküyor, bu da gözlerimin arkasında ışıkların yanıp sönmesine neden oluyor.

"Kahretsin, seni tatmalıyım, Red."

Parmaklarını içimden çıkarırken başımı duvardan kaldırıp ona bakıyorum, dudakları ayrılıyor ve parmaklarını içeri sokup emerek temizliyor.

Kukuma daha fazla sıcaklık vurdukça gözlerim açılıyor. Tanrım, bu çok sıcak.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor parmaklarının arasında. "Ama yeterince değil."

Önümde diz çöktüğünde nefesim kesiliyor. Bacaklarımdan birini omuzlarına atıyor ve başını kalçalarımın arasına itiyor.

Dili klitorisimle birleştğinde "Oh kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum. "Buna bayılıyorum," diye homurdanıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yalıyor.

Elini diğer bacağımın arkasına doladığında ve beni yerden kaldırdığında, dilini içime sokarken ağırlığımı tuttuğunda "Oh Tanrım," diye ciyaklıyorum.

"Kahretsin Leon," diye bağıyorum, bana yaptığı şey filtrelerimi yok ediyor.

Su üzerime çarptıkça parmaklarım ıslak saçlarında dönüyor ve bu da onun neden olduğu hisleri daha da artırıyor.

"Yüzümün her yerine boşal, Red," diye bana karşı talepte bulunuyor, derin sesinin titreşimi salıverilmemi öne çıkarıyor.

Düşmeye başlarken "Evet, evet, evet,"

diye sayıklıyorum. "Gel, Red. Şimdi."

"Leon," diye bağırıyorum, amım tekrar içime giren dilini sıkarken vücudum zevkle kilitleniyor.

Dalga dalga içimi yıkıyor ve tüm vücudum onun elinde sarkana kadar benimle alay etmeyi bırakmıyor.

Her nasılsa -nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok- beni yere yuvarlanmadan ayağa kaldırmayı başarıyor. Ayaklarım fayanslara değdiği anda elini enseme doluyor ve dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor.

"Ne kadar tatlı olduğunu tat, Red." Dili ağzımın içinde, tıpkı birkaç dakika önce bacaklarımın arasında olduğu gibi dalgalanıyor.

Beni uzun ve derin öpüyor, bir kez daha sertleşen aleti karnıma baskı yapıyor ama geri çekildiğinde daha fazla baskı yapmıyor, bunun yerine şampuanıma uzanıyor ve arkamı dönmemi istiyor.

LEON

I Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen Libby'yi görmeye gitmemeliydim. Onun kırık gözlerine bakmanın bana ne yapacağını tahmin edememiştim. İçimdeki öfkenin kabarcığını tahmin etmemiştim. İhtiyacım

Onu bu hale getiren adamı incitmek.

Bu adil değil. Hiçbiri.

O bunu hak etmedi.

Evet, biraz vahşi bir çocuktuk ve belki de babamın müdahalesi olmadan da ağır uyuşturucular bulabilirdi ama ne olursa olsun süreci hızlandırmaya kesinlikle yardımcı oldu.

Onun hayatını mahvetti. Bundan eminim.

Peyton'ın işe karışmasını da ekleyince, Libby'nin hastane odasından sonra gitmem gereken tek bir yer vardı, o da o pisliğin başkalarına yaşattığı acının birazını yaşatmaktı.

Karanlık hücrelerine vardığımda uyuyordu ama spor ayakkabımla karnına attığım hızlı bir tekmeyle onu uyandırdığımda varlığımın farkına vardı.

Karşı koymaya bile çalışmadı. Bir yanım hayal kırıklığına uğradı, diğer yanım ise belki de hatalı olduğunu anladığı için rahatladı. Çok fazla hayatı mahvettiğini ve bunu çok uzun zamandır hak ettiğini.

Macie'nin yanında durmuş, saçlarını yıkarken parmaklarımla kafa derisine masaj yaparken, ondan sonra ne olduğunu bile zar zor hatırlıyorum. Onu nefes alırken bırakıp bırakmadığımdan bile emin değilim.

O odada olduğum kişi bir daha asla karşılaşmak isteyeceğim biri değildi. Öfke, intikam ihtiyacı, kanına susamışlık dehşet vericiydi.

Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum, geğmişte çok kaybolmuştum, anılar ve acılar bana çok gerçek geliyordu.

Kapıyı açıp gözlerinin içine bakana kadar her şeyi berbat ettiğimi fark etmemiştim.

Korkmuş görünüyordu.

Nedenini anladım, babamın kanına bulanmıştım. Çılgın bir psikopat gibi görünüyordum, bundan eminim.

Kapıyı suratıma çarpmalıydı. Bunu fazlasıyla hak etmiştim.

Ama bunun yerine, şimdi burada karşımda çırılçıplak duruyor ve tadı hâlâ dilimde.

Başına masaj yapmaya devam ederken öne doğru eğilerek omzuna bir öpücük konduruyorum.

"Çok iyi," diye inliyor, bana doğru bastırarak.

Bir elimi saçlarından çekerek, parmaklarımı boynundan aşağıya ve göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Meme ucunu çimdiklediğimde nefesi kesiliyor, kıcı sert sikime sürtünüyor.

Diğerini avuçlayıp meme ucunu parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum.

Elimi karnından aşağı kaydırıp dudaklarını ayırarak iki parmağımı klitorisine bastırđıđımda "Leon," diye inliyor.

"Tekrar boşalmanı duymak istiyorum," diye itiraf ediyorum kulağına, bütün gece onun çığlıklarını ve miyavlamalarını dinleyebileceğimi bilerek.

İki parmağımı içine soktuğımda hâlâ sırılsıklamdı, amı son orgazmından dolayı kaygandı.

"Kahretsin," diye inliyor. "İyi misin, bebeğim?"

Başparmağımı klitorisine bastırırken "Çok iyi," diye iç geçiriyor.

Bir kez daha paramparça olması sadece birkaç dakika sürüyor, elim hala saçlarındayken başını çeviriyor, onu öperken zevk iniltilerini yutuyorum.

"Arkanı dön," diye fısıldıyorum, tam da bunu yapabilmesi için onu serbest bırakıyorum.

Başını arkaya yatırıp şampuanı duruladıktan sonra saç kremi şişesini alıp ellerime biraz döküyorum ve uzun kırmızı saçlarında gezdiriyorum.

Gözleri tüm zaman boyunca benimkileri tutuyor. Endişesi ve süregelen arzusu her zamanki parlak maviliğini koyulaştırıyor.

"Ben iyiyim," diye nefes alarak onu endişeden kurtarmaya çalışıyorum. Başını sallıyor ama bana inandığını bir an bile sanmıyorum.

Hindistan cevizli duş jelini alıp süngere sıkmadan önce saçlarını bir kez daha duruluyorum ve vücudunda çalışmaya başlıyorum.

Ben onun her santimini temizleyene kadar, aynısını bana yapması için ona teslim etmiyorum.

Nazik dokunuşu tenimi okşarken kokusu etrafımı sarıyor ve memnuniyetle iç çekmekten kendimi alamıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmediğime eminim. Ama birkaç dakikalığına bu rahatlığın içinde boğulmama izin versem de, bunun alışabileceğim bir duygu olmadığını biliyorum.

Buraya ikimiz için bir gelecek kurmaya gelmedim. Çocukluğumda yaşadığım ve o zamandan beri her günümü karartan olaylara nihayet bir son verebilmek için bilgi almaya geldim.

İşini bitirir bitirmez suyu kapatıp dışarı çıkıyorum, onu bir havluya sarıyorum ve diğerini belime doluyorum.

Yatak odasına girdiğimizde "Aç mısın?" diye soruyor.

"Evet." *Yemek için olmasa da*, şifonyerine doğru yürüdüğünü ve birkaç kıyafet çıkardığını izlerken düşünüyorum.

"Tamam, pizza sipariş edeceğim."

"Gitmek zorunda değilsin, gidebilirim," diye teklif ediyorum, gerçekten de şu anda yalnız olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

"Leon, yapma bunu."

"Ne? Yataktaydın, değil mi?"

"Evet. Ama bana ihtiyacın olursa, ben buradayım." Sözleri göğsümü ağrıtıyor.

Geçen hafta sonu Charlie'yle beni bastığı andan beri istediğim her şey gerçekleşiyor.

Duvarlarını yıkıyorum, bana güvenmesini sağlıyorum.

Ancak bunun beni ne kadar kötü hissettireceğini tahmin edememiştim.

Ondan nefret etmeyi bekliyordum. Geçmişte onunla ilgili hatıralarım onu sevmemi engellemeye yetecekti.

Ama sonra onun gerçekte kim olduğunu keşfettim ve birlikte olduğumuzda geçmiş eriyip gidiyor.

Boğazımdaki yumrunun etkisiyle konuşmadan başımı sallıyorum. Havluyu bırakıp boxerımı alıyorum ve yatağına düşmeden önce bacaklarımdan yukarı çekiyorum.

Bir çift külot, ardından bir atlet ve uyku şortu giyerken her hareketini izliyorum.

O muhteşem vücudu örtmek çok yazık ama yine de inanılmaz seksi görünüyor. Ve benim de böyle düşündüğümü biliyor olmalı çünkü bir kez daha sikim boxerımdan kurtulmaya çalışıyor.

Cep telefonunu eline alıp, anons etmeden önce ekrana dokunuyor. "Otuz dakika içinde burada olacak."

"Mükemmel. Buraya gel," diyorum, elimi uzatıyorum, bana katılması için fazlasıyla hazırım.

"Tamam." Cep telefonunu kilitler, ama yere koymadan önce elinde ping sesi duyulur.

Önüne geri çekerek ekrana bakıyor ve bir iç çekiyor.

"Her şey yolunda mı?"

Yanıma gelip yere çöküyor ve ekranı görmeme izin veriyor. "O da ne?"

Ekrandaki bildirimi anlamadığım için soruyorum. "Bu... Bu amcamın evindeki güvenlik sistemi. Bir şey var.

yanlış."

"Neden bununla ilgilenmiyor?" Masumca soruyorum.

"O... um... şehir dışında." Bana baktı, yüzünde suçluluk ifadesi vardı ama bana yalan söylediğini anlamak için bunu görmeme gerek yoktu.

Orada olmadığını biliyorum. Onu aramak için

oradaydım. Ama sorun şu ki, ben de onu bulamıyorum.

Bu yüzden buradayım.

Ondan bilgi alma düşüncesiyle karnımda karanlık bir heyecan dalgalanıyor.

"Tüm hafta sonu boyunca bana uyarı gönderip durdu. Bana evin güvende olduğunu söylediler ama sürekli uyarı veriyor."

"Belki de gidip kontrol etmelisin."

"Biliyorum ama eyaletin öbür ucunda ve derslerim var." Bahaneleri geçerli ama oraya gitmek istememesinin daha derin nedenlerini örtbas ediyorlarmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. "Önemli değil," diyor, telefonunu kenara koyuyor ve kendini bedenime bastırıyor.

"Um... şu anda değil, hayır."

Üstümde yatması için onu çeviriyorum, dudaklarını yakalıyorum ve pizzanın geldiğini haber veren zil çalana kadar onu öpüyorum.

Sonunda kapatmadan önce telefonu üç kez daha aynı uyarıyı veriyor.

"Belki de gitmelisin. Durum ciddi olabilir."

"Biliyorum," diye mırıldandı üzüntüyle.

"Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?" İlk fırsatta onun hakkında konuyu değiştirdiği önceki konuşmamızı düşünüyorum ve orada ne olduğunu merak ediyorum. Ona düşkün bir amca olduğunu hayal bile edemiyorum, ama ona çocuklara davrandığı gibi davrandığı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Düşündüğümde daha fazla ortak noktamız olabilir mi? Hayır. Hayır, bu doğru olamaz.

Midem bulanıyor, pizzam sadece bu düşünce yüzünden bile geri gelmekle tehdit ediyor.

"Bu... Karmaşık. Hiç çocuk istediğini sanmıyorum, sonra kendini benimle sıkışmış buldu."

"Ama o bir koçtu, değil mi?" Konuyu riske atarak soruyorum. "Evet, ama çocuklardan nefret ettiğine eminim."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Oyunun içindesin, adamlarına karşı ne kadar sert olduğunu duymuş olmalısın. Yanlış zamanda nefes aldılar ve o da üzerlerine bir ton tuğla gibi indi."

"Söylentiler duydum," diye yalan söyledim.

"Şanslısın," diye fısıldıyor. "İlk elden deneyimin olmadığı için şanslısın."

Sözleri karşısında tüm vücudum geriliyor ve bu fark edilmiyor.

Başını göğsümden kaldırıp yine o endişeli gözlerle bana bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet, bebeğim. Sen benim kollarımdasın, ben iyiden de öteyim." "Daha önce," diye kekeliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bakıyorum, yaptığım şeyi itiraf etmek dilimin ucunda. Daha önce hiç kimseye sırlarımı anlatmak zorunda hissetmemiştim. Ama Macie'de içimdeki tüm karanlığı dökmek istememe neden olan bir şey var. Eğer yeterince cesursa, benimle birlikte dipsiz derinliklerde dans etmesine izin vereceğim.

"Bir gün," diyorum sonunda, her şeyi itiraf etme ihtiyacını bastırarak. Bana yaslanıyor ve ben de rahatlıyorum.

Ona ne kadar söylemek istersem isteyeyim, yapamayacağımı biliyorum. İhtiyacım olanı elde edene kadar ve o benim gerçekte kim olduğumu anlayana kadar olmaz. O zaman tüm gerçeklerimi masaya yatırabilirim ve o zaman etrafta kalmaya istekli olup olmadığını göreceğiz.

"Düşünüyordum da," diyor Macie ertesi sabah ders için hazırlanırken. Ben de giyiniyorum ama babamın kanıyla lekelenmiş kıyafetlerle üniversiteye girmem çok zor, bu yüzden önce evime uğrayıp yakalanmadan gizlice girmeye çalışacağım.

Luca ve Peyton zaten yeterince endişeli, beni bu şekilde bulmalarının işleri daha da kötüleştireceğinden eminim.

Ya ciddi bir şey yapmam ya da itiraf etmem gereken zaman yaklaşıyor ve ikincisinin düşüncesi bende kaçma isteği uyandırıyor. Buradan ve gerçeklerden olabildiğince uzağa kaçmak.

Bunca yılımı sevdiklerimi gerçeklerden korumak için harcadım ve şimdi bile, ihtiyacım olan intikamı almanın eşiğindeyken, onların bildiğini, bana sempati ve acıma duygularıyla baktıklarını düşünmek, her şeyi bir kez daha unutmaya çalışmama neden oluyor.

Ama yapamayacağımı biliyorum.

Bu acı son on yıldır içimde büyüdü ve iltihaplandı. Bir an önce bir şeyler yapmalıyım, yoksa sevdiklerimi herhangi bir sırrın verebileceğinden çok daha fazla inciteceğim.

"Öyle mi?" Aynada makyajını yapmasını izlerken soruyorum.

"Cuma günü dersim yok ve çalışma grubuma tekrar davet edileceğimi sanmıyorum, bu yüzden Perşembe öğleden sonra Miami'ye gidip amcamda neler olup bittiğine bakabilirim."

Bu fırsatın elimden kaçmasına izin vermeyeceğimi bildiğimden, "Derslerden kaytarabilirim," diyorum.

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece bir geceliğine gideceğim."

Yataktan kalkıp arkasına geçiyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"Ama ben istiyorum. Belki bir hafta sonu yapabiliriz. Sadece sen ve ben." Aynada gözlerini tutuyorum, aklımdan geçen tüm kirli, kötü düşünceleri görmesine izin veriyorum.

"Um..."

"Plaja gidebiliriz, okyanusta yüzebiliriz. Amcanın havuzuna girip çıplak güneşlenebiliriz."

"Kış mevsimindeyiz," diye belirtiyor.

"Ve?" Saçlarını omzunun üzerinden iterek ve boynundan aşağı öperek soruyorum. "Eminim seni sıcak tutabilirim."

"Sen delisin."

"Senin için
deliyim."

Sözlerim üzerine yanakları kızarıyor ve sikim pantolonumun içinde sarsılıyor. "Gitmelisin yoksa derse geç kalacaksın."

"Macie."

"Ne? Eğer Cuma gününü kaçırıyorsan, haftanın geri kalanında orada olmak isteyeceksin."

"Öyle mi?" İçimde patlayan heyecanla soruyorum. "Evet. Kulağa hoş geliyor...
Katlanılabilir."

"Katlanılabilir miyim?" Alay ediyorum, sesimde sahte bir incinme var.

"Ne? Hayır, hayır. Onun evine gitmeyi kastetmiştim. Oradan nefret ediyorum. Senin yanımda olman daha katlanılır kılacak."

"Bundan ne kadar nefret ediyorsun?" Kulak memesini ısırarak soruyorum. "Çok fazla."

"O zaman orada yeni anılar yaratmanın zamanı geldi. Eskilerden bazılarını silelim. Belki seni evin her odasına sokabilirim," diye öneriyorum.

"Bir sürü oda var."

"Dayanma gücüm yok diye mi endişeleniyorsun?"

"Hiç de değil. Sadece büyük bir yer olduğunu söylüyordum."

Bilmiyor muyum? Büyük olmasına rağmen hiçbir zaman saklanacak kadar büyük olmadı çünkü o amcık beni her zaman buldu.

"Ben her zaman meydan okumaya hazırım." Ayna ile aramda olmasına rağmen kasıklarımın olduğu yere bakıyor.

"Yani, sen hep ayaktasın."

"Ve sen benim kötü biri olduğumu düşünüyorsun, Red." Elimi boğazına dolayarak onu oturduğu yerden kaldırdım ve masaya doğru ittim, parmaklarım onu çılgına çevirdiğini bildiğim bir şekilde sıkıyordu. "Hep benim sikimi düşünüyorsun, ha, pis kız?"

Sanki ağzına almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

"Perşembe öğleden sonra yeterince erken gelemez," diye inleyerek dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

"Lee," diye inliyor, ellerini göğsümde gezdiriyor ve omuzlarımda birleştiriyor.

"Bu hafta sonu, Red. Seni benim yapacağım," diye homurdanıyorum, sonunda onun içine girme ihtimaliyle sikim seğiriyor.

"Bu hafta sonu," diye tekrarlıyor ağzımın içinde.

"Gitmem gerek," diye itiraf ediyorum, başımı onunkine doğru eğerek. "Öyle."

Dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra, ne kadar istekli olduğumu anlasın diye kendimi yeniden düzenliyorum ve odasından sıvışıyorum.

Neyse ki diğerleri ortalıkta yok, ihtiyacım olan son şey onun koruyucularına neden başka birinin kanına bulandığımı açıklamak.

Bir mucize eseri, kimse tarafından durdurulmadan yatak odama kadar gidebildim. Cep telefonum çalmaya başladığında bir duş daha almak için kıyafetlerimi çıkarıyordum.

İlk aklıma gelen Macie oluyor, beni şimdiden özlediğini düşünerek içimi bir heyecan kaplıyor, sonra bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum.

Onunla zaten çok içli dışlıyım. Kendimi dizginlemem lazım. Tam da bu yüzden ona yalan söyledim ve bütün hafta meşgul olduğumu söyledim.

Gerçek şu ki, dersler, antrenmanlar ve çocuklarla çalışmak, oh ve tabii ki biraz işkence dışında yapacak hiçbir şeyim yok. Ama aramızdaki her şeyin gerçek olduğuna inanmasına ne kadar ihtiyacım olsa da, şu anda çok ince bir çizgide yürüdüğümün farkındayım çünkü onunla geçirdiğim her saniye bir şeyleri değiştiriyor ve bunun olmasına izin veremem.

Burada tek bir amacım var. Ve onu benim yapmak değil. Olamaz da.

Gerçeği öğrendikten sonra beni isteyeceğini düşünmek bile kendimi kandırmak olur. Ne kadar lekelenmiş ve kırılmış olduğumu keşfettiğinde.

"Hey," diyorum telefonumu kulağıma dayayarak. "Her şey yolunda mı?" Dün gece birini öldürdüğümü duymak üzere olup olmadığımı merak ederek soruyorum.

"Evet, ben iyiyim dostum. Daha çok senin için endişeleniyorum. Dün gece babanı fena benzettin," diyor Reid ve yemin ederim sesinde gurura benzer bir şey duyuyorum.

"Evet, biraz stres atmaya ihtiyacım vardı. Mükemmel bir kum torbası gibi görünüyordu."

"Hâlâ onu yalnız mı bırakmak istiyorsun?" diye sorar.

Brett'in Peyton'a saldırdığı gece Devin'le birlikte Kane, Bry ve bana yardıma geldiklerinde, onu neden bir hayvan gibi kilit altında tutmak istediğimi sorgulamasını bekliyordum ama beni şaşırtarak, şeytanın kendisinin gurur duyacağından emin olduğum bir gülümsemeyle bana parladı ve anahtarı bana verdi.

"Evet, sadece amcığ hayatta tut. Hayatında yaptığı her şeyden pişman olmasını istiyorum."

"Yeterince adil. Başka bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, tamam mı?" "Tamamdır, dostum. Teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor. Adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, sadece Kane'den edindiğim küçük bilgiler var, ama aynı zamanda bu psikopata hayatım konusunda güveniyorum, ya da en azından şimdilik kirli sırrım konusunda.

Kendimi duşa atıyorum ve onun hindistan cevizi kokusunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Her ne kadar onun içinde boğulmak istesem de, önümüzdeki birkaç gün boyunca zihnimi açık tutmam gerekiyor yoksa kendime verdiğim ondan uzak durma sözü boşa gidecek.

MACIE

M Perşembe günü sabah dersimden sonraya kadar Leon'u göremeyeceğimi bilmek haftayı sürüklüyor. Hayır demek, burada kalmasını ve derslere gitmesini sağlamak istedim.

Katılım konusunda pek de iyi bir sicile sahip olmadığını zaten biliyorum ve daha fazlasını kaçırarak işleri berbat eden kişi olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda hafta sonu bir yerlere gitme ihtimalimiz karşısında yüzünde beliren heyecanı da gördüm ve bir gece önce onu o halde gördükten sonra bunu reddetmem mümkün değildi.

Ne olduğunu ya da kimin kanına bulandığını bilmemek hala içimi kemiriyor ama kendimi hazır hissettiğinde bana anlatacağına ikna etmeye devam ediyorum. Ama sabrım çoktan tükenmeye başladı.

Onunla hiçbir şey yapmak istemezken, tüm sırlarını bilmek ister hale geldim. Bu garip bir duygu ama savaşmaktan bıktım.

Duvardaki saate bakıyorum, daha hızlı ilerlemesini istiyorum.

"Herkes senin buradan gitmek istediğini düşünür," diye mırıldandı Nate.

Be

n. "Bu kadar açık mı?"

"Seni sınıfta hiç bu kadar az meşgul görmemiştim, o yüzden evet.

öyl "Heyecanlıyım," diye itiraf ediyorum. Hiç bu kadar heyecanlanacağımı e." düşünmemiştim.

Amcamın evini ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum ama bu hafta sonu bizim evimiz olması için de sabırsızlanıyorum.

Sadece ikimiz.

Pazartesi sabahı öpüşürken hırıltıyla söylediği sözlerle karnım zonkluyor.

'Bu hafta sonu, Red. Seni benim yapacağım.'

Sonunda nasıl bir şey olacağını deneyimleme düşüncesiyle kalçalarım birbirine yapışıyor.

"Aşık bir köpek yavrusu gibisin, Mace."

Sözleri karşısında çenem düştü. "Yalnız olduğumu söylemedim-"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye araya girdi, muhtemelen paniğimi görmüştü. "Ama o yöne doğru gidiyorsun."

Gözleri benimkileri tutuyor ve bana tartışmanın bir anlamı olmadığını söylüyor.

"Elimde değil. Birlikteyken sadece... Bilmiyorum. Doğru, sanırım."

"Senin adına sevindim." Ben tekrar odanın diğer tarafındaki saate bakmadan önce bana usulca gülümsüyor ve kıkırdıyor.

Profesörümüz dersimizi bitirir bitirmez eşyalarımı toplayıp kapıya doğru koşuyorum ve Nate'in kahkaha sesi beni takip ediyor ama beklediğim gibi beni durdurmuyor.

Geri döndüğümde odamın etrafında uçuyor, hafta sonu için ihtiyaç duyabileceğim her şeyi topluyorum.

Aklımı kaçırmış olabilirim ama Charlie'nin dün gece beni alışverişe götürmesine izin verdim ve yeni iç çamaşırları ve seksi gecelikler aldım. Bunları giyecek özgüvene sahip olduğumdan emin değilim ama ne olur ne olmaz diye çantama attım.

Tanıştığımız andan itibaren Leon, içimde saklandığını bilmediğim yepyeni bir insanı ortaya çıkardı, bildiğim tek şey, ona tüm yeni kıyafetlerimden oluşan tam bir defile verebilirim.

Bana nasıl bakabileceğini düşünürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Benim yüzümden gözlerinin arzuyla kararmasına bayılıyorum. Ona bunu yapabilmem en büyük tahrir edici şey.

"Umarım yüzüne o gülümsemeyi yerleştiren benimdir," diye gürlüyor derin bir ses kapı aralığından.

Arkamı döndüğümde, adamın kendisini kapımın pervazına yaslanmış beni izlerken buluyorum.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Son birkaç eşyayı da çantama tikiştirerek soruyorum.

"Az önce çantana tikiştirdiğin dantelleri görecektir kadar uzun."

Yanaklarım utançtan yanıyor, o da bunu fark etmiş ya da hissetmiş olmalı ki odaya girip yüzümü devasa elleriyle kavıyor

Eller.

"Benden çekinme, Red. Seni her birinin içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onları senin için aldım," diye itiraf ediyorum. "Kahretsin, mükemmelsin."

Ben cevap veremeden dudakları dudaklarımı buluyor ve çantamı alıp omzuna atmak için beni serbest bırakırken nefessiz bırakıyor.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" "Elbette. Hadi gidelim."

Çantamı ve cep telefonumu alıyorum ve dışarı çıkmadan önce diğer elimi onunkinin içine sokuyorum.

"Yolculuk için atıştırmalık bir şeyler aldım," diyor, arabaya bindiğimizde yolcu koltuğunda duran çantayı taşıırken.

"Her şeyi düşünmüşsünüz."

"Bütün hafta seninle geçireceğim bu hafta sonundan başka bir şey düşünmedim." "Ben de," diye fısıldadım.

"Biraz eğlenmeye hazır mısın, Red?"

"Tabii ki evet."

Saniyeler içinde motoru altımızda devirleniyor ve otoparktan çıkıyoruz, üniversiteyi ve buradaki hayatlarımızı birkaç günlüğüne geride bırakıyoruz.

Pencereyi indirip temiz havayı içime çekerken rahat bir nefes alıyorum.

Birkaç dakika araba kullandıktan sonra "En son ne zaman amcana gittin?" diye soruyor.

"Uh... Geçen yaz."

Bana iki kez bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. Tam canını sıkan şeyin ne olduğunu soracaktım ki konuştu.

"Tatil için oraya gitmedin mi?"

Kahretsin.

"Um... hayır."

Bana ne yaptığımı sormak üzere olduğunu bilerek parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve bana acıyarak bakmasınlar diye herkese yaptığım gibi ona da yalan söylemekten kurtulamayacağımı biliyorum.

"Ama o senin tek ailen, değil mi? Nereye gittin?"

"Ben... şey... ormanda bir kulübe tuttum ve tüm tatili orada geçirdim," diye itiraf ediyorum sessizce.

"Yalnız mı?"

"Evet."

Avuç içleri direksiyona çarptığında irkiliyorum.

"Siktir. Siktir."

"Fena değildi. Hoşuma gitti."

"Tatilleri yalnız geçirmek zorunda kalmamalısın, Macie."

Omuz silkiyorum. "Neyse o. Benim için normal."

Parmakları direksiyonun etrafında dönüyor, iyileşen eklemleri kavrama gücüyle beyaza dönüyor.

"Bu saçmalık."

"Kendi arkadaşlığımı seviyorum. Peki ya sen, büyük aile Noel'i?"

"Geçen yıl öyle değildi. Çoğunlukla sadece ben, Luca ve annem vardık. Luca gerçekten kötü bir durumdaydı, bu yüzden bedenlen orada olsa bile gerçekte orada değildi. Annem elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama onun ruh hali bulaşıcıydı."

"Özür dilerim."

"Her şey yolunda. O zamandan beri ruh halinin sebebinin sevgilisi olduğunu keşfettim ve sonunda öpüşüp barıştılar."

"Peyton?" Cevabı zaten bilmeme rağmen soruyorum. Bu hafta öğle yemeği için buluştuğumuzda Letty bana onun hakkında her şeyi anlattı.

"Evet. Hepimiz birlikte büyüdük ama biz on beş yaşındayken taşındı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Letty onun hakkında sadece iyi şeyler söyledi."

Bana bakıyor, yola dönmeden önce gözleri yüzümün her santimetresinde kısa bir süre geziniyor.

"Gerçekten de hayatıma uyum sağlıyorsun, ha?"

"Ben... um... Beni öğle yemeğine davet etti, zorlukla-"

"Hey, sorun yok. Letty iyi bir insan. Onunla arkadaş olmaktan çok daha kötüsünü yapabilirsin." Tekrar bakıyor ve bir şeyler sakladığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Ama yine de onunla takılmamdan hoşlanmıyorsun?" Sanırım.

"Hayır, hiç de değil. Sadece... Tuhaf, sanırım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, bu yüzden arkadaşlarımdan sevgilimle takıldığını bilmek garip."

"Senin kızın mı?" Kalbim göğsümde çılgınca atarken soruyorum.

"Evet," diye kabul ediyor ve uzanıp parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

"Senin için sorun olur mu?"

"Evet," diye nefes alıyorum, "sanırım öyle." Tüm bunların saçmalığına gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen kelimenin tam anlamıyla asla istemediğimi söylediğim her şeysin ve ben burada senin kız arkadaşın olmayı kabul ediyorum. Bu delilik."

"Bazen ihtiyacımız olan şey, istediğimizi sandığımız şeyin tam tersidir."

"Gördün mü, anladın işte. Beni anlıyorsun." "Evet, bebeğim. Anlıyorum."

Yolculuğun geri kalanında Leon'un getirdiği atıştırma malzemeleri mideye indirirken sohbeti daha az ciddi konulara çevirmeyi başarıyoruz ve bir şişe kolanın tamamını içtikten sonra, işeyebilmek için bir benzin istasyonunda durmasını talep ediyorum.

Dükkanından çıktığımda arabasının yanına yaslanmış beni bekliyordu.

Yakışıklı yüzünde bir çift güneş gözlüğü var, saçları alnına düşüyor ve geniş omuzlarını ve keskin göğsünü sıkıca saran beyaz bir gömlek giyiyor.

Aramızdaki boşluğu kapatırken ağzım sulanıyor.

Çok lezzetli görünüyor. Ve tamamen benim.

Solumdan gelen bir kıkırdama dikkatimi ondan uzaklaştırıyor ve ona baktığımda birkaç kızın -muhtemelen hâlâ lisedeler- ağzının suyunu akıttığını görüyorum.

"Görünüşe göre bir hayran kulübün var," diyorum ona doğru yaklaşarak.

Bacaklarını açıyor ve kollarını belime sararken ben de bacaklarının arasında duruyorum.

"Onları fark etmemiştim bile. Seni özlemekle çok meşguldüm." "Çok pürüzsüzsün, Dunn."

"Deniyorum," diye şaka yapıyor.

"Al, sana bir hediye aldım."

"Benzin istasyonundan mı?"

Omuz silkiyorum, sırf onu gülümseteceğini düşündüğüm için bu yeni eşyayı aldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Evet. Her zaman en iyi hediyeleri ben alırım," diye gülüyorum. "Al bakalım." Arkamdaki futbol topu oda spreyini çıkarıp onun önünde tutuyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Red, arabamın koktuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Ne? Hayır, sadece sevimli olduğunu düşündüm."

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum. Çok şirin. Teşekkür ederim."

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Bu basit bir öpücük ama belimin güneyindeki her kasın arzu içinde kasılmasına neden oluyor.

Bunu hisseden tek kişi de ben değilim çünkü karnımda sertleşen sikini kaırmıyorum.

"Seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum, Macie. Bütün haftayı sana yapmak istediğim şeyleri hayal ederek geçirdim."

"Lee," diye inliyorum, bunun tamamen karşılıklı olduğunu bilerek.

"Arabaya bin, Red, o çocuklara gerçekten bakacakları bir şey vermeden önce

.."

"Buna cesaret edemezsin."

"Beni gerçekten denemek istiyor musun?" diye sorar, kaşlarını kaldırır, hınzırca sırtır.

dudaklarında oynuyordu.

Bir yanımda ne yapacağını görmek için bunu gerçekten istiyor ama diğer yanımda o genç kızlara şov yapmak istemiyor.

"Sanırım devam etme zamanı geldi." "Nasıl istersen, bebeğim."

Kendimi onun elinden kurtarıp yolcu koltuğuna geçmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Tam bir baş belasısın," diye mırıldanarak bana katılıyor ve ereksiyonunu pantolonunun içinde kaydırıldığını görmemi sağlıyor.

"Sana sadece oda spreyi aldım," diyorum masumca.

"Evet ve bu beni sertleştirdi. Benim neyim var böyle?"

Ona en son Pazartesi sabahı dokunduğumu bilerek, "Üç gündür hiçbir şey yapmadım," diyorum.

"Bebeğim, güven bana. Elim çok hareket gördü."

Yeni aksesuarını dikiz aynasına a s a r k e n , "Şanslısın, hafta sonu izin verebilirsin," diye kestirip atıyorum.

"Red, ellerimle neler yapabileceğime dair bir sürü fikrim var, ama inan bana, bunlar benim zevkimle bitmiyor."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kalalarımda sıkılıyor. "Benim için ıslandın mı, bebeğim?"

"Bunu ben bilirim Leon," diye ciyaklıyorum, eli eteğimin altından parmakları beni örten danteli sıyrırana kadar itiyor.

"Benim için açıl, bebeğim. Hafta sonu için ne kadar heyecanlı olduğunu bilmek istiyorum."

Terredditle bacaklarımı açıyorum ve p a r m a k l a r ı n ı sırlıslıkla külotumun üzerinde gezdirdiği anda nefesim kesiliyor.

"Oh, bebeğim. Durumumu daha iyi hale getirmiyorsun."

"Lee, araba kullanıyorsun, konsantre olmalısın," diye nefes alıyorum, parmağını dantelin altına sokup ıslaklığıma daldırırken.

"Aynı anda iki şeyi birden yapabilecek kapasitedeyim, bebeğim." Parmağı içime giriyor ve bacaklarımı daha da ayırıp koltuğa yığılmaktan başka çarem kalmıyor. "İyi kız. Boşaldığında adımı duymak istiyorum, Red."

Parmaklarıyla beni daha hızlı sikerken konuşmadan başımı sallıyorum.

"Leon," diye inliyorum, salıverilmem beklediğimden daha hızlı

oluyor. "Evet, bebeğim. Parmaklarımı sıkıca sık."

"Oh Tanrım."

"Gel, Red. Yolcu koltuğumun her yerine gel."

"Leon," diye haykırıyorum, tam olarak bana söyleneni yapıyorum, aklımı başımdan alan zevk dalgaları içimden geçiyor.

Biter bitmez sandalyeye yığılıyorum, yorgunluktan göz kapaklarım düşüyor.

"Uyu bebeğim. Oraya vardığımızda seni uyandıracağım."

Leon'un sıcak eli hâlâ kalçama dolanmışken farkına bile varmadan dalıp gidiyorum. Onun dokunuşuyla ilgili bir şey beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatıyor.

Yolculuğun geri kalanını kaçırıyorum ve sonra bir ses duyuyorum ve gözlerimi açtığımda amcamın kocaman evinin önüne park etmişiz.

Leon'a bakmadan önce uyuşukluğu üzerimden atmak için birkaç kez göz kırpyorum.

"İyi misin?" Vücudunun sıkıca kilitlendiğini, yüzünün onu ilk gördüğüm andan hatırladığım maske içinde olduğunu fark ettiğimde soruyorum.

"Evet. Çok büyük."

"O da öyle dedi," diye kestirip atıyorum, arabadaki tuhaf gerginliği bozacağını umarak.

Leon başını arkaya atıp gülüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Sen başka bir şeysin, biliyor musun?"

"Diğerleri gibi olsaydım sıkıcı olurdu, sence de öyle değil mi?" "Çok doğru. Hadi o zaman. Bu büyük turun, beni daha iyi tanımasını istiyorum."

Seni kaç odaya sokmam gerekiyor. Arabayı listeden çıkarabiliriz bile."

Vücudum onun sözleriyle yanıyor.

"Meşgul olacaksın."

"Ve çok yorulacaksın. Ama şimdiden bildiğim bir şey var," diyor bana bakarak.

"Evet, o nedir?"

"Beni asla unutmayacaksın."

"Bence bu zaten doğru. Beni etkilediğinden emin olmak için amcamın evinde bir seks festivaline ihtiyacım yok."

Gözlerinin ardında okunamayan düşünceler titreyirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Bana ne düşündüğünü söylemesini talep etmek için yanıp tutuşuyorum ama söylemeyeceğini zaten biliyorum, bu yüzden her neyse bana kendi zamanında söyleyebileceğini anlaması umuduyla onu biraz rahat bırakıyorum.

Kapımı iterek açıyorum ve yıllar boyunca pek çok kâbusuma musallat olan eve bakıyorum.

Geç oldu, güneş ufuktaki ağaçların arkasına kaymaya başladı. Cennet gibi görünüyor. Eminim birçokları için öyledir, ancak benim için daha çok cehennem gibi.

Burada geceler her zaman en kötüsüydü. İçmeye başladıktan sonra, gerçek canavar o zaman ortaya çıkardı. İğrenç sözler ve acı o zaman başladı.

Çocukken burada geçirdiğim zamanlara dair pek de hoş olmayan anılarımda kendimi kaybediyorum ve Leon nihayet arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladığında, aslında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.

"İçimden bir ses içeri girmek istemediğini söylüyor."

"Buraya dair pek iyi anılarım yok," diye itiraf ediyorum. "Babamın ölümünden sonraki yıllar pek de iyi değildi."

Dudakları boynuma bastırıyor ve ürperiyorum.

"Artık bitti. Onun yerine seni eğlendirmek için ben varım."

"Hmm... Bu kulağa çok daha iyi geliyor."

Leon beni içeri kadar takip ediyor. Etrafındaki her şeye bakarken sessiz. Omuzları hâlâ gergin ama yüzü daha rahat ve acaba bu tepkisinin nedeni burada olmayı gerçekten istemediğimi biliyor olması mı? "Hadi mekânı kontrol edelim. Bakalım bu şeyin ne olduğunu bulabilecek miyiz? alarm kapalı."

"Tamam," diyerek çantalarımızı merdivenlerin yanına bırakıyor ve koridordan mutfığa kadar beni takip ediyor.

LEON

I Son on yılımı duygularımı saklayarak, neler olduğunu ve nasıl olduğunu maskeleyerek geçirdim... Beni paramparça etti. Beni mahvetti. Beni yok etti.

Ama hiç bu kadar patlamamak için mücadele etmek zorunda kalmamıştım.

O amcığın evine giriyorum.

Kapıdan adımımı attığım andan itibaren. Koku. Görüntü.

Her şey geri geliyor.

Acı.

Mahcubiyet.

Macie'yi odadan odaya takip ederek güvenlik bildirimlerini tetikleyebilecek herhangi bir şey arıyorum.

"Burası tertemiz. Sanırım bir temizlikçi var," diye gözlemliyorum.

"Evet, haftada bir geliyor. Bir şey bulamadı ama bütün odalara da girmiyor. Bazıları... yasak."

"Neden? Amcan ne saklıyor?" Dişlerimi sıkarak, amcasının muhtemelen çoğunun bildiğinden daha fazla sır sakladığını bilerek soruyorum.

Macie'nin kendisinin de çok büyük bir tane sakladığını biliyorum.

"Beni yeniyor. Bulabileceğim şeylerden korktuğum için burnumu sokmamaya çalışıyorum. O tam olarak..." Bir an için sözlerini düşünüyor.
"Açık ve dürüst."

Alay etmek ve o na gezegendeki en büyük amcık olduğunu söylemek istiyorum ama bir şekilde bu düşünceyi içimde tutmayı başarıyorum.

Resmi yemek odasını süpürüyor, ahşap koyu renk, süslemeler altın rengi, pahalı ve gösterişli.

Richard Fletcher her zaman olduğundan daha iyi görünmek isterdi.

Macie'nin babasına göre ikinci en iyi olmaktan nefret ederdi.

Sık sık onu bana çeken şeyin bu olup olmadığını merak ederdim. Ben de ikinci en iyidim.

Brett'in bizden, geleceğimizden ve Luca için ne istediğinden bahsetmesinden bunu anlamış olmalıydı. Altın çocuğu için tüm hayallerini.

Beni, evin bu katındaki her odaya dalmadan önce bir eşek arısı yuvasında sıkışıp kalmak kadar rahatlatıcı görünen bir odaya götürüyor.

"Sistemde bir arıza olduğuna yemin edebilirim ama içeride bir sorun olduğu konusunda ısrarlılar."

"Sanırım bu amcanın gizli odalarını araştırmak anlamına geliyor." Önerim karşısında gözle görülür bir şekilde ürperdi.

"Bilmeyecek. Burada değil," diyorum kendimden emin bir şekilde, ta ki aklıma bir düşünce gelene kadar. "Geri gelme ihtimali yok... değil mi?"

On bir yaşından beri yaşamadığım korku ve panik içime hücum ediyor.

Bunu yüzümden anladığından hiç şüphem yok ama gözlerini bana dikmek dışında bir yorum yapmıyor.

Yine de dikkatli olmalıyım çünkü bir noktada bunu anlayacak. Sorun değil. Bilmesini istiyorum. Ama darbeyi indiren ben olmak istiyorum, parçaları kendi başına birleştirmesine izin vermek değil.

"Hayır, buraya gelmeyecek."

"Nerede o?" Artık burada olduğumuza göre bilgi vermeye daha istekli olabileceği umuduyla hafifçe soruyorum.

"O..." diye tereddüt ediyor, açıkça amcığın onu kimsenin bulmasına izin vermeme emirlerine uymak istiyor. Kararsız olduğunu görebiliyorum, güzel yüz hatlarını çarpıtıyor. Bana güvenmek istiyor ama her ne sebeple olursa olsun ona hâlâ sadakat duyuyor. Sonunda, tam da benim elime oynuyor, güveninin ve sadakatinin gerçekte nerede yattığını kanıtlıyor. "O bir bakım evinde."

"Oh," diye nefes alıyorum, bunu söylemesini beklemiyordum.

"Medyadan uzak durdu, eminim farkındasınızdır, ama erken bunama başlangıcı var. Geçen yaz neredeyse burayı yakıp kül ediyordu, biz de ona hem kendisinden hem de medyadan korunabileceği güvenli bir tesis bulduk.

"Eminim size çok sayıda düşmanı olduğunu söylememe gerek yoktur. Şu anda aciz durumda olduğunu duymak isteyecek pek çok kişi. Zayıf. Hiç olmak istemediği bir şey."

Evet, bebeğim. O düşmanlardan biri de benim.

"Güvende olmak üzmekten iyidir, ha?"

"Sanırım."

"Onun güvende olmasını ve iyi bakılmasını istemiyor musun?" Ben soruyorum.

"O aileden biri," diye omuz silkiyor. Bu odanın iyi olmasından mutlu, gitmek için dönüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum arkasından. "Merak ediyorum. Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum."

"Biliyorum, Lee. Asıl üzgün olması gereken benim. Sadece ailem ve geçmişim hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Bu acı verici, biliyorsun."

Senin anlayabileceğinden çok daha fazla.

"Şimdi nereye?" Beni bir önceki odayla aynı şekilde dekore edilmiş resmi oturma odasına götürüyor, büyük pencerelerin etrafında asılı duran ağır ve gösterişli perdeler uzaktaki tepeleri gösteriyor. Onun koçluk tesisine çıktığını bildiğim tepeler. Benim için pek çok travmatik anıyı barındıran.

"Çin yemeği sipariş edeceğim," diyor bana, ben pencereden dışarı bakarken, ilk yıl buraya heyecanla gelen o küçük çocuğu hatırlıyorum.

Richard Fletcher ile eğitim alacaktım. Richard Fletcher.

Luca'nın küçük bir çocukken örnek aldığı oyun kurucu ağabeyi olmayabilirdi ama yine de kendi çapında bir efsaneydi. Hayatımız boyunca NFL'i süsleyen en iyi geniş alıcılardan biriydi ve *bana, bana*, bildiği her şeyi öğretecekti.

Hayallerim gerçek oldu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Bende geleceğin yıldızından daha fazlasını gördüğü ortaya çıktı çünkü o yaz katılan tüm çocuklar arasından beni seçti ve ne kadar özel olduğumu bilmemi sağladı.

"Bu iyi mi?" Macie bana birkaç dakika önce bir şey söylediğini hatırlatarak soruyor, ben de sanki üzerimde milyonlarca karınca geziniyormuş gibi kaşınan cildimle orada duruyorum.

"Evet, sorun değil. Açlıktan ölüyorum," diye yalan söylüyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü teslim edildiğinde hala midem kaldırmıyorsa bunu öğrenecek.

"Bir yemek mi seçmek istersiniz yoksa..."

"Ben kolayım, siz favorilerinizi seçin. Sevmediğim pek bir şey yok."

"Tamam," diye nefes alıyor ve siparişi vermek için tekrar telefonuna bakıyor.

Pencereye dönüyorum, içimde bir kibrit bulup adamın kendisinin geçen yıl yapamadığını yapmak, burayı yakıp kül etmek isteyen şeytanla savaşıyorum.

Değer verdiği her şeyin ayaklarının altında parçalandığını görmek istiyorum ve ne yazık ki Macie için buna o da dahil.

Bana katıldığında ve küçük elini üst koluma koyduğunda bir mil zıplıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. Beni korkuttun."

"Leon, iyi misin? Dalgın görünüyorsun. Uzak. Bunu dört gözle beklediğini sanıyordum ama şu anda dünyanın başka bir yerinde olmak ister gibi görünüyorsun."

Yüzümü ona dönerek gülümsemeye zorluyorum ve kollarımı beline doluyorum.

"Özür dilerim, bebeğim. Görünüşe göre Maddison'da sorunlarımı geride bırakmamışım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Sadece aile meseleleri." Bu bir yalan değil. Babamı lanet olası bir depoda esir gibi kilitli tutuyorum ve Luca ağzımdan çıkan her kelimede ona yalan söylediğimi biliyor.

Bana zaman tanıyor ama yakında bıkaacağını biliyorum.

O, Peyton ve Letty peşimdeyken, beni er ya da geç yıkacaklarını biliyorum.

Tüm bu tabakların dönmesini ve yalanların ortaya çıkmasını sadece belli bir süre daha devam ettirebilirim ve korkarım ki son kullanma tarihi kabul etmek istediğimden daha hızlı yaklaşıyor.

"Tamam. Onun yerine senin dikkatini dağıtmama ne dersin?" diye soruyor.

"İşte bunu kabul edebilirim. Ama belki de önce evi bitirmeliyiz, en azından o zaman bittiğini biliriz ve sonunda rahatlayabiliriz.

Haklı olduğumu bildiği için isteksizce başını

sallıyor. "Tamam, ikinci kat o zaman?"

"Yolu göster, Red."

Dönüp beni odadan çıkarmadan önce uzanıp dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve merdivenleri çıkarken dar eteğinin içindeki kışını izlememe izin veriyor.

İlk kilitli kapıyı bulana kadar karşımıza çıkan her odayı inceliyoruz.

Onu gördüğümde içimi bir ürperti kaplıyor.

Hangi oda olduğunu sormama gerek yok. Ben zaten biliyorum.

İçeride birden fazla kez bulundum. Macie hatırlamayabilir ama o da beni o odanın içinde görmüştü.

O yanından geçerken nefesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

"Anahtarları almam gerekecek," diye mırıldanıyor ve bir sonraki açık odaya geçip içeri süzülüyor.

O çıktığında ben hâlâ koridorda duruyordum. "Her Şey yolunda."

"Harika," diye gülümsemeye zorluyorum ama hissetmiyorum.

O odada başıma gelenlerin, Macie'nin tanık olduklarının görüntüleri zihnimde canlanırken midem acı içinde kıvrılıyor, safra boğazımı yakıyor.

Yüzümdeki kokuŐmŐ nefesinin kokusu neredeyse o zamanki kadar gerçek geliyor. Acımasız dokunuşu, dikenli sözleri ve acısı. Kahretsin, acı.

Yumruklarım o küçük ocuk için, daha önce gidenler ve eminim ki sonra gelenler için savaŐma ihtiyaıyla sıkılıyor.

Macie çıkmadan önce alt katta zil çalıyor ve beni kendimi kaybetmenin eşiğinde buluyor.

"Ben giderim," diyorum, kaçtığım ve onunla tekrar yüzleŐmek zorunda kalmadan önce nefes alma Şansı bulduğım için minnettarım.

Bunun zor olacağını biliyordum. Buraya daha önce hiç gelmemiŐ gibi davranmak, bu çatı altında yaŐanan olayların hayatımı sonsuza dek deėiŐtirmediėini düşünmek.

"Sağ ol dostum," diyorum, kapıları nasıl aacağımı bulduktan sonra paket servisi yapan adamdan yemeği alıyorum, kapı açıkken derin nefesler çekiyorum.

"Harika kokuyor," diyorum mutfağa doğru yürürken, o da bizim için tabakları tezgha diziyor.

"Buranın en güzel yanı bu."

"Bunu test etmeye fazlasıyla hazırım."

"Buzdolabı dolu, ne içmek istiyorsanız alın."

İgdlerim Richard Fletcher'ın en iyi viskisinden bir ŐiŐeye uzanmamı istiyor. Odanın diğer tarafındaki içki dolabında gururla sergilendiğini görebiliyorum.

Daha sonra, diyorum kendi kendime, bunun yerine buzdolabından soėutulmŐ bir Şişe beyaz Şarap çıkartıyorum ve Macie yiyecekleri eğitim tesisine bakan tavandan tabana pencerelerin önünde duran masaya götürürken hızla iki bardak buluyorum.

"Amcanın burada arazisi var, ha?" Mırıldanıyorum, anılarımı zihnimin n planından uzak tutmak için deli gibi mücadele ediyorum.

"Evet, bu çılgınlık. Hepsini görmedim bile. Büyükanнем ve büyükbabam öldükten sonra satın almış. Paranın belli bir yüzdesini ben aldım ama çoğunluğunu o aldı, babamın hakkı olan her şeyi almamı engellemek için bir boşluk buldu."

"Pislik," diye feryat ediyorum.

"Ne ekersen onu biçersin. Bir gün bunların hepsi benim olacak."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bununla ne demek istediğini merak ediyorum çünkü son iki haftada birlikte geçirdiğimiz onca zaman içinde hiç paraya önem veren biri gibi görünmemişti.

"Onun parasını mı istiyorsun?"

"Elbette. Ama düşündüğünüz nedenlerden dolayı değil."

Gözlerimi ona dikiyorum ve bir kez daha hangi sırlarını sakladığını merak ediyorum.

"Öyleyse beni aydınlatın."

Ağzına bir çatal dolusu kızarmış yumurtalı pilav koymadan önce gülümsüyor. "Şimdi olmaz. Aklında eğlenceli şeyler var sanıyordum."

Her şeye rağmen, buradan olabildiğince çabuk kaçma ve burada olanları unutmaya olan ihtiyacıma rağmen, onu burada benim yapma düşüncesi içimde bir arzu dalgası yaratıyor.

Ondan nefret ediyor olabilir, ama çocukken onun üzerine titrediği izlenimine kapılmıştım. Bu yüzden onu bizden uzak tuttu ve bulabildiği en iyi okula gönderdi. Onun mükemmel küçük yeğenini kendi çatısı altında mahvetmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet, bebeğim. İstiyorum. Ama yapman gerekeni yapana ve rahatlayana kadar olmaz."

Masanın karşısından bana bakıyor, muhtemelen kafası karışmış. İstedikimi almak için beklemek bana göre değil ama bu sefer farklı.

Mükemmel olmasını istiyorum ve eminim onun hayal ettiği şekilde değil. "Tamam, şunu bitirelim, evin geri kalanını kontrol edelim ve sonra belki

Sana yatak odamı göstermeliyim," diye öneriyor, sesi saf şehvet. "O kilitli odaların anahtarları sende mi?"

"Evet, mutfakta yan tarafta."

İçkileri aldığım da onları nasıl görmediğimi merak ederek şöyle bir baktım. "Güzel, hadi gidelim." Şarabımdan kalanları geri atıyorum ve ben de ayağa kalkıyorum.

Burada oturup her şeyi düşünmek için sabırsızlanıyorum.

"Tamam." Son karidesli krakeri alıyor ve kırmızı lekeli dudaklarının arasından geçiriyor. O dudakların etrafımda nasıl hissettirdiğini hatırlayarak

izliyorum ve

sertleşin, bu şovu yola çıkarmaya hazır olun.

"En üst kattan başlayalım. Kilitli odaları en son yapacağız çünkü..." İçini bir ürperti kaplıyor ve beni o odalar hakkında daha da meraklandırıyor.

"Tamam, yolu göster."

Onu her odaya girip çıkarken izlemeye devam ediyorum, gözlerim ihtiyacım olan bilgiyi bulmak için her şeyi tarıyor.

"Amcanın prognozu nedir?" Merakla sordum.

"Emin değilim. Durumu kötüye gidiyor, ancak beyni iflas ediyor olsa da, vücudu hala nispeten genç, bu yüzden-"

"Uzun bir yol olabilir mi?" Onun için bitiriyorum.

"Aynen öyle," diyor üzüntüyle. Başka biri bu üzüntünün amcasının kısa hayatı için olduğunu düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum ve onun da en az benim kadar amcasından nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum. Bu da şu anlama gelebilir.

Hayır.

Doğru olabileceklerine inanmak istemediğim için düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. "Çantaları al," diyor, en arka köşedeki bir kapıyı açarak evin. Bana söyleneni yapıyorum ve onları merdivenlerin başında bıraktığımız yerden alıyorum ve onun odası olduğunu varsaydığım yere kadar onu takip ediyorum.

Hiç de beklediğim gibi değil.

Burada küçük bir kızın yaşadığına dair neredeyse hiçbir iz yok.

Dekorasyon evin geri kalanıyla neredeyse aynı. Kesinlikle bebek, oyuncak ya da geçmişine ait herhangi bir şey yok.

Her şeyini kaybeden ve kendini burada bulan küçük kız için duyduğum üzüntü göğsümü ağrıtıyor.

O da en az benim kadar şanssızdı ki kendini bu olayın ortasında buldu.

Tüm bunların ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeye fırsat bulamadan, "Son odalar sonra rahatlarız," diyor.

"Elbette."

Merdivenlere yöneldiğimde "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, şu anda aramak istediğim tek bir oda var, bana ihtiyacım olan cevapları verebilecek tek bir yer.

"İlk kilitli kapıya gidiyorum," diyorum, umarım yeterince masumdur. Burada beş kilitli kapı daha keşfettik, en kolayı buradan başlamak olurdu ama ne olduklarını bilmiyorum.

"Tamam. Cep telefonu çaldığında küfrediyor. Küfür ediyor olması bana burada ne kadar konfor alanının dışında olduğunu gösteriyor.

"Sen git, benimle aşağıda
buluş." "Tamam."

Attığım her adımda kalbim daha fazla çarpıyor ve önümdeki kapıyı görebildiğim zaman, başım bayılmak üzere olup olmadığını merak ettiğim noktaya kadar dönüyor.

Bu yere geri dönmeyi hiç istemedim. Varlığını zihnimden kovduğum için mutluydum ama Macie'ye işkence etmeden ihtiyacım olan bilgiyi bulabileceğim tek yerin muhtemelen burası olduğunu biliyordum. Yine de, şimdi buradayız, bu sonuç giderek daha çekici hale geliyor.

Kilit açıldığında tüm vücudum beklentiyle sarsılıyor.

Titriyorum, vücudumu kaplayan tere rağmen bedenim korkudan donuyor. Tiksinti içimde yuvarlanıyor ve kapıyı açarken Çinlilerimi gülünç kalınlıktaki halısının üzerine çıkarmakla tehdit ediyor.

Mideme iyi gelmeyen bir küf kokusuyla karşılaştım.

Ağzımdan kocaman bir nefes alarak içeri giriyorum ve gözlerimi ayaklarımdan kaldırıyorum.

Odanın ortasındaki devasa oyma ceviz masasını gördüğümde nefesim kesiliyor.

Kenara tutunmanın acısı sanki şu anda oluyormuş gibi bana çarptığında yumruklarım kıvrılıyor.

Bana söylediği sözler zihnimde canlanıyor. Bana kupalarını, NFL kariyeri boyunca topladığı tüm inanılmaz şeyleri gösterme vaadiyle beni buraya gelmeye ikna edişi.

Gençtim, naıftım, o zamanlar benden başka bir şey istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece ikimiz olduğumuz gerçeğini ikinci kez düşünmedim bile.

Hiçbir şeyi sorgulayamayacak kadar büyülenmişim.

Bendeki potansiyeli gördüğünü, beni kendi küçük oyuncağı olmaya değil, yüceliğe hazırlamaya yardım ettiğini sanıyordum.

Masasının arkasına geçip, tam olarak onun duracağı yerde dururken... Tüm hayatımı, ruhumu, bedenimi paramparça ederken.

Öfkem kabarıyor ve ellerim titreyerek masasının çekmecelerini karıştırmaya, beni bakımevine götürecek herhangi bir şey aramaya başlıyorum.

Tek ihtiyacım olan bir isim. Bir adres. Bir ipucu.

Bütün bunlardan kurtulduğunu sanıyor. Günlerinin çoğunu hatırlamasa bile son yıllarını rahat bir şekilde geçireceğini düşünüyor.

Başına geleceklerden haberi yok.

En alttaki çekmeceyi sürükleyerek açtığımda gözlerim açılıyor ve bir klasör beliriyor.

Acorn Lodge.

Kulağa bir tatil yeri gibi geliyor. Dosyanın ön yüzüne bakınca da öyle görünmeye çalıştığı anlaşılıyor.

Ona bakarken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

"Yakaladım seni, orospu çocuğu," diye mırıldanarak çekmeceyi kapattım.

Ofis koltuğuna geri yaslanıp dirseklerimin üzerinde öne doğru uzanıyorum ve kafamdaki görüntüler daha da netleşirken, odadaki küf kokusu yerini neredeyse dünmüş gibi hatırladığım bir kokuya bırakıyor.

Kokusu.

Vücudumu saran titremeler daha da kötüleşirken derim karıncalanıyor.

Aptal değilim, bunca yıl sonra buraya dönmenin kolay olmayacağını biliyordum, ama lanet olsun...

Yumruklarımı sıkıp titremelerinin durmasını istiyorum. Ofisinin zemininde bayılmadan önce kalp atışlarımda yavaşlaması için yalvarıyorum.

Eminim buna bayılırdı.

Hareket ettiğimi, kapı aralığına bir gölge düşene kadar zihnimde döngü halinde çalan anılarla savaşıyor ileri geri volta atmaya başladığımı fark etmiyorum.

Tüm vücudum geri çekiliyor, beynim o olduğunu, benim için geri geldiğini düşünüyor.

"Leon, sorun ne?" Yumuşak sesi pürüzlü ve sivri uçlarımdan üzerinden ipek gibi akıyor.

Ama kafamı kaldırdığımda yine oradaydım. Onun açık mavi gözlerine bakıp bana yardım etmesi, onu durdurması için yalvaran çaresiz bir çocuk. Beni kurtarması için.

Ama yapmadı.

Ayaklarım aramızdaki boşluğu bir anda tüketiyor ve önünde duruyorum, parmaklarım boğazında onu duvara çarpıyorum.

"Lee?" diye soruyor, sesi tutuşumun sıkılığıyla gerilmiş. "Titriyorsun."

O mavi gözlere bakarken göğsüm kabarıyor. Yıllardır hayalini kurduğum gözlere. Bazen anılarım değişti ve beni kurtardı ama sadece ara sıra çünkü diğer her seferinde beni terk etti. Sırtını döndü, kurtarılmaya değmezmişim gibi çekip gitti.

Sanki bir hiçmişim gibi.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar alçalarak öfkeleniyorum. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Beni mahvettin, Macie Fletcher."

Onu yerden kaldırıp amcasının masasının üzerine bıraktığımda "Sen ne-" diye ciyaklıyor. Çalışmak dışındaki aktiviteler için kullanmayı çok sevdiği masasına. Sahada ihtiyaç duyulanlardan çok farklı dersler verdiği yer.

Spor ayakkabılarını ayağından çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve duvarları kaplayan raflardan düşen eşyaların çıkardığı sesle keyifleniyorum.

Kaçmaya çalışıyor ama çok yavaş. Bir anda üzerine çullandım, ellerimle kalçalarını altındaki tahtaya sabitledim.

"Haklıydın, biliyorsun." Bana bakıyor, nefesi dudaklarından hızla geçiyor, mavi gözlerinde korku var. "Tanışmamız gerekiyordu. On lanet yıldır seni arıyordum. En çılgın rüyalarım bile hayatıma tamamen masum bir şekilde gireceğini düşünmemiştim."

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Evet, biliyorsun," diye bağıriyorum, onu ürkütüyorum. "Evet, biliyorsun amına koyayım."

Elimi gömleğinin boynuna dolayarak, ince kumaş vücudundan sıyrılına kadar çekiyorum.

"Bunun için çok uzun süre bekledim."

MACIE

"O Aman Tanrım!" G mleğim üzerimde parçalanırken nefes nefese kalıyorum.

Leon'a bakıyorum, damarlarımda dolaşan korku ve heyecanın garip bir karışımıyla göğsüm kabarıyor.

Gözleri kapıma kanlar içinde geldiği gece olduğu gibi karanlık ve vahşi.

şu anda, o tanıdığım Leon değil, daha iyi bir yargıya rağmen aşık olduğum adam, tamamen başka biri. Acı, ıstırap ve işkence dolu biri.

Aklımın bir köşesinde bir anı geziniyor, ama bu odanın altında geçirdiğim zaman içinde olan hemen her şey gibi, onu da kilitlemeyi öğrendiğim kutuya geri koymaya zorluyorum.

Unutmak, tüm bunlarla başa  ıkabilmemin tek yolu oldu.

Konuşamadım. Ne yapacağından çok korkuyordum. Onun yerine görmezden geldim.

Bunun sağlıklı olmadığını, ölene kadar içimi kemirmeye devam edeceğini biliyorum ama bu benim tek se eneğimdi.

Acımı başkalarına yardım etmek için kullan. Beni ileriye itmek, motive etmek, başkalarının da aynı şekilde incinmesine izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapmak için kullanın.

Parmakları s tyenimin kop asını g ğ slerimin arasına ustaca sıkıştırarak serbest kalmalarını sağlıyor. Sadece onun için aldığım yeni beyaz dantel i   amaşırımı görmüyor bile.

O gitti. şu anda onu kontrol eden her neyse ona yenildi.

"Leon, lütfen." Ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Beni serbest bırakması, bana her zamanki gibi şefkatli dokunuşlar ve hafif öpücüklerle davranması için yalvarıyor olmalıydım.

Ama buraya geri dönmek. Çok fazla acı barındıran bir yerde. Doğru hissettiriyor.

Şu anda her şeyi hissetmek istiyorum. Ve - aptalca - ona yardım etmek istiyorum.

Onun acısını da almak, benimkiyle karışmasına izin vermek istiyorum.

Belki, sadece belki, bu bizi daha güçlü yapabilir. Çılgın düşüncelerime neredeyse güleceğim.

Ama sonra ağzı meme ucumun etrafına kapanıyor ve bacaklarımın arasına çok güçlü bir zevk kıvılcımı çarptığında her şey kafamı terk ediyor.

"Beni ısırdın," diye soluk soluğa söylendiğimde çekiliyor ve göğsümdeki derin diş izlerini fark ediyorum.

"Evet, ve sen buna bayıldın. Masum gibi davranıyorsun, değil mi Macie? Ama aslında sen de diğerleri gibisin. Bir futbolcunun istediği her şeyi yapan sapık bir fahişesin."

"Ne, hayır mı? Ben- argh gibi değilim," diye tekrar haykırıyorum o diğer tarafa geçerken.

Kalçalarım masadan kalkıyor, acı zevkle karışıp beni daha önce hiç yaşamadığım bir baş dönmesine sürüklerken külotum sıırılsıklam oluyor.

"Gördün mü, Red. Bunu seviyorsun."

Nasırlı elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, eteğimi belime doğru itiyor.

"Çok güzel bir kukun var. Bunu mahvetmek zorunda kalmak çok utanç verici." "Siktir," diye bağıriyorum, danteli benden koparıp dizlerinin üzerine çöküyor ve

klitorisimi ağzına alıyor. "Siktir, siktir." Kıvraniyorum, onun kötü ağzından uzaklaşmaya çalışıyorum ama aynı zamanda daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. "Leon," diye bağıriyorum, iki parmağını içime sokup yukarı uzanarak beni çıldırtan noktayı bulduğunda.

Beni aklıktan ölüyormuş gibi yiyor, sanki bana doyamıyormuş gibi, ben paramparça olana, adını haykırana ve onu daha yakına çekmek için parmaklarımı saçlarına dolayana kadar beni daha da yükseltiyor.

Sonunda çekildiğinde, gözleri hâlâ eskisi kadar karanlık ve yoğun, ama yüzü serbest bırakılmamla parlıyor.

"Tadın bu kadar tatlı olmamalı, Kızıl. Acı ve zehirli olmalısın," diye tükürür.

Serbest bırakıldığım için başım dönüyor ve bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum.

Ona ne oldu? Leon'um nereye gitti?
Sonra son iki haftadaki tüm güvensizliklerim bir anda yüzüme vurdu. Beni gerçekten hiç istememişti, değil mi?
Tanıdığım, aşık olduğum o tatlı Leon aslında yok.
O gece Charlie'nin odasında ona vurup çığlık attırmaktan zevk alan kötü adam, gerçek Leon oydu ve ben buna kanacak kadar aptaldım.
Kemerini açıp fermuarını yırtarak sert aletini çıkarıyor ve gözleri üzerimde gezinirken birkaç saniye boyunca şiddetli bir şekilde yumrukluyor.
Ayağa kalkmalıyım. Kalkıp koşmalıyım.
Ama ne anlamı var ki? Beni yakalayacaktı.
Beni aradığını söylemişti.
Neden? Neden
ben?
Ne yaptım ben-
"Oh kahretsin," diye nefes nefese kaldım, çünkü sikinin başını hassas klitorisime sürüyordu.
"Yerinde olsam sakın ve rahat dururdum," diye uyarıyor. "Leon, sen ne-"
Gözleri benimkilerle birleşince sözlerim kesildi.
Tanımadığım bir adama bakarken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Nefret dolu bir adam ve intikam ihtiyacı-
"Beni hatırlamıyorsun, değil mi Macie?" diye sorar soğuk bir şekilde. "Bilmiyorum-"
"O zamanlar biraz daha dikkatli olsaydınız gerçekten sizin lehinize olurdu. Tüm bunları engelleyebilirdi."
"Sen ne-" "Sana nasıl hissettirdiğini gösteriyorum."
Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ama yine de ona hayır demiyorum, durmasını talep etmiyorum ve bunun sebebinin içten içe bildiğim olduğunu biliyorum. Kabul etmeyi reddetsem bile neden bahsettiğini biliyorum.
Bu o olamaz. O olamaz.
Ama öyle.
"Leon," diye haykırıyorum, sikini girişime kadar indirip hafifçe içeri ittiğinde.
Onun için o kadar hazırım ki, o kadar ıslağım ki, çok az bir çabayla içeri giriyor, kafam allak bullak olsa bile vücudum ona onu istediğimi söylüyor.

anılar içimde kontrol edebileceğimden daha hızlı patlak veriyor.

Bir ıgılık, bir haykırış ve iki ocuk duvarın diğ er tarafında birbirlerine girerken etin ete çarpma sesini hatırlıyorum.

Onları durdurmak için bir Şeyler yapmam gerektiğini bilerek koŐtuğumu, ciğ erlerimin yandığını hatırlıyorum.

Hepsi benden büyüktü. Benden daha güçlüydüler. Duvarın sağ tarafında olsam bile, bu konuda hiçbir Şey yapamazdım.

Ben de onların birbirlerini öldürmelerini engelleyebilecek tanıdığım tek kişiye gittim.

Amcama gittim. Vasime. Anne ve babamın ölümünden sonra beni güvende tutması için emanet edilen adam.

Ofisinin kapısına geldiğimde zar zor nefes alabiliyordum.

Bana s ylendiğ  gibi kapıyı almadım, yeterli zaman olmadığını biliyordum, bu yüzden kapıyı açtım ve-

"Fuuuck," diye bağırlıyorum içime girip beni tek hamlede doldururken.

Gözlerimi dolduran yaşlar, onun müdahalesi yüzünden vücuduma yayılan acıyla serbest kaldı.

Şaşırtıcı bir Şekilde birkaç saniye kıpırdamadan duruyor, Leon'umun hâlâ içeride bir yerlerde olduğuna, beni koruduğuna, bana baktığına inanmama izin veriyor ama tam bu canavarın yerine çıkacağını düşündüğümde, neredeyse tüm yolu geri çekip içimden çıkıyor ve tekrar içeri giriyor.

Sırtım masanın üzerinde g le kayıyor, parmak uçları kalalarım  iz bırakacak kadar derin giriyor, yarın ne yaptığının kanıtı olacağından emin olmak için.

"Leon," diye haykırıyorum o hareketi defalarca tekrarladığında.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir itme ve diğ eri arasında, acı başka bir Şey lehine eriyip gitti.

Zevk.

Aman Tanrım.

Bu kadar iyi hissetmemeliydi. Bu kadar iyi hissetmemeli.

Uzanıyorum, beni tutarken tırnaklarım kollarına batıyor, içime girip onu daha derine çekerken topuklarım kıına bastırıyor.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diyor, kendini içimde kaybederken öfkesi birkaç saniyeliğ ne kayboluyor.

Ona bakıyorum, o ıŐıtlı yeşil gözlerin bana, sanki onun için bir Şey ifade ediyormuŐum gibi baktığını görmek için yalvarıyorum.

Ama sonunda onları açtığında, gördüğüm Şey bu değ l.

"Daha hatırlamadın mı?" Çenesi patlıyor ve serbest kalması yaklaştıkça boynundaki kaslar geriliyor.

"Leon, ben-"

Ona ulaşmak için dirseğimin üzerinde yükselmeye çalışıyorum ama niyetimi anlıyor ve elini boğazıma dolayarak beni masaya yapıştırıyor.

"Biliyordun," diye tükürdü. "Ne yaptığını biliyordun. Bana ne yaptığını. Diğerlerine. Ve hiçbir şey yapmadın. Gözlerimin içine baktın. Ve. Sen. Yaptın. Hiçbir şey yapmadın. Fuuuuck," diye haykırıyor siki içimde şiddetle seğirirken.

Beklenmedik bir şekilde uzanıyor ve klitorisimi çimdikliyor, bu onun titreşen horozuyla birlikte beni kendi serbest bırakmama çarpmaya göndermek için yeterli.

İkimiz de nefesimizi toplamaya çalışırken oda uzun saniyeler boyunca sessizliğe gömülüyor. "Haklıydın Red," diyor, doğruldu ve içimden sıyrıldı.

"Seni hiç istemedim. Sadece seni mahvetmek istedim. Ve onu."

Uzanıp çekmecedden bir dosya alıyor ve göğsüme atıyor.

"Ve şimdi ikinizi de yakaladım." "Hayır, Lee.

Lütfen izin ver-"

"Hayır," diye gürler. "On yıl önce konuşmalıydınız. Artık çok geç. Hasar tamamlandı."

Kendini gizlemek için yere bakıyor ama bunu yapmadan önce bir şey dudaklarına bir gülümseme yerleştiriyor.

"Siktir, hayır," diye bağıriyorum iki parmağını içime soktuğunda. O kadar hassasım ki zar zor dayanabiliyorum.

Onları çıkardığında dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlıyorum çünkü kırmızı kan teninde açıkça görülüyor.

"Sanırım sana hiç ulaşamadığı için rahatlamalıyım, ha?"

Parmaklarını ağzına sokup yalayarak temizlediğinde çenem düşüyor.

Bana uzanmadan önce bir adım geri çekildi. Beni masadan sürüklüyor ve iki ayağımın üzerinde zar zor durarak odanın köşesine doğru tökezliyorum.

Masayı devirip üstündeki her şeyi yere düşürmesini dehşet içinde izliyorum.

Rafların ardından sergilenen imzalı bir beyzbol sopasını alıyor ve amcamın kupalarının bulunduğu tüm cam dolapları yok etmeye koyuluyor.

"Leon hayır," diye ağlıyorum, amcamın eşyaları umurumda değil, ama bundan asla geri dönemeyeceğini biliyorum. "Lütfen, Lee. Yapma-"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye bağıyor. "Beni mahvettin, Macie. Beni mahvettin. Beni o canavarla bıraktın. Sen. Yaptın. Hiçbir şey yapmadın. Bütün bunlar. Hepsi senin suçun."

"Hayır," diye ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, tüm vücudum titrerken bacaklarım da titriyor.

"Seni hiç istemedim. Nasıl isteyebilirim ki?"

Vücudumun aşağısına ve yukarısına bir kez daha baktıktan sonra, sanki ondan iğreniyormuşum gibi burnunu kaldırdı ve sopası hala elinde, çekip gitti.

Kendimi tutamayarak duvardan aşağıya kayıyorum, hıçkırarak ağlıyorum, ardından gelen her şeyi yok etme sesi kulaklarımı dolduruyor ve sonunda ön kapı arkasından kapanıyor ve nefret ettiğim ev, geceleri beni uyutmayan ev sonunda sessizliğe gömülüyor.

"HAYIR," diye bağıyorum, sesim duygularımdan boğuk çıkıyor.
"HAYIR."

*Macie ve Leon'un hikayesi 2 Eylül 2021'de yayınlanacak Teslim Ettiğin
Misilleme'de sona eriyor*

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN

Maddison Kings Üniversitesi serisini beğeniyorsanız, Luca, Leon ve Kane'in ilk ortaya çıktığı Rosewood Lisesi serimi de beğenebilirsiniz.
Thorn kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

BOYNUZ

GÖZ ATIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

"Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum," diyor Müdür Hartmann. Neşeli görünmeye çalışıyor ama kırıışmış, yorgun gözlerinden sempati sızıyor.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlaman ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Zaten midemde uçuşan kelekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor, sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etrafı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değmez. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Ona etrafı gezdirebileceğine inanıyorum. İşte programının bir kopyası."

"Olmuş bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesimde herhangi bir coşku yok ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek gülümsememe karşı koyuyorum. "Bunu çabuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman çizelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ediyor ve ardından farklı derslerimin olduğu yönü gösteriyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahtan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unutmuşum. Şuradaki." Dışarıdaki büyük bir insan grubunu işaret ederken parmağını takip ediyorum

açık çift kapıda bir grup masanın etrafında oturuyorlardı. "Bu benim grubum. Oraya sığmayacağınız konusunda sizi şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip etmesine engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve öfkeli. Bakışlarımız duruyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlatarak iç geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşılıyor olmalı, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Ben Amalie, ve evet... bu benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor. "Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben de o tarafa gidiyorum. Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem de neredeyse içten oluyor.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına işaret ediyor. Bazıları ise düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kızım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum.

Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra gitmek için dönüyorum.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı artık YAYINDA.

OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN İNDİRİN

YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine, *USA Today* ve *Wall Street Journal* çoksatan yeni yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o z a m a n d a n beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümlerden ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com

AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Falling Serisi

Ryan'a Aşık Olmak: Birinci Bölüm #1

Ryan'a Aşık Olmak: İkinci Bölüm #2

Jax'e Aşık Olmak #3

Falling for Daniel (Bir Falling Serisi Romanı)

Falling for Ruben #4

Fin'e Aşık Olmak #5

Lucas'a Aşık Olmak #6

Caleb'a Aşık Olmak #7

Declan'a Aşık Olmak #8

Liam'a Aşık Olmak #9

Yasak Serisi

Yasak Olana Aşık Olmak #1

Yasağı Kaybetmek #2

Yasak İçin Savaşmak #3

Craving Redemption #4

Demanding Redemption #5

Günaha Girmekten Kaçınma #6

Günah Peşinde #7

Asi Mürekkep Serisi

Senden Nefret Ediyorum #1

Seni Kandırmak #2

Defy You #3

Play You #4

Mürekkeplenmiş (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Gül Ağacı Yüksek Seri

Diken #1

Paine #2

Vahşi #3

Fierce #4

Avcı #5

Faze (#6 Prequel)

Fury #6

Efsane #7

Maddison Kings Üniversite Serisi

TMYM: Prequel

TRYS #1

TDYW #2

TBYS #3

TVYC #4

TDYD #5

TDYR #6

TRYD #7

Harap Serisi

Mahvolmuş Planlar #1

Yalanlarla Mahvolmuş #2

Yıkılmış Vaatler #3

Asla Unutma Serisi

Onu Asla Unutma #1

Bizi Asla Unutma #2

Her Yerde ve Hiçbir Yerde #3

Takip Serisi

Logan'ın Peşinde

Kokteyl Kızları

His Manhattan

Her Kensington

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.